

Д-р Ристо Ивановски

СЛОВЕНИТЕ- НАЈГОЛЕМА ИСТОРИСКА ЛАГА

Битола, Р.Македонија
2012 година

Д-р Ристо Ивановски, СЛОВЕНИТЕ- НАЈГОЛЕМА ИСТОРИСКА ЛАГА

Адреса на авторот:
Ул. Михајло Андоновски бр. 6/21
Битола, телефон: 047/258-133

ИВАНОВСКИ, Ристо
Словените- најголема историска
лага / Ристо Ивановски. - Битола
: Ивановски Р., 2012. - 66 стр; 29 см.

а) Историја на тн.Словени

ВОВЕД

Веќе сме во 21 век, а историјата е полна со невинности- таа е и произволна.

Иако се говори, побениците ја пишеле историјата, таа и за нив е прештетна.

Следи денес да се говори за тн.словенски и тн.не-словенски народи. Токму ваквата поделба е 100% лага, затоа што двете групи на тн.народи останале еден ист народ, само тие меѓусебно јазично се поделиле. Ова било само со верските јазици.

Кога имало повеќебожество во Западна Азија и Европа бил еден ист народ, чиј јазик бил пелазгиски- јазикот бил познат и како тн.Платонов. Тој бил со говори.

Ваков јазик бил и на Етрурците кои пишеле со руни, во кои имало и тн.Кирилични слова. Таквите тн.Кирилични слова биле наречени како тн.словенски. Пак, според авторите, тн.Словени имале бог Перун. Бидејќи и Етрурците го имале богот Перун, се потврдува, дека досега тн.словенски народи се најголема историска лага.

За да се потврди дека тн.Словени не се однесува на некаков етносен народ, а етност=едност, еднорасен народ, доказ поново се Етрурците. Авторите се трудат да го одгонетнат јазикот на Етрурците. А при тоа тие за споредување земаат јазици од сите континенти, дури и на Монголи, Индијци и Црнци, не само на тн.Словени. Ова објаснува дека за тн.словенски јазици постои забрана, тие да се вклучат во споредувањата со етрурскиот јазик- тој бил само пелазгиски=тн.словенски. Ова говори, дека тн.словенски јазик бил на белата раса. Во прилог е следниот најголем доказ: најблиски соседи на Етрурците им биле/се само Словенците и Далматинците. Бидејќи тн.словенски јазици на Словенците и Далматинците никој тн.не-словенски автор не ги прифаќа за споредување, Етрурците можат да бидат сè, дури Монголи, Индијци и Црнци, никако само тн.Словени со својот тн.словенски јазик само на белата раса.

Одредување на Белците масовно почнало да се врши со верски јазици. Таков бил дворасниот јазик, на Белци (Пелазги) и Црнци (Семити), тн.старогрчки (македонски Птоломејов Александријски коине). Негов наследник бил латинскиот, а од него произлегле вулгарно-латински, народно-латински, како што бил Франковиот...

Со појавата на исламот следел вулгаренарамејски-народенарамејски арапски јазик. Со исламот и со исламскиот арапски јазик старите народи во Месопотамија со Арапскиот Полуостров и цела Северна Африка исчезнале- денес се говори за исламски арапски народ кој до појавата на исламот таков народ никогаш и непостоел.

Бидејќи Рим ја покорил Македонија, таа ја уништил и разградил, истото се случило и со Католичката црква која од 1071 години го ништи македонскиот православен род. Таквиот православен род употребувал два службени јазици: царскиот коине во царската Цариградска патријаршија, само на дел на Тракија, а Балканот со македонскиот тн.старословенски јазик во народната/булгарната (вулгарната) Охридска архиепископија. А токму тој тн.Кирилов јазик и тој Кирил се општословенски.

Следи денес благодареејќи на тн.Кирилов јазик со солунски говор, разбирлив за сите, до денес опстоиле најбројните неодродени тн.Словени- единствен народ.

По налог на Рим и Виена, Отоманското Царство во 18 век ги укинува народните/булгарните цркви со народниот/булгарниот македонски тн.старословенски јазик со солунски говор, а во употреба останал само царскиот на тн.грчка Цариградска патријаршија. Следи жителите на Балканот го учат само коине, и со него тие стануваат Грци. Токму и затоа за првпат само од 18 век се создавал тн.грчки народ.

Место на Балканот да постои еден народ, на него се народи со разни јазици...

ПОТЕКЛО НА БЕЛАТА РАСА

Во леденто доба белата раса се повлекла во Левантот. Таа таму опстојувала...

Во Ларус,¹ на стр. 224, се вели: „Тековина на палеолитско доба... Од почетокот на кварталот- пред некои два милони години- Земјата поминала низ ледени периоди од кои останале појачани траги на таложење, и кое го прати, изнад 35- упоредник, голем пад на температурата...“.(35- паралела јужно од островот Крит, Р.И.)

Ова говори, јужно од 35- паралела, белата раса опстојувала во ледено доба.

Поимот Медитеран означува средоземна земја, каде е и Средоземното Море.

Самиот поим Левант=Леванот означува со вода да се налее: леван - в = леан.

Во Левантот Белците одгледувале и домашни животни. Па за создавањето на крвната група А најбитно било говедото а и свињата. Ова произлегува поради тоа што од чумата на говедото кај Белците настанала маласипаница и од грипот на свињата грип на Белците. Поради овие две болести мутирала крвната група А. Таа е вегетеријанска. Ова потврдува дека крвната група А е одбивна на животинска храна на говедо и свиња од која таа настанала. Бидејќи месо=месо... е и за други животни.

За да се потврди дека крвната група А мутирала поради говедото и свињата со чумата и грипот, доказ се Индијанците. Тие во Америка од маласипаница и грип изумреле преку 90%. Следи да се потврди, крвната група А била само на Белците.

А ова било во спротивност на Монголите, кај кои од допирот на Белците со своите домашни животни настанала монголската крвна група В. Ова се случило кога Монголите од Источна Азија, од каде околу 13.000 г.п.н.е. се преминале во Северна Америка- во Јужна Америка стигнале околу 8.000 г.п.н.е., тргнале кон Запад во Азија кон Европа. Таму веќе Белците биле пристигнати со своите домашни животни. Следи таму да се најдени најстари мумии на Белци, како и живеалишта на Белци во Јапонија- според Јапон=јап он: Јап=Јапет=Џафет за Белци. Симбол на Белците било Сонце, а Јапонците ја имаат крвната група А околу 38%. Таму до денес има Белци од расата аину + в + л + к = влакину: влаи влакна на влакината=влакнината...

По еден милениум после пристигнување на Белците, на наведените простори, дошле Монголите. Па следи кај нив да се создаде монголската крвната група В.

Бидејќи раса=народ=јазик, белата раса бил еден ист народ со еден ист јазик.

Х. Џ. Велс,² на стр. 79, истакнува: „Ама, дури ни тој заеднички ариски јазик, со кој, може да биде, се говорело на шест или пет илјади години пред Христа, не бил ни по што некој првобитен јазик, ниту јазик на некаков див сој. Тие што први со него говореле се најдувале во неолитски степен на просветеност, или веќе биле и го поминале. Тој јазик располагал со свои граматички облици и имал донекаде сложени окретности во зборовите. Изчезнатите начини на изразувања кај позните палеолитски народи, кај азилијанците или, на пример, кај раниот неолитски народ веројатно биле погубени но и најосновен облик на арискиот јазик“.

Стр. 161: „Имавме прилика веќе да го споменеме лидиското кралство, те би било добро, пред него што продолжиме, овде да проговориме неколку зборови за Лидијците. Првобитното население на поголем дел на Мала Азија можда било слично со првобитното население од Грција и со Крит. Ако е така, тогаш тоа била ‘средоземно’ раса...Остатоците на онаков ист вид уметност со која се одликувале Кнос

¹ „Opšta enciklopedija Larousse“, 1967, LIBRAIRIE LAROUSSE, Paris (Beograd, 1973)

² H.G. WELLS, THE NEW AND REVISED OUTLINE OF HISTORY BEING A PLAIN HISTORY BEING A PLAIN HISTORY OF LIFE AND MANKIND, 1931- ИЗДАНИЕ НА СРПСКИ ВО БЕЛГРАД.

и Микена можат да се најдат растурени и по Мала Азија...и задржувајќи го својот ариски говор. Такви биле на пр. Фригијците, народ чиј јазик бил скоро исто толку близок со грчкиот како и македонскиот...“³

Се истакна „средоземно“ раса. Таа во леденото доба престојувала во Левантот, а оттаму постепено се населила во Индија...Кина...дури и во Јапонија.

Иако Индијците биле темни, а Европјаните бели, европските автори пишат за некакви Индоевропјани. Бидејќи вакви и никогаш немало, Белците во Индија дошле само од источното Средоземје, а Индијците (Циганите) од Индија во Европа.

Бранко Вукушиќ,⁴ на стр. 64, вели: „За индоевропската тема најдрагоцени биле трудовите на индуските научници, пред сè Val Gangadhar Tilak, (1856- 1920), ‘Артичка прадомовина на Ведите’, настанати пред него што германските автори ја утврдиле индоевропската, односно индогерманската теорија. Тилаковата брилијантна теза, заснована на изворните толкувања на аријевските, ведските текстови, ги потврдуваат археолошките наоди во последните 100 години“.

Стр. 70: Тилакова теза за прадомовина на Аријевите

„Индуските автори се вмешале во расправата на Европејците за ведските текстови и индоевропската раса тек бидејќи германските истражувачи веќе успеале да ги поистоветат Аријевците со Германците. Нивните трудови со тоа се поинтересни оти, покрај што тоа, се растеретени од евроцентричните погледи на оваа тема. Со истражување на митологијата на ведската религија и погледот на светот ја потполнувале сличноста на индоевропските, аријевски корени. Тие дошле до сродноста на санскритот со некои европски јазици. Прв индуски истражувачи биле под влијанието на владејачката дифузна теорија за аријевската постојбина, на ширењето на културните влијанија на блискоисточните жаришта према Европа и Средна Азија, од југ на север и од исток на Запад. Затоа и староста на настанувањето на ведските текстови била ограничена до третиот милениум с.е. Областа на настанувањето на аријевската цивилизација се ограничувани воглавно на Средна Азија. Тезата за Хималајите, односно Тибет, како првобитна постојбина на Аријевците имала, исто така, свои провзаници.

Трудовите на индускиот истражувач на Ведите Тилак внеле вистинска револуција во разотрување на овие теми. Овој научник кој се смета ‘татко на ослободително движење’, бил активен предводник во движењето за ослободувањето на Индија од колонијалната зависност, чие дело го продолжил и остварил Махатма Ганди. (Ганди=г анди=Анди, Р.И.)

Тилак после свестраното изучување на ведските текстови и првите археолошки резултати објавил сензационална теорија за артичката прапостојбина на аријевската цивилизација, по која настанокот на аријевските, ведски традиции и култури и прапостојбина на индоевропјаните се најдува во најсеверни (хипербореални), артички области на Европа, поместувајќи го времето на настанувањето на аријевската култура за повеќе илјади години во препотопски, меѓугласијален период. Оваа препотопска, артичка теорија е применета со крајно неверување, одма е отфрлена и заборавена“. (Германците биле прејаки и тие ја наметнале својата-штетната, Р.И.)

Се кажа „артичката прапостојбина“. Ова не се совпаѓа со флората и фауната.

³ Стр. 198: „Уште пред почетокот на познатата историја...Веќе сме забележали...Грците и нивните епирски, македонски и фригиски сродници...“.(Тие биле Пелазги-Пелазгија била Грција=Елада,Р.И.)

⁴ Branko Vukušić, O Trojansko slovenskoj misteriji, Pešić i sinovi, Beograd, 2003.

„Меѓутоа, после стотина години од нејзиното објавување, е потврдена со ‘заклучоците на преисториската археологија, антропологија, геологија и здравиот разум’, со трудовите на источнословенските истражувачи. Покрај долгите години на темнување, овој генијален научник напишал три големи дела за ведската, аријевска цивилизација, која до денес останала ненадмината во индоевропеистиката.

Во книгата ‘Орион’ (1893) Тилак ја утврдил хронологијата на создавањето на ведските текстови, го поместил времето на постанокот на овие текстови до најмалку 5. милениуми с.е. а настанувањето и процветувањето на аријевската цивилизација во меѓугласијалниот период на староста преку 20 илјади години. Во книгата ‘Артичка прадомовина на Ведите’ (The arctic home in the Vedas, 1903), Тилак бриљантно ја докажал тезата за северната (хиперборејска), артичка прадомовина на Аријевците, прво-битната колевка на сите подоцнежни ограноци на етно-културното стебло. Потоа изворно ја изложил аријевската космогонија, ведските мудрости и филозофски поглед на светот, шастра (Srimad Bhadgavad-gita-Rahasya, 1915). За таа книга Махатма Ганди рекол: ‘Неговото ремек дело ќе остане ненадминато за уште долго време во иднината. Никој не презел посовршени истражувања кои се воздигнуваат од Bhagavad-Gita и Веда’.

Во ‘Орион’, по истоименото соѕвездие, Тилак ја објаснува основата на тријадата на ведските боженства и ја одредува за тогашното време мошне смелата граница на староста на создавањето на древните ведски текстови и генезата на аријевската цивилизација која ги изнедрила. Таа граница ја поместил за неколку илјади години подлабоко во минатото во однос на онаа која тогашната историографија ја одредила, ограничена со европската антика и сумерската цивилизација, како основни параметри на древноста. Тилак чврсто верувал во изворната очуваност на ведските традиции во текстовите на Ведите. Затоа им поклонил полно поверување на географските, астрономските, метеоролошките податоци, описите на природата и дошол до мошне толна слика за времето и просторот на генезата на ведските традиции. За него ведските обреди биле во чврста врска со процесите на природата, промените на годишните доби, како спрега помеѓу цикличните промени на небото и во природата. Тоа захтевало висок степен на астрономски знаења од ведските свештеници, односно астроними. Тие ја знаеле конјукцијата на соѕвездието, разликата измеѓу ѕвездините, сидералните и земаљските години, имале прецизна слика на небото на северната хемисфера, нивната година почнувала од зимскиот солициј, а не од пролетната равнодневница. Тилак во ведските текстови го воочил со милениуми долг период на внимателно пратење и бележење на законитоста во промените, изузетно високо ниво на астрономски знаења. Толкувањето на астрономските обавестувања од Ведите, прецизно ја утврдил хронологијата на создавање на постари и помлади дела на ведската книжевност од почетокот на постгласијална ера до Будиното родување“.

ВЕДСКО=ТН.СЛОВЕНИ МИТОЛОГИЈА

Белците биле со иста митологија. Па Иво Вукчевиќ,⁵ на стр. 25, пиши под

3. Cele naše pohanske bageslovi indicke gest: Puran/Perun:

⁵ Ivo Vukčević, “Slovenska Germanija”, Pešić i sinovi, Beograd, 2007.

„Пристапот на древните санскритски текстови во Европа на почетокот на 19. век ќе фрли нова светлост на потеклото и карактерот на древната словенска митологија. Плодните истражувања откриле подлабоки и пообфатни врски со древната Индија и Иран, такви, да е тешко да се избегне идејата дека древната словенска и древната индо-иранска цивилизација имале заеднички предок. До овој изненадувачки заклучок дошол Ј. Колар (1798-1852), големиот словачки песник, научник и славист, во студијата за заеднички елементи и паралели во индиско и словенската митологија (*Srovnalost Indice a Slavaska Mytologie*): ‘*Cele nase pohanske bageslovi indicke gest* (Цела паганска религиозна митологија е индиска по потекло и карактер).’

Во ведскиот систем, разните богови не се посебен ентитет, туку аспекти на врховниот господар и творец, манифестација на иманентното божество.

Индра

Господарот Индра, чие име е поврзано со протословенските јендру или једру (јак), бил интезивно почитувана манифестација. Некои научници најдуваат траги на Перун во Индриниот претходник, [С] Варун, постаро индо-иранско небеско божество на дождот и бурата и заштитник на заклетвата. Од неговата улога Богот на војната и бурата потекнува и атрибутот Пуран-дара (уништувач на градови); *Purāṇ-ya* (молња), и моќниот Индра (илјадајачана Индра или сахасрамуска), централна личност на раните ведски химни.

Аспекти на врховното божество и творец

Исто важи за словенскиот пагански систем. И тука исто така се боговите аспекти на Врховниот бог или Творец; манифестација на универзалната узрочност. И овде е господар Перун, бог на војната и бурата, почитувана и моќна манифестација на словенскиот бог над боговите, Сварог. Тогаш не е изненадувачко што Прокоспиј во работата посветена на религијата на Словените, од средина на 6 век. Сварог го нарекува со Перунови атрибути: ‘Тие, всушност’ почитуваат еден бог, творец на светлоста, како и владетел и господар на свемирот; тие му жртвуваат волови и други животни.’ (*De bellis Gothico*)“. (Тн.Словени не давале човечки жртви, Р.И.)

Бидејќи волови немало северно од реката Дунав, туку само коњи, Склавините биле само со балканско потекло-Скитите имале коњски коли, а никако волски.

Почетен летопис

Подоцнежните извори го потврдуваат Перуновото централно место во словенската паганска хиерархија. Перун е истакната фигура во најстариот руски летопис, познат како Начална® летопись. Према Летописот, Перун е најважен јемец на договорот склучен во 10 век помеѓу Русија и Византија“.

Оболенски пиши дека нема договор на коине меѓу Русите и Византијците. Следи руските кнезови со цариградските цареви говореле со ист пелазгиски јазик.

Според Јустин, „Македонците биле со потекло еден пелазгиски народ“. Пак, пелазгиски јазик бил тн.словенски, како што бил и на Русите и на други тн.Словени.

Велики кнез Олег

„Према религијата на великиот Олег (879-912) и Русите, Перун е гарант на мировниот споразум со Византија од 907. година: ‘И ќе заклучат така царот Лав и Александар со Олег мир и ќе се обврзат на плаќање данок и ќе се заколнат во заемно љубечкиот крст, а на Олег и на неговата дружина ќе им дозволат да положат заклетва по законот руски: и се заколнаа со своето оружје, и со Перун, Богот свој, и со Волос, скотски бог и утврдиле мир. Уз тоа, се заколнале со своето оружје не на

германски начин туку, вадејќи го своето оружје и положувајќи го уз нозете на идолот, према својот обичај.’

Волос

Да би разбереле зошто Волос, богот на стоката (српски вол и во е стар и современ словенски збор за добиток), се споменува како јемец на заклетва во овој и друг договор, мораме поново да се повикаме на индо- иранската митологија. Природно дека кравите и воловите или *го* играат важна улога во верскиот систем, во општество на земјоделци и сточари. Оттука Говрсесвара, господар на стоката; брдо Говардхан, на кое паси стока и се размножува; Голока, свет на стоката, изнад светот на боговите и брахман, највисоката област, изнад која нема повеќе ни една област. Во зороастријската митологија Воху Ману е првороден потомок на добриот дух. Воху е бог на стоката, жртвување на животни. Неговиот свет е свет на крава, бик и вол. И што уште поважно- Воху е пастир на човештвото. Спротивно Ако Ману, со зло дух, Воху луѓето ги води кон добри мисли и праведно однесување и ги прати човечките дела, зборови и мисли“. (*го* + веда = говеда=говедо, Р.И.)

Се кажа: „во општество на земјоделци и сточари“. Во Русија- во 9- 10 век.

Псевдо- Цезариј, во почетокот на 5-от век, пиши: Склавините и Фисонците живееле негде во близината на Дунав и поради тоа се нарекувале Подунавци. Склавините “се диви, слободни и беспоглавари, бидејќи своите водачи и старешни постојано ги убиваат било на гозба било на пат, и се хранат со лисици, диви мачки и меѓу себно се довикуваат како волци кои завиваат“.

Следи овие немале домашни животни и се хранеле од сè она што ќе најделе.

Бидејќи во 6 век, кога пишел Прокопиј, во Скитија имало коњи, но никако говеда, се потврдува дека за да има говеда, северно од Дунав кај Скитите во Скитија, морало да има и преселби на Балканци со говеда...Само тоа било после 6 век н.е.

Велик кнез Игор, велика кнегиња Олга

„Према мировниот договор со Византија од 945. година, Великиот кнез Игор (913-945) и неговите луѓе стигнале до брдата во Киев ‘каде била статуата на Перун. Таму го положили своето оружје и се заколнале на почитување на договорот.’ Приказната кажува дека војниците на великата кнегиња Олга се заколнувале со своето оружје и повикувајќи го Перуновото име“.

Перун бил Зевс, а за Критјани Зевс бил Велихан: Велихан=Великан- Велик...

Велики кнез Свјатослав

„Во договорот со Византија од 972. великиот кнез Свјатослав (946-972) се обврзал себе и својата дружина на почитување на договорот со следните зборови: ‘Јас, Свјатослав, руски кнез ... сакам мир и вистинско пријателство со сите велики цареви грчки, богонадахнати, и со сите луѓе ваши; а така тоа и потчинета ми Русија ...И никогаш не ќе ја напакам земјата ваша, ниту ќе ја собирам војската на неа, ниту туѓ народ ќе водам на земјата ваша, ни на онаа што е под власта грчка. Ако го прекршам ова... да бидеме проклети од бог во кој веруваме, во Перун, и Волос, богот на стоката, и да бидеме жолти како злато и истребени да бидеме од сопственото оружје.’

Владимир Велик

Владимир Велики (980-1015), подоцна Св@той Владимир, апостол на Русија, поголем дел на својот живот проживеал како паганин, владеејќи во име на Перун, сè до примањето на христијанството: ‘Владимир тогаш почна самостално да

владее со Киев. И ги постави идолите на брдото вон дворот. Дрвениот Перун со сребрена глава и брада од злато... Луѓето му принесувале жртви нарекувајќи ги богови... И ја скрнавее земјата своја со понуди, и земја Руска и тоа брдо беше со крв оскрнавено.'

Новгород

Перун исто така бил врховен бог во големиот Новгород: 'Владимир тогаш го постави својот стрико Добриња во Новгород. А кога стигна во Новгород, Добриња подигна идол на Перун на брегот на реката Волхов; и населението на Новгород му принесуваа жртви како на својот Бог.'

Перуново брдо

Ископувањата на текот на 20 век откриле неколку пагански светилишта во земјите на Западните и Источните Словени. Еден од интересните локалитети кој доста открива за светилиштето посветено на Перун кај Новгород Велики. В. В. Седов пиши: 'Перуновото брдо величествено доминира на северните ниски и шумовити брегови на езерото Илјмен. Кнежевското светилиште се издигнува над околната регија... во облик на правилен круг... Овде [во центар на кругот] стоела дрвена статуа на Перун... Испред идолот бил олтар, круг направен од тесан камен. Јаракот кој го опкружувал култот не бил обичен прстен, туку тенок обрач во облик на голем цвет со осум латици... За време на паганските празници на великиот ритуален оган е пален на дното на секоја страна на каналот... И вечниот оган горел на источната страна која гледала на реката Волхов. Конструкцијата на светилиштето била геометриски израз на еден од цветовите посветени на Перун. Познато е дека паганските Словени уживале во принесување на процветени растенија на Перун. Јаракот кој го опкружувал местото со идол имал исто ритуално значење какво имал и јаракот околу хумката.' (V. V. Sedov, *Pagan sanctuaries and idols of the Eastern Slavs*, SIG 7-8, 1980-81)“.

Следи Русите на својот Перун му приложувале жртви само домашни животни и растенија, никако човечки жртви, дело на Евреите Хазари. Па Евреин Хазар по мајка бил Владимир, што важело и за неговиот вујко Добриња- брат на мајка му.

Во Германија

„Во средновековните германски извори постојат бројни, мада мошне конфузни, траги кои упатуваат на Перун. Хелмонд, на пример, споменува:

- Provea (Prove desu Aldenburg; Prove deus Aldenburgensis terra);
- Pruvita (in Graz, tria idola... et Puruvit nominabantur);
- Porenutiја (Quo succiso, Porenuti templum appetitur)

Перун

Попоуздани и поконкретни упати на присуството на Перун во Германија можат да се пронајдат во јазикот и имињата на местата. Сè до 17 век Словените родени во Хановер четвртот го викале Перундан. На брегот на североисточна Германија, кај Штралсунд, се најдува Перун, северно од Жаликова Мокош и Девин, имиња на места кои одекнуваат со снажни и живи пагански гласови и ритмови. Понатаму на запад, уште еден Перун е забележан кај Драгун Града, југоисточно од градот Светине и градот Славомир (H. Skalova, *Mistopisna Mapa uzemi Obodricu a Luticu*, VpS 3, 1960).

Т. Виткоски бележи дека Перун е изворно име на селото Прохн (Перун, 1240), мало село кај Штралсунда, и Пронсторфа (Перун/Перон) (1199), кај Зегеберг

и, можда, Пирне (Перне, 1233; Pyrne, (1239), кај Дрезден)уТ. Witkowski, Mythologisch motivierte altpolabische Ortsnamen, ZtS 15, 1970).

4. Пуран, Перун, Свети Илија

На овој или оној начин, Перун-Перун како Перун или Перун во облик св. Илија или св. Илија Громовник, кога грмел на небесите во огнени кочици- ја преживеал христијанската ера (L.P. Leger, Peroun et les Saint Elie, Etudes de mythologie slave, 1895-97; Slovenska mitologija, 1904).

Дека Перун како Перун ги преживеал првите векови на христијанството добро е документирано со записи. Кога великиот кнез Игор и неговата дружина го положила своето оружје, штитовите и златните орнаменти и му се заколнале на Перун, домашните и страните христијани се заколнале во Перуновото светилиште, на Црквата св. Илија (св. Елија). Христијанскиот извор од 12 век известува дека Словените го 'Заборавиле Богот и верувале во она што Бог нам ни создал на корист; и дека го викале сè ова со имињата на боговите: сонце, месец, земја и вода... боговите Велес [Волос] и Перун... и сè до денот денешен живеат во грев на мрачната непросветленост.' “.

6. Дажбог, Хорс, Стрибог, Симар'гл и Мокош

„Према Прокопиј, паганските Словени почитувале многу духови и им принесувале жртви на сите, и им се заколнувале и ја прорекувале иднината принесувајќи жртви. Извесен број примарни духови за кои постојат записи има, изгледа, индо-ирански корења. Тоа се Дажбог, Хорс, Стриборг, Симарг'л и Мокош.

Почетен летопис

Покрај Перун, нависокиот бог, и Волос, богот на животните, рускиот Почетен летопис под 980. година ги споменува боговите Дажбог, Хорс, Стрибог, Симар'гл и Мокош. Великиот руски спев од 12 век, Слово о плъку Игореве, Игор®...“.

Се работи за руски богови во 980 година, а не оние склавински на Прокопиј.

Дажбог

„Еден ран словенски превод на првата универзална византиска хроника, светска историја во дванаесет книги (Chronographia) на Јован Малале (490-578), го нарекува Дажбог син Сварогов: 'Испод Сварог, владеел неговиот син, сонце, викан Дажбог.'

Датбхага

На секој начин, со името и функцијата, словенски Дажбог, бог кој дарува (санскритски еквивалент е Датбхага), во согласност е со индо-иранската традиција, со Свар како Дхат или Дхатабхага, творец на сите ствари, со Сварог во лик на Дажбог, извор на сонце и делач на богатството, здравјето и среќата (V. Jagić, Zum Dazbog, ArC 8, 1895; E. Dickenmann, Serbokroatische Dabog, ZsP 20, 1950)“.

Хорс

„Паганскиот словенски бог сонце Хорс има исто потекло како ведскиот свар, староперсиски хвар, како хвар khsaeta (славен бог сонце со кочици и брзи коњи), подоцна персиски хорсид (вечно, светлечко сонце). Занимливо, можда случајно, дека во староегипетската религија богот на небото Хор или Хар, во обличје на орел, на чии раширени крила се богови, чии очи се сонце и месец, бил бог над боговите. Првата египетска династија, династијата обединител, го почитувал Хора. Од тоа време, со повремени прекиди, постои верување дека секој фараон е манифестација на Хора, додека прво име на секој фараон било Хор. Орел, случајно, е ср-

пско- хрватски збор за орел. Некои научници веруваат дека хрватскиот етникон Хорват, или Хрват- то ест оној кој е сродник на Србите- исто така е изведен од свар< хвар<хор“.

Ова значи дека Египќаните...Персијците и Македонците имале исти богови.

Симургх, Жал

„Во Почетниот летопис Симарг’л е Симургх, светлечка боженска птица, веник на добро, створение на индо-ирански пантеон, во кој го најдуваме под ова исто име. Додека Схах-Намех го претставува Симургх како циновски лешинар, ‘светлечката птица’ обично се опишува како хетерогено створение создадено од делови позајмени од паун, лав, грифин и пес. Под влијание на индо-иранските династии, Хуритите името Симиџи му го дале на богот сонце, кој се појвува во различни митолошки облици. (V. Pisani, Smargla, Chorsa-Dazboga, For Roman Jakobson, 1956. B. A. Rybakov, Rusali and god Simargl- Pereplut, AnT 6, 1968). (Паун=фаун-фауна, Р.И.)

Шах-Наме

Жал е тажна, дирлива приказна на епската поема Шах- Наме (Книга кралевии). Жал бил роден со чисто бела коса, а неговиот претрашен татко, племиќот Сам, владетел на Хиндустан, на една далечна планина го препуштил детето на милост на судбината. Заслушнувајќи го плачењето на детето, огромниот лешинар Симургх го однесува Жала во своето гнездо и го подигнува. Ожалостен и со скршено срце, Сам го бара Жал, го најдува во раната младост, го признава својот злочин и добива опростување од Жал, кој го роди славниот и непобедив Рустем“.

Striya, Стрибог

„Словенскиот бог Стрибог, бог на ветерот, бурата и бурните ветрови, во врска е, изгледа, со иранскиот Ti-Striya, исто така Стрибаг...“.

Малкос, Мокош

„Мокош е Малкос, иранско боженство, кое се поврзува со најдојдување на дожд и поплава. Паганското словенско боженство Мокош, со исто потекло како српскиот збор мокро (корен на зборот означува влага, влажност), снабдува со вода што животот го дава, со влажно земјиште што животот го одржува. (T. Witkovski, Perun und Mokos in altpolabischen Ortsnamen, OnO 16, 1971; M. Filipović, Zur Gottheit Mokos bei den Sudslaven, SwS 6, 1961). Некаков доказ на возвишена положба во рускиот пантеон на паганските богови најдуваме во Житије на св. Владимир на анонимен писател. Према овој извор, Мокош едина го преживеала Владимириовиот прв удар на паганските богови на Киев: ‘Владимир... доаѓајќи во Киев, ги уништи неговите богови, Перун и Хорс; и поново неговиот бог беше Мокош, а тогаш ги уништи сите богови и ги потопа во Дњепар’ “.

Од изложеното произлегува дека Белците биле еден народ со исти богови.

ТН.СЛОВЕНСКА МИТОЛОГИЈА

Кавендиш- Линг,⁶ на стр. 192, имаат наслов „Словени“. Тие во него пишат:

„Митологијата на словенските народи е мошне разнородна, одразувајќи ја миграцијата од далечните краишта и културната разноликост, на ним вродена склоност кон приповедната приказна, во нивната устрајна приврзаност на старите верувања, обичаји и обреди, кои се сочувани до денес. Иако словенско писмо не посто-

⁶ Richard Cavendish- Trevor O. Ling, Mytology, 1980. Orbis Publishing Limited, London, Mladost-Zagreb.

ело пред делување на христијанските мисионери св. Кирил и Методиј во 9. столетие н.е., археолошките наоди на темел на кои е можно делумно да се реконструира словенскиот пантеон.

Словените припаѓаат на голема етничка група на индоевропските народи кои денес преовладуваат на огромна површина на светот, од Сан Франциско преку Атлантскиот океан па на исток сè до Калкута и Владивосток. Денес готово 250 милиони луѓе говорат словенски јазици. Приближно до 8. век н.е. тие говореле со ист јазик, иако на различни дијалект. Денес разлкуваме 13 словенски јазици, сместени во источен, западен и јужен блок. Тие јазици се: руски, белоруски, украински, полски, лужичко-српски, кашупски, чешки, словачки, словенски, хрватски, српски, бугарски и македонски. Мошне различит физички изглед на тие народи и неговите различити народни јазици се развиле од заедничкото наследство, повеќето со текот на последните 12 столетија.

На изворните Словени на темел на археолошките докази може да се утврди потеклото до во раздобјето помеѓу 2000. и 1000. г.пр.н.е. Во пишаната историја се јавуваат во текстовите на грчкиот писател Херодот (5 в.н.е.) кои ги споменува под името Неури кои живеат на горниот тек на реката Дњестар. За локацијата на изворната домовина на Словените многу се расправало. Најмеродавни докази укажуваат дека колевката им била северноисточно од Карпатите, во базенот Висла, Припјат и горниот Дњестар. На север тие први Словени и натаму биле во допир со претците на денешните балтички народи. На исток Словените биле поврзани со Финците, а на северозапад со Германите. Зад јужните Карпати живееле трачките племиња“.

На наведените простори сè што било таму сè било со балканско потекло.

Влијание од Иран

„Од посебно значење биле раните културни допири помеѓу Словените и различите ирански племиња кои се прошириле во јужна Русија (денешна Украина), посебно Скити и Сармати. Во текот на првиот век пр.н.е. Сарматите од исток се прошириле далеку во словенската територија западно од Дњестар. Во тек на тоа раздобје Словените ги презеле од Иранците зборовите попат *bagu* или ‘бог’, *gau* (‘рај’) и *svyatu* или *sventu* што значи ‘свет’.

Обожувањето на Сонцето, кое било иранско обележје, исто така го практикувале и Словените. Го мислеле сонцето и огнот се деца на богот Сварог за кого се верувало дека од Сонцето се родува топлина и светлост.

Второ словенско божанство изведено од иранскиот пантеон вклучувајќи го Стриборг, богот на ветерот чии деца се ветрови на небото. Симаргл е ирански Симург, крилато чудовиште кое во сарматската митологија го чува дрвото кое ги родува семињата на сите растителни видови. Исто така од животна важност била женската божица Мокош која одговара на иранската Анахити (или ерменска божица Анахит). Името Мокош значи ‘влага’ (мокриј на современ руски), укажувајќи на врската помеѓу култот на водата и дождот и плодноста и обилието“.

Кога само тн.Словени преземале туѓо, ништо немало посебно тн.словенско.

За потврда дека никогаш немало тн.словенски народи и позајмување следи:

Луј Леже,⁷ на стр. 8, пиши: „Еден наставувач на првобитната хроника (ракопис викан ипатски), говорејќи под год. 1114. за богот Сварог, доста се оддалечува од својот предмет, па го вметнува богот на сонцето Дажбог, Египќаните, итн. Во

⁷ Louis Leger, La Mithologie Slave, 1901.Превел на српски Рад, Агатановиќ, Белград 1904- Интернет.

овој став како и имињата на извесни божанства, споменати во основната хроника, не е тешко да се најде странски влијанија“.

Луј Леже, на стр. 35, цитира: „Во времето на Проб биле голем дожд и голема бура... После потопот и кога луѓето се поделиле на многу ‘јазичи’, почнал да владее Местро од племето Хам (Cham), а по него Јеремија, па Феоста, кого Египтјаните го викале Сварог. Додека овој Феоста владеел во Египет, од небото паѓале клешти, и луѓето одма почнале да коват оружје...И овој Феоста издаде закон за жените, да зе-маат само еден маж, да живеат заедно, и да се казнат блудниците.Затоа го викаа бог Сварог. Оти пред него жените се предавале на оние кој год сакал, и живееле како животни...После него владеел 7470 дена неговиот син, по име Сонце, кого го викаат Дажбог. Син Сварогов, крал на Сонцето кој е Дажбог, беше снажен човек“.

Следи да биде кај Луј Леже Местро, а кај Луис Спенс Местор.

Па Белците биле еден ист народ со иста митологија- богови со разни имиња.

Па Кавендиш- Линг продолжуваат: „Понејасна е етимологијата на другите важни богови на словенскиот пантеон- Велес или Волос, бог на роговните животни. Велес се споменува во државните руски списи од 10. столетие и името е сочувано во имињата на градовите далеку попат на околината на Скопје во јужна Југославија [Р.Македонија] те во околината на Новгород и Ростов во Русија. Во христијанското раздобје тој доброхотни бог се појавува како византиски св. Блаж, кој словенски се вика Влас или Влахо. Тој до денешен ден е заштитник на добитокот“.

За потврда дека никогаш немало преселби на југ, туку само обратно, се додава дека домашните животни (говедо, коњ, свиња, овца, коза...) биле само со балканско потекло,никако обратно, повеќе во претходните книги-чартет летови 20 век.

„Во текот на 6. столетие Словените го преминале Дунав и се прошириле према југ на Балканскиот Полуостров, преплавувајќи ја Тракија и северна Грција те стигнале до ѕидините на Цариград. Како резултат на тие провалувања, останале записи на византиските хроничари за Словените“.

Тн.византиски=romeјски историчари не познавале било какви живисушества Словени туку само Склавини, кои означувале само области- не етнички народ.

Јазикот на тн.Словени бил варварски=пелазгиски, кој бил тн.Платонов јазик.

Меѓутоа, досега никој не пронашол наод за преселби северно од реката на Дунав, на Балканот. Пак, преселби се вршеле со коли, кои ги влечеле домашни животни (говедо и коњ). Следи немало доказ од кола и дел од кола, колце и дел од колце... пари, садови и било што друго. Секој оној кој пронајде е за Нобелова награда.

„Прокопиј (6. столетие н.е.) нас не обавестува дека Словените принесувале жртвени животни на своето главно божество Господарот на светлоста кој може да се поистовети со богот Перун. Вообичаен жртвен поклон бил петел, ама се поклонувало и коза, мечка, па дури и бикови кои се колеле и принесувале на свечени денови. Еднаш кога било жртвувано, приврзените верници требало да го изедат животното оти тоа било прожето со света мана, или божја снага те на тој начин цела група ќе биде обредно ојачана.Верувањето во тој облик трансупстаниција може да се спореди со верување во светата причест во рамките на христијанската служба“.

Следи тн.Словени не принесувале човечки жртви- тие биле на еврејството.

Луј Леже, стр. 19, пиши: „...Изгледа, дека Перун бил врховен бог на Русите. Во еден старословенски превод на легендата за Александар Велики, кои го наведу-

ва Афанасијев,[72] зборот Перун есте превод на грчкиот Зевс. Во српските народни песни, каде се најдуваат јасни траги на паганизмот, често се најдува една заклетва во ‘вишниот Бог и свети Јован’. Овој вишни Бог е очевиден христијански Бог“.

Значи, тн.Словени и тн.Византијци имале еден ист бог со различни имиња.

Па оние домашни животни не постоеле северно од Дунав- тн.Словени лага.

Наведените Склавини биле тн.византиски и за време на Јустинијан I. Тие биле само гранични единици. Тој таму подигнал град како Хераклеа Линка- Битола...

„Во клучниот одломок, Прокопиј тврди дека Словените ‘почитуваат реки и нимфи и различни демони, те на сите им принесуваат жртви. Уз помош на тие жртви тие гатаат и прорекуваат’. Во словенскиот фолклор често се споменуваат реки кои вребаат на патниците- поминувачи, разлутени поради некои нивни невниманија, тие на повратувањето во ним да се втопат. Дури до 17. столетие се провлекува приповеста за козачкиот поглавар Стјенка Разин кој примил човечка жртва на реката волга. Фрлувајќи ја во реката персиската принцеза која ја заробил, одметникот викнал: ‘О, мајко Волга, ти голема руска река ! Многу ми си дала сребро и злато и многу добри ствари. Си ме однегувала и отхранила и ми донела слава. А јас ништо не сум направил да би ти ја искажал својата благодарност. Тоа е поклон за тебе- земји го од својот слуга донскиот козак.’ Покрај тој жртвен чин, Стјенка Разин доскоро несреќно завршил, оти го фатиле и погубила царската чета“.(6 век и 17 век, Р.И.)

Давање на човечки жртви било традиција од Месопотамија до со Египет каде живееле две раси: Белци (Пелазги) и Црнци (Семити). Па токму оттаму само со Евреите била пренесена традицијата на канибализмот-повеќе моја претходна книга. И од Монголите кои од Источна Азија се населиле на тие простори- види Херодот.

Бидејќи две раси- монголската и белата, не можеле да потекнат од исти простори, тн.Словени се лага. Следи Аварите...Татарите...Арнаутите (Черкези, Татари ...) се селеле од тн.Домовина на Словените, а Балканците обратно кај Арнаутите...

Анимизам и тотемизам

„Во старата словенска митологија, се верувало дека животот претставува сеобфатено единство, во кое се вклучени сите појави. Таквото гледање се нарекува анимизам. Каде год претисторискиот човек би видел нешто што се движи, би претпоставил постоење на свесен посредник, невидлив на неговото око. Према неговото мислење, многу неживи работи биле обдарени со разум. Дрвото и животните се почитувале како човековите претци и ги обожувале како постари и помудри од човекот. Често се верувало дека животните поседуваат наднаравна снага. Постоеле лествици на тотемски животни- митски суштества со наднаравни својства кои од сопствени тајни побуди зеле животински облик. Секое словенско племе имало свој тотемски предок.

Животното кое го почитувале не смеело да се убие нити да се јаде неговото месо“.

Се потврдува, тн.Словени не биле канибалисти- не давале човечки жртви.

„Дрвото на животот исто така заземало важно место во словенската народна митологија. Некои стебла означувале света подрачја. Во некое доба, Русите сметале за грев да се обори било кое старо дрво. Према народната митологија, секој кој посече старо дрво ќе постане слабоумен, ќе ја скрши раката или ногата, или дури ќе умре. Се верувало дека стеблата се боравишта на душата на починатите, кои во

случај на нужда можат да преминат од едно дрво на друго. Така се развило поимување за шумските духови кои на руски се викаат лесније.

Во словенската религија прославата на годишните времиња биле од големо значење. Во зима се славела свеченоста на зимскиот бог Коледе, што и денес е вообичаено во Украина или Белорусија. Во пролетта се одржувале низ свечености во чест на Сонцето, кои биле со потврда олеснување што луѓето го чувствувале поради крајот на долгата зима и се приближувала летната топлина. Сонцето во словенскиот пантеон се јавува како Кор. Заеднички сончев симбол е огнениот котач премачкан со катран потоа запален да се врти на врвот на мотката. Летото било посветено на Перуновиот култ, богот на громот и секајцата, кој одговара на грчкиот Зевс и скадинавскиот Thor. Перун е преземен од христијанството, во лик на св. Илија или пророкот Елијах“. (Елијах=Илијах, Р.И.)

Со тоа што Зевс=Перун се потврди дека немало посебен тн.словенски народ. „Старата словенска митологија е тесна поврзана со погребни обичаји и обреди, и со култот на прататкото на племињата или клановите. Постоеле различни верувања за тоа што се збива после смртта. Малку Словени верувале дека смртта е крај на светот. Повеќето сметале дека починатите преминуваат во друга земја. Во тој случај мртвите се закопувале уз свечени обреди и гробовите биле опремени со сите потребно за патување. Во некое племенско семејство владеел обичај вдовицата да се закопува жива со својот сопруг“.

Па „обичај вдовицата да се закопува жива со својот сопруг“ нема врска со Балканот, туку со скитско- руските простори- монголски, каде се селеле и Белците.

„Се верувало дека претците и секој клан или племиња живеат испод земја. Во раното и во средновековниот словенски свет се верувало дека отворите и пуко-тините во земјата се врати кои водат во подземниот свет. Во релативно модерна бајка, отворената уста на чудовишната вештица баба Јага се смета дека зјапа од земја и води давно до во пеколни предели.

Од најраните времиња, посебниот аголот во семејната колиба му е посветен на духовните претци, и во доба на жетвата малиот куќе олтар посебно се украсувал со новоизвезени ленени ткаенини. Култот на претците се испреплетува со култот на куќните боженства кои во Русија се викаат домовни, а во Украина домовник. Тие чувари на домот и огништето треба на посебен начин да се удоброволат. Верувањето во делотворност на тие суштества понатаму е во врска со култот на иконите, кој во словенскиот ортодоксен свет содржел многу познажно отколку во својата византиска постојбина“.

Авторите ги помешале вековите- век на Прокопиј и средновековен период. И тоа не било за на едни исти простори, туку различни: балкански...дури карпатски.

Секако, ленот бил со потекло од Балканот, а конопот северно од Дунав со Црно Море...Со ленот биле заедно житарици, мешункасти растенија (грав,боранија, грашок...), а со конопот како опиумски темен чај, свилена буба...- само на Монголи.

Разорување на идолите

„Приближно околу 826. г.н.е. Викингот Рурик и неговите следбеници ја наметнале својата власт во сите најважни руски градови. Скадинавскиот владеечки слој е измешан со многу старо викиншко верување со оние на своите словенски поданици. Во време на принцот Владимир, првиот христијански владетел, словенското боженство поново задобило превласт.(Викиншкото говедо било балканско, Р.И.)

При неговото доаѓање на власт 980. година, хроничарите го опишуваат Владимир како див и окрутен поган. Го прославил стапувањето на престолот со поставување на кипови на словенските богови испред својата палата во Киев. На прво место стоел дрвениот кип на Перун на кој главата била од сребро, а устата од злато. Потоа тука биле Кор, Дажбог (богови на Сонцето) те Стрибог, Симарг и Мокош. Идолот Перун исто така е подигнат близу Новгород. Годишната 1951. е откриен разорен храм веројатно посветен на богот Перун близу местото кое се вика Перун, четири километри од Новгород. Кржнниот насип кој го чинел постоелјето на идолот бил окружен со јарок во кој се најдувал дрвен кумур, остаток на обредниот оган.

На почетокот на својата власт, Владимир жртвувал готово илјада луѓе на своите идоли, ама 989 г. под византиското влијание преминал на христијанството и ги присилил своите луѓе да го следат неговиот пример. Тоа не е постигнато без огорчени борби. Новопробратениот принц се дал на разорување на некои идоли некои палејќи ги, а некои кинејски. Моќниот Перун доживеал узбудлива судбина: бил врзан на коњ за опашката и влечен до брегот на Дњепар каде е фрлен во водата. Луѓето горко го оплакувале додека Владимир на своите луѓе им наредил да стојат уз брегот и со долги мотки да осигураат Перун да не исплива на брегот и така да се спаси. Перун, меѓутоа, пловел носен на брзиците на Дњепар да јакиот ветар би го доплавил на песечниот спруд. ‘Откаде’, коментира првата руска хроника, ‘овој брег е познат под името Перунов брег а така се вика и до наши дни.’ “,

Жртвувањето на луѓе било дело само на Владимир, кој по мајка бил Евреин.

„Такво составно разорување, кое би уследило секој пат кога некој словенски народ преминал на христијанството, разлог е што словенските идоли се ретки. (Тип женски фигури исклесани во камен и наречени камени баби претставуваат божици на плодноста и денес се смета дека потекнуваат од претсловенското раздобје). Најубавиот словенски идол потекнува од Збруч во Галиција, југоисточна Полска. Идолот од Збруч е четворостран, а секоја фацета има рељевно исклесан приказ поделен во јасно омеѓени вертикални полина. Тие полиња претставуваат небо, свет на боговите; земјата, боравиште на луѓето и подземјето чие боженство на плеките го држи теретот на земјата и небото. Ликовите на врвот имаат заеднички стожест шешир сличен на оние какви што на средновековните икони ги носеле аристократските светци. Богот на подземјето има долги мустаки.

Култот на идолите бил исто така разширен меѓу западните Словени сè до 12. столетие. Данскиот хроничар Saxo Grammaticus (1150- 1206) бележи дека кралот Валдемар го разорил словенскиот погански храм посветен на Свратевит или Свјатовит на островот Риген во Балтичком море. Големиот идол се заснива на улегнато постолје во некое скровито светиште, во кое биле обесени гримизни простирки. Кипот во десната рака држи рог од кој се пие, во кој се уливало вино при прилика на жртвените свечености како би се остварило пророштвото и просветувањето во врска со родот на наредната година. Кралот Валдемар исто така ги уништил идоли-те подигнати во слава на Ругивит (бог- заштитник на островот Риген), Поревит и Поренут.

Ма со колку жар пробратените попат Владимир и Валдемар се бореле против словенските одоли и физички ги уништувале, народот тврдоглаво одбијал да се одрекне. Како што раскажавме, Перун во Русија е втелован во ликот Елијах или св. Илија. Бо балтичкото подрачје, Перун е втелуван во познатото литванско божен-

ство Перкунас кој во народната митологија е прикажан како снажен човек кој држи секира или чекан. Тој е прочистител и оплодител, а живее во дворецот на стеновитиот брег. Ако Перкунас со секајца го сруши стеблото, стената или човекот, погодениот предмет постанува свет оти во него и понатаму престојува боженскиот оган. Во така доцното доба такво 1652. г., читаме за старецот кој патува западно со Литва за време на бурата со громови и го јаде пепелот на кожното седло кое го спапува секавицата. Нему тоа му осигурува имунитет против болестите, дарот на проречката снага и можност да го запали огнот“.

Во овој поднаслов се говори како Евреите и христијанството со еврејско еднoboжество, на основ на Стариот завет, ги уништуваат идолиите на повеќeбожество.

Херетичка митологија

„Кога Русија, Бугарија и останатите словенски земји преминале на христијанство, исто така го презеле и умењето пишување на словенските јазици. Повеќето раната книжевност е обележана со христијанско, ортодоксно обележје. Меѓутоа, и херетичките секти се служеле со новооткриената вештина на пишување во желба да ја уништат христијанската Црква, и некои меѓу нив го создале она што би можеле да го наречеме со апокривна или херетичка митологија“.

Словенско писмо никогаш немало, туку тоа било старо многу милениуми пред Константин и Методиј. Руните биле се потекло од Балканот, на кое се пишело и вон него, во кого имало и тн. Кирилични слова. Ваков бил случај не само со Германците и сите други, туку и со Етрурците кои го имале богот Перун како и со Перу...

„Можда најважна од тие религиската митологија била богомилската. Свештеникот Богомил се појавил во Бугарија⁸ во 10. столетие и проповедал некој вид дуализам изведен од учењето на староперсискиот верски реформатор Манија, према кој сите допирливи предмети и самиот човечки живот се зло, а добар е едино невидливиот свет духот. Сатаната или Сатанаил е наводно втемелен на целокупната ортодоксна заедница, со нејзините цркви, облека, обреди, редовници и свештеници.

Митолошкиот елемент на богомилството ја вклучува маштовитата приповест за настанокот на светот, према која Сатанаил е одговорен за создавање на земјата, а подоцна за распаѓање на Исус Христо, својот помлад брат. Богомилската митологија нашироко се проповедала во Русија, како и на Балканот. На темел на него се јавува во Западна Европа учењето на катарите и албигинезите. Богомилите напишале цела библиотека со тајни книги, богата со митолошки елементи“.

Како што се ширело богомилството, по исти патишта биле и преселбите.

Кнез Игор и Крак

„На многу повисока разина е Слово за полкот Игорев, анонимна занесена прозна песна за која се претпоставува дека е напишана 1187. г. Таа говори за походот на кнезот Игор Свјатославич од Новгород Сјеверски на Половице на исток, и за тоа како паднал во нивно заточеништво. Песната е двоструко значајна за проучување на словенската митологија. Уз тоа се споменуваат стари словенски боженства, возвишен стил и угодување на делата го поттикнале развојот на полумитолошкото поимање за златното доба на витештвото во Русија пред провалата на Монголите во 13. столетие. Во Слово руските луѓе се опишани како Дажбогови внуци, а ветровите како Стрибогови внуци. Се споменува и Тројан, легендарен лик кој го сметале за деификација на римскиот цар Трајан. (Трајан=трај ан: трај=траи- да трае, Р.И.)

⁸ Село Богомила е во Македонија која секогаш била ромејска, потоа само Отоманска до 1913 година.

Посебен вид митологија се бави со опишување на легендарни ликови од далечното минато кои ги основале градовите и населбите. Притоа помислуваме на Ромул и Рем кои го основале Рим, како на западна варијанта. Словените природно не се склони на градскиот живот, па градовите за нив ја задржале некоја мистичност и непознатица“.

Градовите во Русија се создадени само после 6 век н.е.-со масовни преселби.

„Во Полска најдуваме изузетна приповест за легендарниот јунак Крак, втемелувач на Краков. Крак наидол на едноставен народ кој живеел во близина на Вавела, предел поткрај стариот град Краков, кој кињи слочуден змеј. Краков ја наполнил овцата, или само нејзината кожа со шалитра, а змејот лакомо ја проголтал. Умирајќи од жед, змејот ја попил пола река Висла и намах се распукнал. Тогаш Крак приони на работа и на валеvскиот брег ја втемелил старата тврдина и градот Краков. Се претпоставува дека тоа убивање на змејот и втемелувањето на градот се случило 700. г.н.е., додека Полска уште била поганска земја“.

Па продолжиле преселбните од и преку Балканот- со исламот се омасовиле.

Баба Јага

„Во текот на вековите со монголското угнетување кое го пратело кмеството и свеченичкото замовладеење, избледило сеќавањето на старите богови. Рускиот народ, меѓутоа, чувствувал стално потреба за народна митологија која ќе биде надоместена на строга догма на ортодоксната Црква и ќе му втажи надеж и стравување на малиот народ кој често живеел во оддалечените краишта изложен на страв од мрак, ладна ноќ и бесконечна шума. Многу од богатата ризница на руските бајки со свои содржини се тесно поврзани со фанстатични суштества од кои некои се доброќудни, но повеќето се отелувани со таинствени сили на злото.

Во крвожедните и језовити истории како најмоќно митолошко суштество се појавуваат злосторите на вештицата викана Баба Јага. Таа е високо испиена старица со расчупани коси која живее во колиба окружена со ограда направена од коски на мртви луѓе. На врвот на оградата се затакнати човечки черепи во кои останале очите. Човечките нозе служат како довратници а коските на рацете како засуни. Вместо клучаница, тука е човечка уста со оштри заби. Ноќта, или во случај на опасност, очите во черепот почнуваат да сјајат и ја осветлуваат чистината. После сласниот оброк на човечко месо, Баба Јага легнува пружувајќи се од еден агол на колибата до другиот, додека неа долгиот железен нос и стрши низ кровот попат клин. Колибата е поставена на подвижни нозе и може пополека да се врти ако се изговоруваат одговрувачки чаролии“.

Долгиот нос не бил од скитските простори- мал рускио нос, туку еврејскиот.

Следи крвожедноста била само од еврејството и од на Монголите, а не наша.

„Мрачниот сојузник на Баба Јага е змијата, која понекогаш се нарекува со Змеј Горјанич, што значи планинска змија. Змејот е лукав и снаодлив, понекогаш со изглед мешавина на влекач и човечки лик. Се појавува со глава на змија, а со човечко тело. Понекогаш живее во планинските спили или во внатрешноста на земјата, другпат станува во раскошна палата или во покретна колиба попат онаа на Баба Јага. Змејот знае да грабне понекоја красна принцеза која тогаш ја спасува јунакот што дошол за неа да се бори. Во една приповест Змејот симболично е прикажан како крадец на денското светло. Во втората сјајната ѕвезда и месецот се ослободуваат од неговото тело после смртта“.

Човечките жртви не било дела на Руси кои се бореле за спас на принцезите.

Кошчеј Бесмртни

„Друго моќно втелување на злото е злобниот Кошчеј Бесмртни кој понекогаш се појавува прерушен во змеј. Кога се јавува во човечки лик кошчат и е убаво граден. Кошчеј е изврсен јавач и тој вграбнува убави принцези и ги води во својот брлог. Го нарекува со ‘Бесмртен’ и ‘Вечен’ оти е неранлив на делување на природни сили и никогаш не старее.

Друг опасен митолошки лик е Водениот крал, патријахални владетел кој живее во подводното кралство на светлоста и сјајот откаде повремено излегува да би вграбнал човечка жртва. Неговите ќерки убави и паметни, како во живописната приповест за Василиси премудра. Кога водениот крал фатил дете, Василиса се заљуби во него. Таа му помогна на младинецот да го надмудри нејзиниот злоќуден татко и најпосле тие заедно побегнале на горниот север на сувата земја.

Злоќудниот лик на другиот тип есте Мајка петок, која ја втелува злосреќата за која се мисли дека прати сè што се врши во петок (мошне разширено верување кое оди наназад дури до Исусовото разапнување на Голем петок). Ортодоксната светица која се поврзува со петок- Пјатница на руски- е св. Праскова, па Мајката на петок често се нарекува Мајка Пјатница- Прасковја. Се претпоставува дека на својот благоден луга околу куќата на селанецот и се навредува ако се обавува било каква работа. Посебно се лути ако види дека некој преди или ткае, оти прашината и смета на очите. Ако тоа се случи, таа ги казнува куќните со очни оболувања, со јечмнце и кукец“.

Бидејќи никогаш до 5 век н.е. немало Склавини, ништо немало тн.словенско.

Народни јунаци

„Соучесниците со непријателски азиски хорди вонка и со застрашувачки митолошки суштества внатре, Русите во својата богата вообразија создале ред наднаравни луѓе богатири од кој е најпознат Илја Муровец. Тие народни јунаци требало да го штитат рускиот народ од сите опасности. Нивната храброст е спротивставена на слабоста на руското племство, а нивниот господар се вика Владимир Мало Црвено Сонце.

Секојдбевниот живот дури и денес е прожет со верувањата во митологијата и наднаравното. Во Русија и Полска луѓето понекогаш бараат спас од недаките во вотката и другите жестоки пијалоци. Некој верува дека на оној кој се опиел до бесвест му е наменето во пеколот да носи дрво и вода.

Благата клима во Бугарија го поуспешува растот на виновата лоза. Светецот заштитник на виноградот се вика Трифон Зарезен и тој христијанско втелување на грчкиот бог Дионис. 14. февруари се обавува свечено обрезавање на лозните изданоци и во чест на светецот земјата се залива со вино“.

Па тн.словенска митологија била пелазгиска и со Дионис=дианаис=пианиш.

„Некоја Украинка која денес живее во Лондон уште се чувствува на многу поединости од народната митологија која ја слушнала во младоста пред 40 години. На пример, верување во богот Стрибож, кој одговарал на стариот словенски бог Стрибог. Истата личност се сетува неа како на дете и се проповедувало за речниот бог Капун кој во заседа ги чека злобните луѓе кои ја газат и пливаат реката те ги повлекува во смрт. Такви народни чувства укажуваат на очуваноста на таквите преданија до во 20. столетие“.

Следи заклучокот дека традициите на повеќебожеството опстоиле до 20 век.

„Денес во социјалистичките земји постои големо занимање за фолклорот и понекогаш одново се оживуваат старите митолошки верувања и обичаите кои паднале во заборав. Такви, на пример се поворките на глумците- кукерија во Бугарија. Учесниците носат чудесни маски и костуми и изведуваат мимики кои ги предочуваат митолошките суштества од далечните трачки времиња, кои им претходат на словенското населување на Балканот“.

Бидејќи нема материјален доказ за преселби на Словени, населението во Бугарија си било домородно- тоа било и во првиот и вториот милениум во новата ера.

Авторите прикажуваат слики. На стр. 192 е карта во која е прикажана „Постојбината на Словените“ околу Краков, со краци на преселби кон Елба, кон југозапад, Дунав, преку Карпати кон Тракија, меѓу Дњестар и Дњепар, северно од Киев и северно- источно од Висла кон Новгород чиј крак се раздвојува на два поткрака.

На тие наведени простори никогаш не биле познати било какви живисуштества Словени. Ова се чита во римските извори- во нив не се сретнуваат такво нешто.

Најдобар сведок бил Константин Велики. Тој кога бегал од Никомедија кај татко му кој бил римски војсководец, поминал и низ „Постојбината на Словените“. Бидејќи тој во неговите писма не навел живисуштества Словени, такви и немало.

Во римските извори за прв пат се споменуваат Склавини само од 5 век н. е. Бидејќи за Словени се употребуваат четири поими Анти, Венети, Склавини и Словени, се потврдува, сите поими се со различно значење: Анти=Анти, Венети=Венети, Склавини=Склавини и Словени=Словени- склавина е за област, а Словен слово.

Се наведуваат и Карпати, а авторите говорат дури Заткарпати. Кај нив постојат четири страни: исток, југ, запад и север. За без судир нека одлучи ждрепката.

Следи руски, украински, романски, унгарски, чешки, словачки, полски... извори да говорат дека Словените потекнале од Заткарпати- од која страна: север... ?!

Киевскиот свештеник Нестор (11-12 век) запишал, Русите потекнале од Илирија. Бидејќи Илирија била на Балканот, Русите биле само едно: балкански Илири.

На стр. 193 има слика: „Мала глинена колица од претисториска Југославија. Ја вози божица со птичја глава, а запрега чинат две водени птици. Од Дупља во близина на Вршац, приближно 1500-1200. г.пр.н.е.“,

На стр. 194 постои слика: „Дрвени идол најден на тресетиште. Повеќето словенски идоли биле уништени кога словенските народи го прифатиле христијанството. Од Белорусија, приближно 1750. г.пр.н.е.“- Белорусија не била до Краков...

На стр. 195 има две слики: „Мал брончен идол најден во покраина Костром, североисточно од Москва“; „Чертворостран идол од Збруча. Четвороаголна фигура на врвот на стелата можда го претставува богот Свентовит“.

За „Постојбината на Словените“ одлучите со ждрепка: Краков или Москва

Стр. 196 е слика: „Украсна плочка, скитски работа, типична за уметност на номадски војник-коњаник кој лутал по степите на јужна Русија пред доаѓање на Словените. Коњаникот, изгледа, го фаќа непријателот со некој вид ласа“.

Следи Словените не потекнале од Русија. Ова говори, не од балкански Заткарпати, туку само руски Заткарпати-според Нестор, тоа било Илирија на Балканот.

Исто така, Скитите потекнале од југот со исти богови само со други имиња.

Стр. 197 се две слики: „Орнаменти во лик на елен. Скитите биле познати по обработката на металите и со стилизирано прикажување на животинскиот свет. Ра-

ните допири на Словените со Скитите и Сарматите влијаеле на словенската религија и митологија. Бронзата, приближно 500.г. пр.н.е.“.

Бидејќи Скитите си биле Скити, а имало и Келтоскити, кои се протегале низ цела Европа, за било какви живисуштества Словени на две нозе немало простор.

А според авторите, Скитите и Сарматите биле со исто потекло- без Словени.

„Свеченост на подрезување на изданоците на виновата лоза, која се одржува во чест на Трифон Зарезани во Бугарија на 14. февруари, на ден св. Валентин. Трифон Зарезан е христијанско втелување на грчкиот бог Дионис и се верува дека располага со чаробна снага која ќе осигура добра берба“.

Бидејќи за преселби на Дивјаци Словени нема докази, Македонците се Домородци- Македонците до денес си задржале свои традиции и обичаи од старата ера.

ТН.СЛОВЕНИ

Кај Иво Вукчевиќ, на стр. 79, има поднаслов:

3. Во помалку древни времиња: Венеди, Анти, Склавини

„Во помалку древни времиња, наравно Србите/Словените биле познати под други имиња- Венеди, Анти и Склавини. Име Енетои, можно грчки облик за Венеди, има длабоки корени во старогрчките извори. Хомеровата Илијада од 8 век пред Христа, ги сместува Енетои во Пафлагонија (Мала Азија). Херодот (484-425. пред Христа) ги сместува Енетои на Јадран: *Enetoi kad en to Adria*. Во еден од своите трудови на грчкиот драматичар Еурип (480-406. пред Христа) говори за Енети, населени или во Епир или во Мала Азија. Еден век подоцна, Страбон (63. пред Хр.- 21. после Хр.) ги споменува Енетои на Јадранот.

Венети

За името Венети постојат исто така многу историски записи. Римскиот државник, војник и писател, Катон (234-149. пред Хр.) ги споменува Венетите. На почетокот на 1 век после Христо Плиниј ги сместува Венедите на Вистула: ‘Кажува дека Померанија е населена сè до реката Вистула со сарматски Венеди, Скири и Хирими’.

Отприлика во исто време Мела ги сместува Инде (Винде/Венде) покрај Сера/Срба во Скитија. На почетокот на 2 век наша ера Тацит ги сместува Венедите источно од Германија (‘нивните плачкашки упади ги воделе преку сите овие шумовити и планински висоравнини измеѓу Пеуцина [Карпакани] и Фени [источна Русија]). Птоломеј (100-178. год.) ги сместува Венедае меѓу сарматските племиња на Балтичко море: ‘Големите народи ја населуваат Сарматија: Венеди долж целиот Венетски залив. Во Пејтингеровата таблица, извор од 3 век после Христа, на списокот на народи кои живеат вон границата на Римското царство, неколку пати се споменуваат Венеди: *Venadi Sarmatae* и *Lugiones Sarmatea* северно од Дакија, Венади кај делтата Дунав“.

Следи Срби според срб=срп- каде има рамница таму има Срби. Ова било повод Србите да бидат жетвари и косачи. Во народното творештво Србите биле Жетвари. Пак, Бугари =б(в) угар, ридовити кои се угарат=Угарит до бугарит- пометни (јалово) за неплодно, а секоја неплодна земја се угари за таа да постане по-плодна. И Арбани=ар бан и: ар=ар=ара=ора=ораница; бан- управител на бановина- област.

Immensa spatia, nation populosa

„Во Јордановата скратена верзија на трудот Магна на Аурелиј Касиодор, учениот Римјанин од првата половина на 6 век, кој е под истиот наслов приредена на средината на 6 век, многубројните Венети, сместени на Вистула, ги населуваат бескрајните области: ‘ab ortu Vistulae fluminis per immense spatia Winidarum natione populosa cinsedit.’

Анти

Плиниј ги сместува измеѓу Азовското и Касписко море. Птоломеј ги сместува на Крим и на устието на Дон. Други извори ги ставаат Антите на чело на снажната словенска конфедерација сместени во областа на Дон, Донец и средниот Дњепр. Јордан ги сместува Антите, најхрабри од сите народи, таму каде Понтското море прави кривина, на простор измеѓу Дњестар и Дњепар, реки кои повеќе дена од се оддалечени една од друга.

Бож, крал на Антите

Према Јордан, Антите ги поразиле Готите во регионот на Дњепр 375. година, после што е убиен Бож, крал на Антите, неговиот син, со седумдесет поглавари: ‘Vinitharius in Antorum fines moviet procinctum, eosque dum adgreditur prima congressione superatus, deinde fortiter egit regemque eorum Boz nomine cum fillis suit et LXX primmatibus in exemplum terroris adfixit, ut dediticiis medum cardaveras pentdentum germinarent.’

Antabi, Anthabi

Извештајот од 8 век за делувањето на Антите под годината 400. ги споменува како Антабе, Антхабе и ја опишува војната со Лонгобардите, кои поминале низ нивната земја: ‘Egressi ... Longobardi de Mauraing, applicuerunt in Golando, ubi aliquanto tempore commorati, dicuntur post haec Anthaib et Banthaib, pari modo et Vurgundhabi, per annos aliquod possidisse; Et moverunt se exhinde Langobardi, et venerunt in Golaidam, et postea possiderunt aldonus Anthaib et Bainaib seu et Burgundaib; Langobardi porcedurunt in provinciam Anthap, et inde in terram Bathaib.’ (Pauli Diaconia, Historia Langobarum, c. 786).

Антес, инфинити

Инпресиониран на нивниот огромен број, Прокопиј Антите ги нарекува *populi Antarum infiniti*. После поразот од Лангобардите, германските Херули, пиши Прокопиј, добиле слободен премин низ словенските земји, вклучувајќи ги земјите на Антите на Дунав-Карпатите на почетокот на 6 век.

Византиски историчари

Антите во походот и војната на Балканот, Карпатија, Дунав и земјите понатаму на исток често ги споменуваат византиските историчари и званичните извори. Власта на Јустинијан авторот Агатијас го покрива периодот 552-558. година; осмотомната Историја на царот Маврикиј (582-602) на Теофилакт Симоката; Стратегикон на Маврикиј, византиски војни прирачник од почетокот на 7 век, нарочито одделот под наслов ‘За обичаите и тактиките на страните народи’; Паскаловата Хроника, дело кое го покрива периодот до 629. година, посебно власта на царот Фока и Ираклиј. За време на власта на царот Цезар Кристијан Јустинијан I (527-565) Антите заземаат истакнато место на списокот на варварските противници/помошници: *Alamanicus, Gotthicus, Fracicus, Germanicus, Anticus, Alanicus, Vandalicus* итн. Годината 530. византиската власт го поставува Хилбудија, антскиот војсководител и сојузник, за врховен заповедник на Дунав. Петнаесет години подоцна Јустинијан на

Антите им нуди знатна сума пари, земја на северниот брег на долен Дунав и статус на царски федерат под услов да ја чуваат реката од Бугарите. (D. Obolensky, Byzantine Commonwealth, 1971). (Фока бил „полуварварин“ - Јустинијанова династија, РИ)

Анти, Авари

На границата која брзо се менувала од пријателска во непријателска, помалку од две децении подоцна антските освојувачи дошле во судир со Аварите, служејќи како царски федерати на Дунав. Према Теофилакт Симокати, историчар од 7 век, 'Антите со царот Маврикиј 602. г. склучиле сојуз против Аварите. Како одговор на тоа аварскиот каган испратил војска под команда на Аспик да ги уништи Антите. Меѓутоа, застрашени Аварите се повлекле пред него што битката и отпочнала. Аварите, народ чие потекло не е утврдено, секогаш не биле Авари...

Од Јонскиот залив

За Јустинијаново време и времето после него, Прокопиј пише: 'Илирикум и цела Тракија, то ест од Јонскиот залив до предградието на Константинопол, вклучувајќи ја Грција и Херсонес трпеле од наезди на Хуните, Склавините и Антите готово секоја година откако Јустинијан го потчинил Римското царство, правејќи неподносливи ствари на неговите жители.' Поносен на повремените победи над Антите Јустинијановиот наследник Јустин II (562-578) ја зел за себе титулата Anticus.

Додека се мечеви и војни

Познати по својата војноборност, Антите на Бесарабија во 6 век на аварски захтев за плаќање на данок одговориле со следните зборови: 'Никој нас не може да не потчини. Ние сме оние кои на другите им ја земаме земјата... И така ќе биде додека на светот се мечеви и војни.' Неспорно словенските имиња на антските кралеви и поглавари, вклучувајќи го на неколку суфиксот -гост, ги бележат различни извори: Ардагост, Бож, Хилбуд, Доброгост, Келагост, Мезимир, Пригост. До средината на 7 век името Анти се губи во пишаните извори отстапувајќи им го местото на генеричкиот Склавени.

Анти, Енти, Инди, Винди

За некои научници очигледно е дека Венетите и Антите е едно исто; такави-каните Анти, Инди, Винди, Венди се различни имиња на Словени, разликите се повеќе работа на времето, место и јазикот отколку било што друго.

Склавини

Во листата на номадските скитски племиња измеѓу Волга и планината Урал, Птоломеј ги впишува Соубенои. На списокот на седечките племиња измеѓу Балтичко море и Црно море Птоломеј ги поставува Ставане. Ако е во право К. Мошински, ако Соубенои заправо се искварено име Словени/Словенои, тогаш ова е прв помен на името Словени во историскиот спис. Шафарик и други научници, меѓутоа, читаат Соубенои не како Словени, туку како Своибенои, како 'слободни, независни Словени', а Ставани како Стани, што значи словенски народ, земја, населба.

Диви, Слободни и немаат владетели

Словените како Склавини конечно влегуваат во историските записи како дунавски Склавини во Дијалозите на Псеудо-Цезариј, компилација од 5 век засновано на еден дел на изворот од 4 век: 'Склавинои... се диви, слободни немаат владетел... Меѓусебно се довикуваат како волци кои завијаат.' Склавини, према овој автор, во секој смисол се суштинска спротивност на соседниот несловенски народ:

‘Фисонците, кои избегнуваат конфликт и покорно се потчинуваат на секој кој наиде’ “.

Следи едноставен заклучок дека Склавините биле тн.Словени, што било и за Антите и Венетите. Па и затоа Анти=Анти, Венети=Венети и Склавини=Склавини.

Пак, Словени биле само според слово, а имало и Божјо Слово- Реч=Слово.

Населба на Склавините

„Во следниот век Прокопиј Склавенои го сместува на долниот тек на Дунав. Према Јордан, ‘населбата на Склавините се шири од градот Новиодунум и од езерото викано Мурсијанско према Дњестр и на север, сè до Вистула.’ Како никогаш не им ласкал на Готите, Јордан тврди дека ‘тие имаат мочвари и шуми за своите градови.’

Склавини или Анти

Иако поделени на многу племиња со различни имиња (Quorum nomine licet nunc per varias familias et loca mutentur), пиши Јордан, Венетите себе повеќето се нарекуваат Склавини или Анти: *principaliter Sclavini et Antes nominatur.*

Една крв и еден јазик

Покрај разликите во името и местото’, пишува Јордан, ‘сите, Венети, Анти и Склавини се една крв и еден јазик“.

Иако Иво Вукчевиќ насекаде пиши само Словените, нив никаде ги нема.

Не се разлкуваат со појавата

„Запознат како со Антите, така и со Склавините кои служеле како платеници во византиската војска, Прокопиј, советникот на големиот византијски восководител Велизар, не е во состојба да ги разликува едни од други: ‘Склавините и Антите не се разликуваат со појавата. Сите тие се високи и јаки, кожата и косата не им е светла, ниту темна, и сите се црвени во лицето’. (Велизар=вели зар, Р.И.)

4. Скити, Сармати

Во трудовите на древните географи Скитија е еден од најрастегливите и најлизгавите поими. Во различните времиња тој се однесува на помалку или повеќе региони кои се простираат од Југоисточна Европа на запад до централна Азија на исток. Во Европа географскиот појам Скитија се врзува за два региони, на име за Црноморски степи, каде се развила првото Скитско кралство, подоцна, Мала Скитија, римска провинција која ја обфаќала земјата јужно од самото устие на Дунав“.

Бидејќи во Скитија немало домашни животни (говедо, коњ, свиња, овца...), кои биле со балканско- малоазиско потекло, Скитите биле само со потекло од југот. Токму поради говедото и свињата настанала крвната група А која била вегетријанска за житарици и мешункасти растенија, и тие од југот биле пренесени на север. Следи заклучокот, реката Дунав била граница на јужни простори со домашни животни и северно со диви животни. Токму и затоа и граница на југ со житарици и мешункасти растенија, а на север за коноп кој бил пренесен на југ- лен од југ на север.

За да се потврдат двете различни подрачја е и примерот со пчелата: северно од Дунав со Црно Море е темната пчела како темните раси луѓе, а на југ светлата пчела како што била светлата раса на луѓе- белата=пелазгиска раса.

Како изгледале Скитите

„Современите грчки занаетчи ги опишуваат Скитите како народ по правило брадати мажи, кои носат долга бујна коса, склонето чело, можда повеќе словен-

ско лице, со карактеристични по дебели обрви, длабоко всадени очи и изразен нос. Поскорите ископувања на скитските гробови нудат занимливи физичко- антрополошки обавестувања. Тоа значи, пиши Renate Rollet, дека 'во европска Скитија, вклучувајќи го регионот Кавказ, Скитите биле европоиди без ниедно монголоидно обележје.' (Die Welt der Skythen, 1980). Исто така, ископувањата упатуваат на сличност во градбата на древните Скити и Срби горштаци од Црна Гора. Rollet пишува: 'Скитите биле релативно високи. Висината е нарочито приметна при сохранување на војниците и луѓето на повисокиот општествен слој... Често се со висина преку 6 стопи (1,80 м), понекогаш преку 6,3 стопи (1,90 м), а познато е дека во поедини случаи достигнувале и 6,6 стопи (2 м)... Овој феномен во потполност може да се согледа на источниот крај на скитскиот свет' “.

Се кажа: „можда повеќе словенско лице“. Словенски народ никогаш немало.

Бидејќи се говори за словенски народ, кој се населил од север на југ, не се совпаѓа наводот „длабоко всадени очи и изразен нос“, затоа што според други автори, Словените биле Скити. Денес балканските тн.Словени се со различни одлики.

Секако, денес Русите имаат помал нос, како што била одлика на Монголите. Ова говори, дека носот како краен дел на телото, кој доволно нема крвотечение, често е изложено на замрзнување... Бидејќи малиот нос не е одлика на Балканците, балканските тн.Словени немаат врска со северот. Па преселбите биле само обратни.

Тоа што Скитите биле високи се потврдува дека во Скитија било многу поладно и повлажно, што било и со домашните животни пренесени на тие просторитие станувале поголеми, дури и копитата, папците... станувале покрупни. Токму ова било во спротивност на Балканот со Мала Азија со пофини и понежни форми. За ова да се потврди, бригиското говедо во Фригија=Фризија постанало поголемо, а тоа пренесено и во Америка уште покрупно. Следи тоа од Америка и да се увезува.

Сè ова е биолошки исправно- помалото животно со релативно поголема површина на кожата е со поинтезивен метаболизам. Следи тоа било понештедливо. За пример се наведува говедо со куничи: вкупната површина на кожата на говедото во однос куничите е многу пати помала. Со иста тежина на говедото, куничите истата храна (сено) ќе ја изедат многу побргу. Животните биле единствени за преселбите.

Scytharum, patria Sclavinorum

„Уверувањето дека Словените водат потекло од Скитија најдува израз во извесен број на рани средновековни дела, вклучувајќи ја космографијата од 7 век, позната како Ravennatis Anonymi Cosmographia: 'Скитија (Scytharum) е прадедовска земја (Scytharum est patria) на Словените (Sclavinorum exorta est prosapia)' “.

Кога се говори за Скитски Словени, тогаш од Скитската Словенија морало да има било каков материјален доказ за преселби северно од реката Дунав со Црно Море. До денес никој не пронашол. Ова било само поради тоа што преселбите биле од Балканот и тоа само по реката Вардар- Морава- Дунав низ Европа. Пак, поимот Скит е општ варварски=пелазгиски=тн.словенски поим за скитач, кој скитал.

Скити

„Слично на тоа, средновековни и постсредновековни анали, хроники и историја Словените ќе се споменуваат не како Словени, туку како Скити или Скикани. Една од најзанимливите варијации на скитските теми најдуваме во студијата од 17 век за потеклото на Унгарија, во која авторот ги сместува скитските Будини (Origines Hungaricae Seu, Liber, Qui Vera Nationis Hungaricae et Antiquistas, 1962). Тра-

гајќи за потеклото на унгарските Словени, Ф. Отрокоци пиши: ‘Некои од Стара Скитија, некои се Венеди од Балтикот, ама повеќето се Будини, од Будина кој потекнува од Скитија во регион на Дон.’

Стара Скитија

Херодот со следните зборови ја опишува границата на Скитија и Стара Скитија: ‘Пред него што дојдете до Скитија, на морскиот брег лежи Тракија. Оваа земја овде прави еден завој, и оттаму почнува Скитија. Истер во оваа точка се влива во морето, со устие свртено кон исток. Тргувајќи од Истер, сега ќе ја опишам границата на брегот на Скитија. Кога се помине Истер, почнува Стара Скитија и се протега сè до градот под името Карсинитис.’

Будини

Херодот ги сместува Будините- ‘голем и моќен народ; сите тие имаат сини очи и црвена коса’- северно од Сауроматите. ‘Будините’, пиши тој, ‘се автохтон народ на оваа земја и живеат како номади. Нивната земја е густо прекриена со дрва од сите видови. Во најшумовитиот дел е широко и длабоко езеро, кое е опкружено со мочварно земјиште обраснато со трска’.

Неури

Тие исто така веруваат дека Неурите, со соседи на Будините, протословенски народ со исто потекло. За нивната локација Херодот пиши: ‘Што се однесува на внатрешните граници на Скитија, ако тргнеме од Истер, ќе видиме дека е опкружена со следните племиња, прво со Агатирсите, а потоа со Неурите’“.

Бидејќи се говори за Словени, на наведените простори немало непрекинато живеење. Ова се потврдува и со доказот што таму немало наоди, како на Балканот, дека таму се живееле од пред 6.000, 5.000, 4.000...години пред нашата ера.

Да не се изуми дека населбите се правеле под земја и над земја. Бидејќи тие површини биле блатни, авторите Словени би се удавиле во потпочвените води. Исто така, нема наоди за темели или камена основа за дрвени градби на надземни живеалишта. Па се говори и за Заткарпати, кои имаат не само четири страни (исток, југ, север и запад), туку тие се ниски површини за таму да има многу стари живеалишта. Следи само пештери на Карпатите-тоа не се наведува туку само Заткарпати.

Авторот Иво Вукчевиќ напиша дека „Псевдо- Цезариј, во почетокот на 5-от век, пиши: Склавините и Фисонците живееле негде во близината на Дунав и поради тоа се нарекувале Подунавци...“ „Во следниот век Прокопиј Склавенои го сме-стува на долниот тек на Дунав. Према Јордан, ‘населбата на Склавините се шири од градот Новиодунум и од езерото викано Мурсијанско према Дњестр и на север, сè до Вистула.’ Како никогаш не им ласкал на Готите, Јордан тврди дека ‘тие имаат мочвари и шуми за своите градови’...“.

Следи заклучок, поимот Склавина се проширувал од југ кон север. Ова говори дека преселбите биле од југ кон север, никако обратно. Па без словенски народ.

За да се потврди дека преселбите биле само од југ кон север биле Србите:

Велики српски народ

„Византискиот извор од 10 век го сместува еден дел на српскиот народ, Црни Срби, во Скитија: ‘Великиот српски народ кој е поделен на два дела, Бели, или независни Срби, и црни, или зависни Срби’ “.

Па Прокопиј пишел во 6 век, а овде се работело за 10 век- со 4 века разлика.

Бидејќи немало склавински, никако словенски народ, се чита кај Херодот.

За да постоел некој народ, тој морал да си има своја историја. Ваква немале само Словените. Веројатно, тие „дошле“ од Свемирот или од Утробата на Земјата.

Сарматија

„Бидејќи Сарматите ги совладале своите братски ривали (Porro Scytharum, Sarmatarumque gens una et eadens ab origine), негде средина на 2 век пред Хр., Сарматија ја наследила Скитија како популарен назив за ‘варварски’ земји преку римско-византиско европската источна граница“.

Овде се говори за „популарен назив за ‘варварски’ земји“ - за варварски јазик.

Историчарот Приск (5 век), кој го опишувал пратеништвото од Константинопол кај Атила 448 година, напишал: (Жителите во Панонска низина, Р.И.) „мешајќи се со разни народи го научиле готскиот, хунскиот и латинскиот, а меѓу себе го говореле својот варварски јазик“.

Произлегува, на северните простори живееле повеќе народи. Тие биле со разнорасно потекло. Ова било повод, да се истакне: „мешајќи се со разните народи“. На овие народи народни јазици им биле монголски и пелазгиски (варварски) јазик. Се потврдува, Белците (Пелазгите) говореле со свој тн.словенски јазик. Токму затоа тие „го научиле готскиот, хунскиот и латинскиот“, кои не биле нивни, на Белци, а тие „меѓу себе го говореле својот варварски јазик“, на Пелазгите (Белците). Значи, трите наведени јазици биле туѓи за луѓето кои „говореле со својот варварски јазик“.

Кога се премине Танаис

„За прадомовината на Сарматите Херодот пишува: ‘Кога се премине Танаис, одма сте во Скитија; првата област на преминот е земјата на Саурматите, која, почнувајќи од горниот крај на Палус Маеотис [Азовско море] во Понтско-касписка степа (Historia). Птоломејовата Сарматија е пространа област ограничена со реките Вистула и Волга и Балтички и Црно море (Geographike Huphegesis). Помпониј Мела и дава на Сарматија европска ориентација, на име на земјите источно од Лаба и северно од Дунав (De Situ Orbis).

Сармати

Слично на тоа, терминот Сармат или Сараматеа (исто така Sarabatae, Sauromatae, Symatae и Sergende измеѓу останатите) по правило ги наследуваат имињата Scyth или Scythae како научен архаизам за Словените (нпр. Sarmatae Sclavi). Плиниј, Тацит и Птоломеј ги нарекуваат Сарматите Словени на Вендското/Балтичко море и реката Вистули. Птоломеј, на пример, пише: ‘Habitan Sarmatiam gentes maxime Venedae propter totum Venedicum sinum; Minores autem gentes Sarmatiam incolunt iuxta Vistulam infra Venedas Gythones.’ Мела ја сместува Сарматија источно од Германија: ‘Germani ad Sarmatas porriguntur’. Меѓутоа, не било сосем јасно каде точно завршува Германија, а каде почнува Сарматија. Во делото De origine et situ Germanorum (98. после Хр.), донекаде конфузно ги опишува разните племиња западно од Рајна и северно од Дунав, засновано, како што се верува, во главно на застарен материјал. Тацит не е сигурен дали се поедини народи Германите или Сарматите. ‘Овде се завршува Суебија. Не сум сигурен дали племињата Пеуцини и Венети би требало да се вбројат во Тевтонци или во Сармати... Венедите освоиле многу обичаји на Сарматите; оти нивното плачкање ги одвело преку сите оние шумовити планиски предели што лежат помеѓу Пеуцините и Фенетите. Ипак, требало сите да се сврстат во Германи; оти имаат стални населби, носат штитови и сакаат да патуваат и како такви патуваат пешки, разликувајќи се во сите овие ствари од Сарма-

тите’ “. (Авторот се двоумел за Германи или тн.Словени- па тие биле еден ист народ=на род. Следи дека Германците и тн,Словени се само политички народи, Р.И.)

Никаде не паѓа збор за било какви Склавини, затоашто тогаш Склавини и немало. Исто така, Склавини биле/се само тн.Словени, но никако Словени- од слово.

Се истакна: „такви патуваат пешки“. Пак, Скитите и Сарматите биле коњари.

Суебени

„Важно е да се примети дека Суебите, кои го населуваат срцето на земјата Германија, така претставуваат своевиден проблем за Тацит. ‘Суебите’, пиши Тацит, ‘несе еден народ’. Тие ја населуваат повеќе од половина на Германија и се поделени на бројни засебни племиња под различни имиња, мада сите тие генеричко име се викаат Суеби.’ На почетокот на 1820-тите години Д. Поп бил еден од првите германски историчари кој Тацитовите Суеби ги идентификувал како Словени.

Сите не се Сармати

Во исто време било јасно древните и модерните историчари дека Сармат и Сарматија се однесуваат на пространа област населена со бројни различни народи, на Словени и на други народи. Како јадровито кажува еден научник: ‘Сите Словени се Сармати, ама сите Сармати не се Словени.’

Sclavi Sarmati

Према тоа, средновековните германски извори говорат за словенска Германија како Sarmatarum, а за домашните Словени како Sarmates или Sclavi Sarmati. Во 16 век името Сарматија често се сретнува во титулите на полските кралеви: ‘Invictissimum dominum Sigismundum, regem Polonie, magnum ducem Lituaniae, Russie, Prussie, Sarmatieque Europee dominum et heredum; Regnum Sarmatiae; Rex Sarmatiae Europee invictissimus; Sarmacie totius rex; Sarmatiae Poloniaeque rex; Sarmatiae regis; Sarmatica respublica, Sarmatae populus.’ (E.Potkowski, Sarmatismus als politische Ideologie der jagellonischen Dynasties, Zeitschrift für Ostmitteleuropae Forschung 44, 1995)”.

Овде се говори за Склавини само во вториот милениум, а не во 5, 6 и 7 век.

Slovo apud Sarmatas

„Од премисата дека Сарматите биле Словени, а Словените Сармати се тргнува од бројни средновековни и подоцнежни коментари на историјата и јазикот на Словените. Во историјата на Чешка од средината на 16 век, учениот бискуп на Olomouca, Johannes Dubrovius, го изведува името Словени од сарматскиот збор слово, кое, го објаснува тој, има исто значење како verbum на латински: ‘Id enim Slovo apud Sarmatas, quod verbum apud Latinos personat. Quoniam igitur omnes Sarmatarum nationes late jam tunc, longeque per Regna et Provincia sparsae unum nomen eundemque sermonem, atque eadem propemodum verba sonarant, se uno etiam cognomina Slovanos appellabant. Ab ipsa praetera gloria, quae apud illos Slava dicitur, Slaviti dicti.’ (Historiae Regni Boemiae, 1552)“.

Следи да се разликуваат: Анти=Анти, Венети=Венети, Склавини=Склавини што означува склава=област, и Словени=Словени само од Слово-Божјо Слово=Реч.

Стара Грција

„Постојат докази дека словенско население можа да датира уште од времето на почетокот на стара Грција. Никој друг до самиот Тојнби приметувал дека некои географски називи од тој период имаат нарочит словенски филтер. Тој, всушност, тој сумња дека ‘древните Пајонци можда всушност биле некои од народите кои говореле со словенски јазик’. Што се однесува од времето на населувањето на Сло-

вените, Тојнби пиши: ‘Словените веројатно учествувале во трачко или илирската селидба на народите /Volkerwanderung/ во југоисточна Европа, 1700-1800 години пред масовната селидба на Словените во 6 и 7 век на христијанската ера’. Годишната 581. Јован Ефески го дава следниот опис на масовната селидба на Словените на крајот на 6 век: ‘Омразениот народ по името Словени ја прегазил цела Грција... зазел градови и срушил многу утврдувања... ги одвел луѓето во ропство, се прогласил господар на цела територија и се населил со сила и живее на неа како да е негова... Словените живеат слободно на земјата и се населуваат далеку и широко колку Бог им дозволува.’ Четири години подоцна, тој пиши: ‘Тие [Словени] живеат во мир на римската територија, без бојазност и страв... И постанале богати со злато и сребро и со крда коњи и оружје, и научиле да се борат подобро од Римјаните’ “.

Тојнби говори за Домородци. Пак, Ефески непознава никакви Словени, туку само Склавини, кои живеат на Балканот како Домородци, а само вон римските области=провинции. Следи имало само Римјани=Христијани и Склавини=Повеќебожци. Кога Склавините=Повеќебожците го примиле христијанството, тие постанале Римјани=Ромејци. Па подоцна на кои не за област да се внесе тема со свои Темани.

Авторот наведува фуснота со “M. Fasmer, Die Slaven in Grichenland, 1941”. Да се дополни она што не го наведува авторот, дека Макс Фасмер истакнува дека во Грција (Елада) имало словенски топоними пред инвазијата на Словените. Ова говори, склавинската топонимија била само варварска=пелазгиска=тн.словенска. Па со наводот се потврдува дека немало никаква инвазија на тн.Словени од никаде.

Во Летопис Монемвасија Склавините на Пелопонес биле Домородци.

ТН.ПРЕСЕЛУВАЊЕ НА ТН.СЛОВЕНИ

Прв книга

Т.Капеле,⁹ стр. 281, има наслов Доба на селидба на народите. Тој започнува со Германите, а на стр 286 со Селидба на народите; стр. 289 Доба на Меровинги; стр. 294 Англосакси; стр. 295 Северни Германи и на стр. 296 за најбројните Словени вкупно само една страна. Следи за најбројните Словени е напишано најмалку, затошто и за нив најмалку се знае- па такви народи и никогаш не постоело:

„Византискиот историчар Прокопиј известува дека на почетокот на 6 ст. дел на Херулите се отселил од Подунавјето во земјата Thule; при тоа тие поминале низ земјите на Словените. Понатаму тој ист автор пиши дека Словените во 6. ст. заедно со другите народи продреле на Балканскиот полуостров, да во средината на тоа столетие биле во врска со Лонгобардите и дека на Византијците им служеле како помошни чети против Готите. Во склад со тие повисни извештаји, мора почнувајќи од 6. ст. да се смета со присутност на делови на словенското население во источниот дел на Средна Европа. После одење на Лонгобардите од Панонија (568) можеле Словените да запоседнат знатни простори, наголеми слободни за населување. При тоа не се работело за полагаана инфилтрација, туку за масовно продирање кое зрачело сè до во Чешка, Словачка и Средна Германија“.

Се истакна: „Византискиот историчар Прокопиј известува дека на почетокот на 6 ст. дел на Херулите се отселил од Подунавјето во земјата Thule; при тоа тие поминале низ земјите на Словените“.

⁹ T. Capelle, Die Weltgeschichte, Verlag Herder KG Freiburg im Breslau 1971- Naprijed Zagreb 1976.

Следи доказот дека преселбите биле само од југот кон север, никако обратно.

Се кажа: „Понатаму тој ист автор пиши дека Словените во 6. ст. заедно со другите народи продреле на Балканскиот полуостров, да во средината на тоа столетие биле во врска со Лонгобардите и дека на Византијците им служеле како помошни чети против Готите“.

Овде се говори дека Словените „со другите народи продреле на Балканскиот полуостров“. Меѓутоа, никаде за „другите народи“ не се наведе како за Словените „дека на Византијците им служеле како помошни чети против Готите“. Ова објаснува дека од 6 столетие на Балканот за првпат се употребувал поимот склавина за област, како што било на персиски сатрапија, латински провинција и на македонскиот Птоломејов Александријски јазик коине тема- па сè до Македонци Темени.

Ако Склавините би биле сите еден народ, тогаш морало да има и народ Сатраписти, Провинцијци и Темани. Бидејќи тоа не се прифаќа, Словените се лага.

Авторот понатаму кажува: „Во склад со тие повиесни извештаји, мора почнувајќи од 6. ст. да се смета со присутност на делови на словенското население во источниот дел на Средна Европа“.

Овде се говори дека мора... „да се смета со присутност на делови на словенското население“. Следи за авторот тоа морало. Меѓутоа, за Словени како посебен народ немало и до денес за таков народ нема никаков материјален доказ/наод.

За да се потврди дека за преселби на Словени немало докази/наоди, се гледа од продолжението: „После одење на Лонгобардите од Панонија (568) можеле Словените да запоседнат знатни простори, наголеми слободни за населување“.

Авторот не кажа, чии биле тие „слободни за населување“ простори ?!

Значи, „можеле Словените да запоседнат знатни простори, наголеми слободни за населување“. Секако, ова не е историја, според истори=и стори (стори, изврши... погоди... созрее...), туку само нагудување да се направи авторова приказна...

И конечно: „При тоа не се работело за полагана инфилтрација, туку за масовно продирање кое зрачело сè до во Чешка, Словачка и Средна Германија“.

При тоа авторот, што важи и за други автори, не кажува од каде потекнале сите Словени кои од реката Дунав „сè до во Чешка, Словачка и Средна Германија“.

Па преселбите биле само од југ, процес кој и денес важи, но никако обратно.

„Најважен археолошки знак со кој може да се одреди раноповиезната населбено подрачје претставува керамичкиот облик ‘прашки тип’. Карактеристични садови на тој тип се едноставни, повеќето неукрасени витки лонци без рачки кои своето најголемо испаччување имаат во горната третина, а вратот им е лесно свинат и работ е малку избочен према надвор. Бојата на таа керамика, направена без лончарско коло, црвенкасто е смеѓа до сивосмеѓа. Повеќе разлози довело до оцена дека ‘прашкиот тип’ е карактеристичен за Словените: 1) млада, докажана словенска керамика на замоци со опкопи (Burgwallkeramik) органски понатаму е продолжување на прашкиот тип; 2) прашки тип во своето европско подрачје на распространост е нова појава за која нема можност на надоврзување на претходен домашен вид на керамика; 3) неговата појава може да со сигурност да се потврди тек во првата половина на 6 ст. (недавно изнесени порани датирања се двојбени); 4) Истовремено со настапувањето со керамиката на прашкиот тип почнува и нов обичај на палеовинско покопување“.

Со преселувањето населението со себе носело животни, растенија, садови...

Авторот пиши: „1) млада, докажана словенска керамика на замоци со опкопи“. Па ова говори дека Словените биле нов народ и затоа следи само „1) млада...“.

За да се потврди дека таму керамиката била нова, се чита од другите точки.

Како доказ дека немало словенски народ, и преселбите биле само по реката Вардар- Морава- Дунав- Рајна..., е точка: „3) неговата појава може да со сигурност да се потврди тек во првата половина на 6 ст.“. Следи наводот за Словени бил лага.

Дури под точка 4 се говори за „нов обичај на палевинско покопување“.

Бидејќи во Европа немало старо, сè било ново, европските народи биле нови.

„Иако словенското запоседнување на земјиштето веројатно имало и војнички акцент, ипак се чини дека тоа бар во почетокот се вршело прилично мирољубиво. Во прилог на тоа говори можда лангобардско-словенските гробни наоди од Лангенлебарн (Долна Австрија) или тек недавно откопаните населбини наоди во Брезн, во северно-западна Чешка.

Најстари населбини траги во Брезн припаѓаат на времето на селидбата на народите: населбата оттогаш постоело непрекинато, сè до во 9. ст. При тоа на темел на наодите може да се разликува пет развојни фази. Прв степен е обележан исклучиво со германската керамика од време на селидбата на народите, втор со заедничкото настапување на германската керамика и керамиката на прашкиот тип, трет само со керамиката на прашкиот тип, четврт и петти со керамиката на замоци со опкопи, то ест со роба која се развила од керамиката на прашкиот тип“.

За да од некое место потекнувал некој народ за него морало да постои непрекинато живеење. Вакво нешто немало за ниеден европски народ: Французи, Германци и сите други. А бидејќи овде се работи за Словени, еве што истакна авторот: „Најстари населбини траги во Брезн припаѓаат на времето на селидбата на народите: населбата оттогаш постоело непрекинато, сè до во 9. ст.“. Словените биле лага.

„Втора една важна населба на раните Словени лежи во подрачјето на замоци со опкоп во Милкучица, во Моравија, која во великоморавската доба (9. ст.) имало средишна положба. Како непосредени претходници на великоморавската населба може овде да се сметаат два хоризонти на наоди од 7. и 8. ст, кои сведочат за населението кое на тоа место веќе чврсто и трајно се населило. Тие наоди обфаќаат: тигневи, железна и брончена шљака, што е заоставштина на некогашните работилници, потоа песочни и глиненни подови во средиштето и претградата на замоците, што се остатоци на квадратните куќи во големина 5 x 5 м. Бидејќи од тој поран степен се развило едно средиште на Велика Моравија, оправдано би било да се замисли дека Микулчице е еден од словенски замоци кои на премин од 6. во 7. столетие биле подигнати против аварските војни одреди. Најпосле, таа населба можела да биде и едно упориште на франковиот трговец Сам кој, према Фредегаровата хроника, од 623. до 658. година стоел на чело на една словенска држава“.

Овде се говори за 6 во 7, 7 и 8 и 9 век- ништо постаро од 6 век- сè само ново.

Авторот не кажа откаде дошле Словените: Свемир или Утроба на Земјата ?!

Бидејќи „франковиот трговец Сам“ било име само тн.словенско, Франките и друго не можеле да бидат освен тн.Словени- тие говореле тн.словенски, а и преведувале од латински на тн.словенски. Следи никогаш немало друг Франков јазик.

„Словенското запоседнување на земјиштето имало пресудни последици за понатамошниот тек на европската повиест. Големо подрачје на источна и југоисточна Средна Европа оттукаш носат словенско обележје. Во спротивност со многу

источно германски освојувачи во добата на селидбата на народите, словенското освојување ги сочувало своите резултати делумично на истите подрачја сè до денес“.

На Балканот од сите навлегувања на разни народи (...Готи...Бугари...) има-ло докази, а нема само од тн.Словени. Ова говори дека тн.словенски народи немало.

Како доказ дека на Балканот Македонците биле домородци се градежите во Македонија и на Македонците во Пакистан. Вториве, според нивно кажување, биле остатоци од војската на Александар Македонски. Нивните градежи постојат само кај нив, а никако на нивните соседни простори кои не биле Македонци. Иако меѓу Македонците во Пакистан и во Македонија немало врска цели 23 века, градежите си останале исти. Тие како Бриги го имаат бригискиот симбол Богот Арес-јарец. Дури тие имаат исти традиции, обичаи, музика, музички инструменти, зборови итн. Следи нивниот владетел Мир=мир, кога дошол во Р.Македонија, тоа го потврдил.

За да би постоело некое словенско освојување, би морало да има словенски народ- таков никогаш немало. А ова произлегува од доказот што за тн.Словени се употребувале четири поими: Анти, Венети, Склавини и Словени. Антите и Венетите биле со потекло од Балканот, Склавини имало до реката Рајна, во Шпанија итн. Словени произлегло од слово. Следи Русите прво време пишеле со рецки. Па и затоа тие биле само Рецкари.Кога тие го презеле словото, тие се изјаснале за Словени.

Втора книга

Х.Ц. Велс, стр. 320, пиши: „Додека на запад дошло до потполно општествен слом, на исток ништо не се осетило од сè тоа. Градовите и понатаму цветеле, земјата била добро обработена, а трговијата сè повеќе се развивала. Во текот на многу столетија Цариград бил најбогат град на светот. Овде не ќе се мачиме со набројување на поедини негови цареви, како ни сите нивни глупости, злочини и сплетки. Како што бива кај повеќето владетели на големите држави воопшто, тие вистински не управувале со своето царство, туку со ним се носени. Веќе доста опширно говоревме за Константин Велики (312.- 337.), го споменавме Теодосиј Велики (379.- 395.), кои кратко време успеал поново да ја обедини целата некогашна римска империја, како и Јустинијан I (527.- 565.) Помалку подоцна ќе проговориме и за Ираклиј (610.- 641.). Ќе биде дека и во Јустинијановите жили, како и во Константиновите, течела словенска крв. Бил тоа човек вонредно честољубив, се одликувал со голем организаторски дар, а уз тоа имал среќа да најде сопруга со еднакви или можда уште и поголеми способности, царицата Теодора, која во младоста била глумица со мошне сумлив глас. Без сумливост во своето славољубиво настојување да воспостави империја во полна некогашна големина ги проценувал средствата кои за тоа му стоеле на располагање. Како што веќе порано споменавме, успеал од Вандалите да ја преземе некогашната римска северна Африка, а од Готите најголемиот дел на Италија. Освен тоа успеал да ја врати под царската власт и јужна Шпанија. Изградил голема убава црква Свети Софија во Цариград. Меѓутоа, наспроти овие заслуги се појавува чинител дека Јустинијан ја затворил атинската школа. Во меѓувреме се појавила во целиот свет голема зараза на чума, а по Јустинијановата смрт, неговата обновена и зголемерна империја спласнала како меур во кој е забодена игла. Најголемиот дел на краиштата кои Јустинијан ги освоил во Италија ги презеле Лонгобардите. Италија во она време била претворена готово во вистинска пустиња. Лонгобардските историчари тврдат дека нивниот народ се доселил во пушта земја. Од подунавските краеве стоеле да продираат према Јадранско Море Авари и

Словени. По денешните Србија, Хрватска и Далмација се населиле словенски племиња, од кои се развиле денешните јужни Словени. Уз тоа источното царство се вплеткало во долга и заморна борба со персиската држава на Сасанидите“.

Според авторот, што важи и за други, Константин Велики и Јустинијан I биле Словени пред на Балканот да има Склавини=тн.Словени. Нивните имиња биле само тн.словенски- истогласно: Константин=кон стант (станат-исправен-вечен) ин; Јустиниан=Иустиниан=и устин и ан- Јустин=ј уст ин, уста која говори в-истина. Па оттука следи правда; биста=б иста- бистата била/е иста; виста=в иста...; опиум=опи ум; Еумен=е умен... Кога ваквите имиња биле тн.словенски, тн.Словени биле лага.

Ова се потврдува со доказот- од сите навлегувања на Балканот имало материјални докази, не само од Склавините=тн.Словени. Следи немало нивни преселби.

Кога за најбројните тн.Словени се наведува најмалку, такви никогаш немало.

Трета книга

Вилкелман-Гомолка,¹⁰ на стр. 59, наведуваат слика 27: „Рановизантиска тврдина на Иатрас кај Кривина, северна Бугарија, со блик на една касарна. Како во многу утврдувања исто така таму биле Готите како помошни трупи за одбрана на границата во служба на Византиското Царско Царство. Крај на 4./почеток на 5. век“.

Следи Дунав била римска граница со свои касарни=кацарни=ка царни- цар.

Стр. 162, слика 106, наод коски и рог... „Првата четвртина на 5. век. Од Иатрус, Кривина, Северна Бугарија. Русе, Историски Окружен музеј“.

Стр. 165, слика 111: „Маслена ламба од глина со христијански натпис на грчки јазик: Господи, поможи му на нашата куќа. Глина, Иатрус, Кривина, Северна Бугарија, почеток на 5. век. Русе, историски Окружен музеј“.

Стр. 166, слика 112, 113 и 114 со нараквица и копче на појас од бронза носени од обичниот народ, како и лажица од полирана коска од граничната тврдина- „Иатрус, Кривина, северна Бугарија, почеток на 5. век. Русе, историски Окружен музеј“.

Стр. 167: Наспроти тоа...Пример затоа ни нуди куќнината од 4. до 6. век од тврдината Иатрус на долната граница на денешна област на северна Бугарија, која во свое време му припаѓаше на Византиското Царство. Нивните жители основале такви уште во постоечките седишта на разрушените градежи на постариот населувачки период. Слични посматрање биле направени во Хераклеа кај Битола во Југославија [Р. Македонија] и во Ефесос во Мала Азија. Овој начин на населување изгледа од 4. век преовладувачко било на пошироките делови на Царството. Во куќите на Иатрус од крајот на 4, и од почетокот на 5. век се најдувала керамични-, стаклени црепови, ножеви, глинени ламби, предилни вретена, ткаечница и скоро секогаш рачен млин. Жените го мелеле зрното и готвеле јадење...“.

Се потврдува, дека од тие тн.византиски простори можеле да има само повратници кон југ на своите претходни живеалишта, а никако непознатите Словени.

Следат три слики на стр 180 од Романија од 6. и 7. век од Нослац.

На стр. 190 се две слики: „Рушевини на византиско живеалишна куќа, која била изградена 6. век на предел на доцноримската гранична тврдина Иатрус, Кривина, Северна Бугарија“. Ова говори, Склавините биле римски гранични единици.

„Во стариот театар вградената мала куќа од раното византиско време во Хераклеа, Југославија [Р.Македонија]. 6. век“. Па ваква била само на Домородците.

¹⁰ Friedhelm Winkelmann · Gudrun Gomolka-Fuchs, Frühbyzantische Kultur, Büchergolde Gutenberg 1990

Кога некој ја посети на Хераклеа Линка=лин ка, каде линеа (тече...) рекичка, него му се вели, дека кога дошле Словените, тие граделе на сидините на Хераклеа со камен и кал. Секако, тие не знаеле дека немало национален градежен материјал.

Пак, историјата не познава било какви живи суштества Словени- тие се само лага. Ова се потврдува со тоа што богатите градат со богат материјал, а сиромасите со најевтин материјал. А за тој да биде евтин, тој мора да е таков каков што има до куќата. А за сиромасиот ништо друго нема поефтино освен најблискиот материјал, а тоа во планинска Македонија биле само каменот и калта, како што бил во целиот свет. Следи како калциите Црнци во Африка биле Словени...и Јужно Американците.

На стр. 191 се три слики: ламба, бокал и рачен млин со камен од 4, 5 и 6 век од Иатрус, кои се најдуваат во Русе, Историски окружен музеј. Па на стр. 194 една слика на глинено предилно вретено од 4 до 6 век од Иатрус во Русе- истиот музеј.

Стр. 92: „Повеќе внимание му се обрнало на војничката архитектура. Војниците на границите захтевале нови одбрамбени постројења. Во раното византиско време веројатно одвај имало град, кој не бил утврден. Пред сè под Јустинијан за добила војничката архитектура извонредно значење. Така соопштува историчарот Прокоп (околу 500 до 565) во неговото дело ‘De aedificiis’ (За градбите), што царот ново изградил гранични одбрамбени уредувања на границата на Дунав, на Исток кон Персиското Царство во Северна Африка. (Прокоп=про коп- прокопа ..., Р.И.)

Ако се прегледаат резултатите на градежната историјата на онаа време, така се доспева до заклучок, дека во раната византиска архитектура предност имала христијанската сакрална архитектура. Археолошките резултати на ископувањани затоа ни даваат објаснување: во скоро секоја тврдина и скоро секоја населба, дури во такви со селски карактер се цркви. Понекогаш се групираат, како во тврдината Иатрус на долната дунавска граница (Булгарија), во јустинијановото време само помалку бедни колиби околу монументална базилика. Таквата градба на црквите не стои во однос со различен исчезнувачки број на неговото време таму живеечките жители. Ама сигурно би требало тој да ја демонстрира моќта на црквата и царството“.

Јустинијан на границата Дунав изградил објекти, кои им биле потребни на граничните единици. Следи заклучокот, Склавините биле само Јустинијанови, каде народен бил варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик, а службен само латинскиот.

Иво Вукчевиќ, на стр. 124, го наведува Трубачов, кој пиши за Реконквиста:

„Во еден значаен членок од 1985. година, Трубачов својата расправа за Словените и Дунав го започнува со прашањето: ‘Што во 6 век ја покрената инвазијата на Словените на Подунавјето и териториите понатаму према југ?’ Трубачов е убеден дека одговорот делимично лежи во историското памтење: ‘Сојуз со Аварите? Грешка на Рим и Константинопол? Или ги побудила вкоренетата традиција на древната постојбина на Дунав? Можда во тој случај би се покажало дека фамозната дунавско- балканска миграција на Словените била на реконвистите, која се одвивало независно од поволните околности и радозналоста на Словените... Што друго, ако не секавањето на древниот боравок на Дунав содржи, на пример, стара песна за Дунав меѓу Источните Словени кои, потсетуваме, никогаш, во текот на пишаната историја, не живееле на Дунав (нпр, средниот тек на Дунав) и воопшто не учествувале во инвазијата на Балканот во раниот среден век.’ (O. N. Trubačev, *Linguistics and Ethnogenesis of the Slaves: The Ancient Slavs as Evidenced by Etymology and Onomastics*, InD 13, 1985)“.

Олга Луковиќ- Пјановиќ,¹¹ во насловот Јазикот како доказ за староста на еден народ, пиши: „А да Сипријан Робер под тие илирски Словени ги подразбира Србите, се доказ следните негови зборови од истото предавање, кое го наведуваме во потполност поради нивното значење во однос на содржината и главната идеја на оваа студија. Еве, значи, до какви заклучоци дошол Сиперијан Робер во отрагата за првобитниот словенски јазик:

‘Кога некој се роди како Словен, пред него што отпочне филолошки да ги испитува сите јазици и сета словенска литература... треба што многу подобро, да го запознае најстариот и наједноставниот јазик, оној, кој го пружува најдобриот клуч за сите останати. Исто така, да би се добро оценила словенската раса во нејзината целина, е корисно, најпрво да се проучат оние племиња, кои најдобро го сочувале своите првобитни одлики во обичајите, во своите закони и во својата поезија.

Тој јазик, тој народ и таа првобитна словенска поезија- верувам сум ја нашол во Илирија. Ке ме прашате, несумливо, како сум дошол до тоа уверување ? Тргувајќи од идејата, дека на почетокот на секоја голема раса се најдува едно племемајка, исто така, дека на почетокот на секоја голема јазична фамилија постој јазикмајка, со години го барав тоа племе и тој јазик на север на Европа. Но нигде не сум го открил нивното постоење. Најдувајќи, дека Полјаците и Чесите на Боемија се чувари на најстарите познати документи на словенската историја, на основ на тоа јас најпрво сум заклучил дека тие два народи се најстари и најизворни од целата словенска група; меѓутоа, посетувајќи ги нивните области, се уверив дека сум бил во заблуда...

После залудните истражувања одлучив, да одам и да трагам тој тип кај Русите; ама, кај нив открив словенски својства толку изобилчени со азијатско влијание, колку и во Полска со влијание од запад. Очаен, преминав на Словените, за кои се кажува, дека се варвари. Сè допринело, да се упатам во тој правец. Полјакот од Варшава ме упутил на краковските горштаци... како најверни чувари на националните одлики: Русите пак од Москва ме испратиле на Русините во Украина и во Галиција како основачи на нивното царство. Стигнувајќи во Украина тука сум нашол обичаји, легенди, традиции и цел русински живот во толкава мера е исполнет со успомените, да сум бил присилен да одам да ја трагам вилата чуварка на словенската колевка понатаму на југ и на исток. Најпосле, поминувајќи го Дунав, долго не ми требало, тука да го пронајдам украинскиот Козак, Русинот од Галиција, полскиот горштак од Карпатите и боемскиот планинец од Судаут- со еден збор- сите првобитни племиња на Словените. Дивно изразени низ балканскиот Илир. Сè, што кај другите словенски народи живее уште само како легенда, или нејасен мит, постои уште секогаш како живее законот во таа непроменлива и поетска Илирија: На основ на тоа не сум можел да заклучам, дека најпосле ја додирнав живата стена, тло на првобитното постоење и дека Србите на Илирија навистина се најстари негу Словените ?’ “.

Олга Луковиќ- Пјановиќ пиши под а) Јован Цвијик и Срби од почеток:

„Штокавски, кој се дели на старо- штокавски (Македонија), средно-штокавски (Србија североисточно од Стара Србија, одн. Македонија) и ново-штокавски (Далмација, Лика, Кордун, Банија, Славонија, Босна Херцеговина, Црна Гора, Косово и Метохија, Војводина и Шумадија), со:

¹¹ Олга Луковиќ- Пјановиќ, Срби...народ најстарији, Досије, 1990- преземено од Интернет...

поддијалекти: екавски, ијекавски, икавски...“.

Бидејќи во Македонија бил стар јазик, до Шумадија среден и во Шумадија нов, се потврдува дека преселбите биле од југ кон север: Вардар- Морава до Дунав.

Следи Македонците биле стар народ, а другите нови и најнови народи итн.

Олга Луковиќ- Пјановиќ пиши за Нестор Чесни Киевки, што пиши С. Робер:

„Најстариот словенски хроничар, Чесни Нестор од Киев, со сигурност ни ги претставува, на крајот на 11 век, Русите (како народ), со потекло од Илирија, откаде биле потиснати према север и најпосле отфрлени преку Карпатите од ... латинските освојувачи и од Келтите во самиот почеток на својата хроника Нестор, набројувајќи ги на основ на Кедрин сите народи на светот, додава како толкување на зборот Илирик- Словен, за да би покажал, како на Словените гледал како на најстари жители на Илирија“. Следи прво Подунавјето, а тек потоа балканските Заткарпати.

Ова се потврдува со доказ што Киев и другите руски градови биле по 6 век.

Бидејќи Дунав бил граница на домашни животни на Балканот и северно од Дунав на диви животни, а од говедото и свињата настанала крвната група А, отпаѓа веројатноста дека северно од реката Дунав имало живеалишта. Пак, она што е во Подунавјето и низ Европа не е потврдено дека биле со непрекинато живеење. Патице биле без свој развоен тек и во готово форма од Источното Средоземје биле пренесени низ Европа и пошироко. Затоа има генетска оддалеченост од југ кон север.

Олга Луковиќ- Пјановиќ, во „Словените на останатите им дале збор“, пиши:

Живанчевиќ понатаму, дека во овие истражувања се вмешале на антрополозите. Такак Retzius Anders¹² ги делел белите луѓе по облик на главата на доликоцефални¹³ и брахицефални.¹⁴ Според него- Словените поново се нашле меѓу Монголите... Па ипак, решението не е најдено. Тогаш отпочнало да се расправа за тоа, каде Аријанците живееле... Претпоставката, дека нивната постојбина е Јужна Русија, е отфрлена поради неподудареност на флората; во Јужна Русија, на име, не успева сè она, за што постојат називи во праиндоевропски. Према другата претпоставка, првобитниот аријски завичај, би се најдувал во Индија, или пак во Централна Азија. Индија е земена во обсервација особено затоа, што и во денешниот хиндуски јазик се задржале мошне стари јазични особини, но тоа во гледиште, тврди Живанчевиќ, со обсервација на флората и фауната, е отфрлено“.

Стои: „нивната постојбина е Јужна Русија, е отфрлена“- без важност Дунав.

Бидејќи и Централна Азија и Индија се отфрени, преостанал само Левантот.

Четврта книга

Корвина Киадо,¹⁵ од стр. 10, наведува што е пронајдено и го има во Будапештскиот музеум: Урни- глинени садови. Најблиска аналогии се најдуваат во Троја; колоформен сад од Будакалаз од крајот на 3. милениум пред Хр. од Месопотамија; златен скитски елен од 2. половина на 6 век пр. Хр, со потекло од северниот брег на Црно Море; бронзев бокал и патера, од 1 век пр. Хр. со потекло од Египет; диатретно стакло, почеток на 4 век, кој од Келн бил донесен во Панонија; доцно

¹² Шведски анатомист, антролог и автор на студијата за обликот и пречникот на човечкиот череп. Живеел од 1796- 1860.

¹³ ... или доликоцефален, те. „долгоглав“, оној, на кого главата е отприлика за четвртина подолга од широчината.

¹⁴ ... или брахицефални, одн. „краткоглав“, или чија ширина на черепот е 4/5 на должината.

¹⁵ Corvina Kiadó, Budapesti Múzeum, Ferenc Fülep, Marianna...Piroska Weiner...Budapest...1985 (Бидејќи во поставката во Будапештскиот музеум нема ништо тн.словенско, тн.Словени се лага, Р.И.)

римски раскошен шлем од 2. половина на 4 век од кај Будапештовиот Елизабетов мост од Дунав ископан; златна почетница, на крајот на 4 и почеток на 5 век; бронзен казан од Тортел, на крајот на 4 и почеток на 5 век; аварски ременски јазици, од 8 век; чантови плочи од Таркал, од 10 век; круна на византискиот цар Константин IX. (Мономахос...

Наведените наоди сите се дадени по ред, како што се прикажани во книгата. Иако Унгарија до денес се најдува меѓу тн.Словени, во неа ништо не било пронајдено од тамошните простори, со потекло тн.словенско, туку само скитско, и од југ.

Бидејќи Унгарија и Романија се централно место за тн.Словени, а во кои денес нема тн.словенски народи, тн.Словени биле само лага.Следи тн.словенски јазик бил само варварски=пелазгиски. Од овој јазик Унгарците, Романците, што важело и за сите европски тн.народи, се одродиле- тој тн.словенски јазик бил јазик на Белци.

СЛОВЕНИТЕ НЕПОЗНАТИ ВО ИСТОРИЈАТА

Кај Херодот ги нема Словените. Тој не познава Анти и Венети северно од реката Дунав со Црно Море. Кај него има Скити...Тој знае за Бриги и Македонци.

Од друга страна, за оние народи кои пиши Херодот, такви денес се исчезнати.Па денес постојат многу државни европски... народи кои никогаш и не постоеле.

Бранко Вукушиќ, на стр. 60, пиши: „Истакнатиот српски научник, келтолог проф. д-р Ранка Куиќ, член на Велшката академија на наука во своето дело ‘Српско-келтски паралели’ (Бања Лука 2000) наведува до сега непознати докази на етно-културните сродности на Келтите и Словените. Откаде словенски траги кај преживеаните потомци на Келтите во далечната Британија ? Оти, Римјаните биле окупатори во Британија приближно колку и на Балканот. Во римските мапи и административни списи од тоа време во Британија, посебно Ирска, Шкотска, Велс и многу имиња на реки, планини и други топоними се подударни со имињата во денешна Србија и други делови на бивша Југославија. Неверојатен е списокот на реките: Соча, Бојана, Буна, Морава, Пек, Тиса, Уна, Сана, Корана, Малена, Ведра, Добра, Вардар, и др., дури и украински Дон, чешка Витава, бугарската Осма и др. Списокот на планините исто така е голем: Орјен, Кораб, Мосор, Шатор, Дурмитор, Пирлитор и др. Кралската престолнина и светото брдо во Ирска е Тара, старо аријевско име“.

Според авторите, Келтите биле Бриги. Следи колонизирање на Македонци, а Македонија била до реката Дунав. Тоа било од потпаѓањето на Македонија под Рим, а сè тоа се завршило со последниот римски цар Јустинијан I.Следи од Македонија од 2 век п.н.е. сè до со 6 век н.е. се раселуваат Македонците, кои се населуваат низ Европа.Овде најважна улога играле машки деца со 16 години,како војници итн. Преселбите продолжиле во следните векови, а најмасовно со исламот, што до денес не престанале. Меѓутоа, е најбитен доказот, до денес немало обратен тек. Ова говори дека преселбите биле само од југ кон север, по долините на Вардар- Морава- Дунав...Рајна... Бидејќи преселбите биле само со домашни животни, а низ Европа тие биле балкански, сета Европа била населена од и преку Балканот. Од друга страна, бидејќи чартер летовите биле само од 20 век, до 20 век не можело да има Словени. Па во прилог е и мојата книга Германците Бриги и Македонци- двојно Македонци.

Следи само во новата ера вон Балканот да се среќаваат тн.Словени: Анти и Венети.Па овие се тн.Словени,што важи и за Склавини, оти Словени само од слово.

Ото Цирер¹⁶, од стр. 13 до стр. 19 го наведува писмата на Константин, кој потоа постанал цар- Велики. Во писмата тој го опишува неговото бегане со коњ од Никомедиа по долините на Вардар-Морава-Дунав- Рајна кај таткому во Trier, „блиски на рајнските, белгиските и британските жаришта“. Тој во нив ги наведува „Германија и Галија“; „Германи, Келти, Белгијци и Британци“; „Сиријци, Јудејци, Египтјани, Вавилонци и Персијци“; „Германи, Илири, Траки, Маури и Персијци“; „Готи, Лангобарди, Алемани или Франки“. Меѓутоа, никаде ги нема само Склавините.

Во неговата книга, од стр. 11, се започнува со насловот Стариот цар, а тој бил Diocletian=Диоклетиан=дио клети ан=он: дво клет,со својата царска Далматика, а=о, рака=рока..., Долматика=долмати ка: долама која станала царска наметка. Книгата завршува со стр. 355. Во неа се говори за Балканот, северно од реката Дунав со Црно Море, сета Европа сосе Италија. Готите со својот бугарски=татарски бог Асен крстареле од Јужна Русија, преку Дунав, во Италија, и северно од реката Дунав сè до со Шпанија, а други нивни сродни Монголи Хуни..., како и Вандали кои од Шпанија преминале во Африка итн. Меѓутоа, низ 100% Европа никаде ги нема само Склавините=тн.Словени. Наведеното говори дека тн.Словени биле 100% лага. Ова беше повод, цела книга на авторот да ја пренесам, и од неа да ја напишам книгата: Возбоновување на античка Македонија-Македонците 100% се Домородци.

На стр. 129 објаснува: „Сирмиум, на северниот брег на Сава, поставен во близина на денешниот Белград, турскиот народ во 7 век потполно бил уништен“. Иако сите автори пишат дека Аварите во заедница со Словените навлегувале на Балканот, дури на Пелолонес,никаде ги нема тн.Словените-па тие никогаш ги немало.

Од изворите се чита дека Аварите многу страдале од чумата, но не Склавините=тн.Словени. Ова било поради тоа што Аварите како Монголи биле само ловци и рибари, без домашни животни (говедо, свиња...). Бидејќи вакви немало северно од реката Дунав, Склавините биле балкански Домородци- и тие биле отпорни.

Тој, на стр. 102, пиши, како Улфилас околу 369 од грчки слова и германски руни создал готско писмо. Бидејќи руните биле само тн.словенски, е очевидна лага.

Тој, на стр. 297, говори за „Вандали и Склави“.Меѓутоа,Склави биле робови.

Ларус, на стр. 353, се говори за „Југословенски народи во средниот век“:

„Покрај сè тоа, словенското име во облик Склавинои се споменува во 6 век, кога Словените, поместувајќи се према југ, дошле во допир со Византијците...“.

Се говори за „словенското име во облик Склавинои“. Следи облик=облик и тоа Склавинои=Склавинои. Ова говори дека обликот бил облик Склавинои =Склавинои, а Склавини имало низ сите три стари континенти-тие не можеле да се народ.

За било какви преселби на југ нема никакви материјални докази/наоди. Па ако Склавините би биле Дојденци, тие би морале да имаат свои нови населби, кои би требало да се најдуваат на секакви различни места. Меѓутоа, состојбата не била таква. Имено, скоро секоја тн.словенска населба се најдува во близина на некоја античка населба. Ова говори, Склавините како нов облик биле со античко потекло.

„Покрај сè...Словенската митологија одава луѓе кои се поврзани за природата оти од неа живеат, кои се плашат од таинствените сили и се радуваат на победата на Сонцето, светлоста и пролетта. Веројатно под влијание на други народи, првенствено Грците и Римјаните, словенските боженства претрпеле процес на пер-

¹⁶ Otto Zierer, Große illustrierte Weltgeschichte, Sieg des Kreuzes, Herbig, München · Berlin.

сонификација, добивајќи свои имиња и свои карактерни обележја: врховен бог Перун (или Световид), кој, слично на Завс, е громовник; Дажбог- бог на Сонцето; Весна- божица на пролетта; Морена- божица на зимата и смртта...“

Немало посебни ромејски и склавински народи- Склавините станале Ромеи.

Стр. 354: „Податоците за првите племенски сојузи на Јужните Словени поуздано потекнуваат од 7 век...“. Се говори само за Склавини, но никако за Темани.

Се истакна, дека Склавините вон Балканот се појавиле во 5 век, па 6 век кога тие „дошле во допир со Византијците“ и овде „поуздано потекнуваат од 7 век“. Ова не говори за преселби, туку за употребување на обликот Склавини-само обласници.

Х.Ц. Велс, на стр. 310, пиши: „Во светската историја ликот на царот Константин заземал исто толку значајно место колку и појавата на Александар Велики или Јулие Цезар...Гибон е на мислење дека Константиновите родители живееле во законит брак. Секако Константиновата мајка била мошне со скромно потекло, а самиот Константин имал да совлада знатни тешкотии, пред него што ќе успее со својата вродена генијалност. Бил сразмерно слабо образован. Грчки го знале малку или никако...“.

Тогаш немало Склавини кои би говореле со склавински=тн.словенски јазик. Бидејќи овде грчки=коине не бил народен, народен бил само варварски=пелазгиски.

Стр. 319: „Западноевропските писатели, пристрасни кога е збор за тоа, и премногу се склони да ја потценуваат жилавоста на источното царство, кое се образовало со Цариград како средиште. Всушност ова царство оличувало многу постаропредание но што се претпоставува првобитното римско царство. Ако читателот фрли поглед на картата која нам ни го прикажува обемот на источното царство во шестото столетие, па ако уз тоа се има на ум дека таму најпосле грчкиот јазик постанал службен државен јазик, ќе му биде јасно дека дека тоа е само по името бил отцепен дел на римското царство. Всушност ова елинско царство, за кое некогаш сонувал Херодот, а кое Александар Велики го бил основал. Додуше, тоа царство се викало ‘римско’, а неговите жители се викале Римјани, какогод што уште денес новогрчки јазик често се вика ‘ромејски’. Исто така е точно дека Константин Велики не знаел грчки, и дека Јустинијан говорел со туѓ нагласок...“.

Ова говори дека грчкиот=хеленскиот јазик, кој бил македонски Александријски Птолмејов коине, станал само христијански службен јазик, но никако народен. Народот си говорел само на варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик и на Платон.

Стр. 292: „Латински јазик не располагаал со доволно умни вредности, не обфаќал доволно оригинална книжевност или наука...Од тоа гледиште грчки јазик имал огромна предност над латинскиот. Кога настапило одвојување на источното од западното царство, грчкиот јазик поново зел мах на исток, те, мада под некако учмален вид, е обновено елинското предание. Само средиштет на елинизмот повеќе не била Грција, туку Александрија. Ментаилтетот негов повеќе не одговорал на слободниот дух и говор на Аристотел и Платон...“.

Се заклучува, Аристотел и Платон не пишеле на коине туку на варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик. Таков бил јонскиот, на кого се пишело и во Атина.

Стр. 356: „Пак не биле едини несторијанците учители на Арапите...Веќе порано видовме дека...пред појавата на исламот во елинизираната Александрија се говорел грчки: а сега во целиот нов мухамедански свет се говорело и пишело арапски...“. (Грчки=хеленски=повеќебожен јазик коине, Р.И.)

Во спротивност на пелазгиски јазик бил Птоломејов Александријски коине.

Стр. 320: „Додека на запад дошло до потполен општествен слом... Теодосиј Велики (379.- 395), кој за кратко време успеал поново да ја обедини целата некогашна римска империја, како и Јустинијан I (527.- 565.). Малку подоцна ќе проговориме и за Ираклиј (610.- 641.). Ќе биде дека во Јустинијановите жили, како и во Константиновите, течела словенска крв...“.(Фока[602-610]бил „полуварварин“,Р.И.)

Со Константин и Јустинијан како тн.Словени,немало тн.словенски преселби. Склавините=Повеќебожците со христијанизирањето постанале Ромејци.

Тие народен јазик си го имале само пелазгискиот, а службен им бил коине.

Кога се говори за Склавини, тие морале да си останат Склавини. Меѓутоа, авторите пишат Склавините се претопиле во не-Склавини. А тоа „претопување“ не било на народен јазик туку на службен.Кои биле тие службени јазици ?Сите тие биле на сите тн.не-словенски народи.Ова било само поради тоа што тие службени јазици биле повеќерасни: западно од Германија романски дворасни јазици, а источно од Франција на готски, кои биле трорасни јазици: Пелазги, Семити и Готи=Татари.

Историски Склавини имало во Елада,¹⁷тн.стара Грција, со своите Еладци како Хелени=Повеќебожци кои се одродиле од својот народен варварски=пелазгиски =тн.словенски во последните векови,а еладскиот службен јазик бил вулгаренокоински јазик. Склавини имало во Епир со Скиптарија, а Власите и Скиптарите биле Бриги со сите бригиски гласови, дури тн.Вукови гласови. Само тн.влашки јазик бил повеќе романизиран, а скиптарскиот повеќе коинизиран. Следи влашкиот да е помалку монголизиран во однос на скиптарскиот- со скиптарскиот се монголизираат тн.Словени. Пак, турскиот на Фригите=Бригите бил повеќе монголизиран јазик.

Кирил Манго,¹⁸на стр. 111,пиши:„Ако се испитаат повеќето народи...Слично биле пренесени Словените.Се соопштува,дека на пример Јустинијан II преку 30.000 Словени во Битинија и Константин V поново 208.000 во истиот предел населил...“.

Ама овие биле само Склавини=Обласници со варварски=пелазгиски јазик.

Секако, тие не исчезнале за од тој тн.словенски народ повеќе да нема трага.

Бидејќи во Европа имало Склавини сè до реката Рајна, во Шпанија, Западна Азија и Северна Африка, сите тие биле еден те ист етнички- еднорасен народ.

Русите како Словени биле од Илирија- Илири.И за Виена... Словени=Илири.

Х. Р. Вилкинсон,¹⁹ на стр. 42, пиши во Глава II, Турци, Грци и Илири, 1730-1843, Europa Polyglotta, 1730.

„Еден од првите обиди да се прикаже ширењето на мајчиниот јазик на модерна Европа беше направен на малата карта, издадена во Нинберг во 1730 (сл. 4)...Па Балканот, јужно од Дунав, тој препознава само три јазични групи турска, грчка и една друга што ја опишува како Illiri- со Slavonica“.

Стр. 43: „Illiri-co- Slavonica

Третата лингвистичка група дадена од авторот што може да се изрази со терминот илиро- словенска била најголемата, бидејќи не била ограничена само на Балканот, туку се протегала од Јадранско Море, на североисток, па се до Полска и Ру-

¹⁷ За Словени пиши Фасмер и други автори.Следи теменвокал;кај Фалмераер акцент;имињата за време на ослободувањето на Елада на тн.словенски;во македонските изданија со s, Вукови гласови љ...

¹⁸ Kyril Mango, Morgen des Abendlandes, Deutsche Buch-Gemeinschaft, Berlin • Darmstadt • Wien, 1965.

¹⁹ Х. Р. Вилкинсон, Картите и политиката, ...на Македонија, Македонска книга- Скопје, 1992.

сија. Со продирањето на Унгарците се поделила на два дела. Јужните делови í се протегале од планината Шар до Каринтиа и Сирија, а од картата се претпоставува дека на тоа подрачје се зборувало како илирски така и словенски јазик. Па ниту Албанците, како такви, ниту Србите, ниту пак Бугарите, а уште помалку Романците, на картата не се претставени на некој особен начин“. (Тие тогаш и ги немало, Р.И.)

Се кажа: „Јужните делови í се протегале од планината Шар до Каринтиа и Сирија“. Следи Склавините биле и во Сирија. Токму затоа овде се наведува Ларус²⁰:

На стр. 466 е сликата на книгата на Мавро Орбини. На неа стои: *Il regno de gli slavi hoggi corrottamente detti schi avoni. Historia di don Mavro Orbini... Lingua Slava... in Europa, Asia, & Afrika...*. Значи, не се работело за некаков народ Словени дојден од Свемирот или излезен од Утробата на Земјата туку само Склавини. А склавини имало не само во Европа, туку и Азија. Народите Словени се факсификат.

Ова се потврдува со доказот што во книгава Анти имало во Тесалија, Венети биле Венецијанците, Склавини имало на трите стари континенти, а Русите биле само Рецкари- пишеле со рецки (руни), како што биле Етрурците во чии руни имало тн. Кирилични слова. Следи Русите и Етрурците го имале богот Перун, но не на Балканот каде бил Зевс. Името Перу од скитскиот бог Перун го однеле Скитите, кои се бореле со Македонците, и тоа во Америка- Перу. Со нив однеле и традиции итн.

Пак, Русите се изјаснале за Словени дури во 860 година-ова го пишел Фотиј.

МАКЕДОНСКИ ДОМОРОДНИ СКЛАВИНИ СО ПЕЛАЗГИСКИ ЈАЗИК

Стјепан Антољак,²¹ на стр. 11, ја започнува својата книга со насловот „Извори за историјата на македонскиот народ во средниот век“:

„Првиот мал, но важен изворен податок кој се однесува на Словените во Македонија, се наоѓа во хрониката на Исидор Севилски. Во таа своја ‘голема хроника’, која почнува од т.н. создавање на светот, авторот смета дека во почетокот на владе-ењето на Ираклиј I, кога Персијците ги освоиле Сирија и Египет, Словените ја пре-зеле од Римјаните ‘Грција’. Во таа ‘Грција’ Исидор покрај останатите земји ја вбро-јува и Македонија, па дури и цела Грција ја изедначува со Илирик“.

Меѓутоа, во Македонија не биле познати Словените, туку само Склавините.

„Вториот податок го дава Географија, составена околу 670-680 г., на ерменски јазик, која порано му се припишувала на Мојсеј Хоренски. Според неа, во Дација порано живееле 25 словенски народи. Подоцна тие Словени заминале преку Дунав, се здобиле со земја во Тракија и Македонија и навлегле дури во Ахаја и Далмација“.

Ако би имало словенски народи, денес би се говорел и посебен словенски јазик, различен од јазикот во Елада, тн. стара Грција. Па во неа се говорел само еден ист јазик. Тоа бил само варварски=пелазгиски=тн.словенски тн.Платонов јазик.

„Сепак, главен извор за историјата на македонските Словени кон крајот на 6 и 7 век се т.н. *Miracula s. Demetrii*, I и II.

Првата збирка на ‘Чудата на св. Димитрија’ по сè изгледа ја составил солунскиот митрополит Јован, кој живеел на преминот од крајот на 6 во 7 век. Но дали

²⁰ OPŠTA ENCIKLOPEDIJA LAROUSSE ©1967. LIBRAIRIE LAURUSSE, PARIS-Vuk Karadžić, 1971.

²¹ Стјепан Антољак, Средновековна Македонија, Мисла Скопје, 1985.

тој е вистинска автор на ова дело, тоа би требало да се покрепи со посилни, нови докази, па дури тогаш да се прифати како дефинитивно решение. *Miracula* се составени веројатно во 2 половина на 7 век, а се делат на 13 поглавја, односно пофални беседи (хомилии) во чест на солунскиот чудотворец св. Димитрија. Во нив се изнесуваат ‘стари приказни’ и ‘чудесни настани’, кои имаат своја историска подлога. Тие влегуваат во настаните од 5 век, по кои следува драгоцен опис на нападите на Словените врз Солун (584), на аварско-словенската опсада (586), гладот (по 586) и чумата (608-610) во тој град и околината, каде што недостасувало и жито (кон крајот на 610). Граѓанската војна што избувнала во Солун меѓу 607-610 г. е опишана на жив начин. Тоа се важни фактори, а останатите описи и толкувања на настаните се од помало значење и зафаќаат 3/4 од просторот во наведената збирка. Авторот на ова дело е повеќе проповедник отколку хроничар, кој времето на случувањето на одделни настани не го означува со години, туку со изразот ‘тоа се случило неодамна’, ‘многумина од нас помнат’ итн. Сепак, *Miracula I* дава многу информација за Солун, за византиска Македонија, за Словените и за нивната материјална култура во наведениот период, што не го наоѓаме во други извори“.

Солун не бил Склавина туку тема на коине- Солунчани говореле пелазгиски.

Следи Склавините биле Повеќебожци, а Солунчани Христијани со коине.

„*Miracula II* е збирка од ‘6 чуда’ и тоа е продолжение на *Miracula I*, со таа разлика што овде секое опишано чудо претставува повеќе или помалку значаен настан. Се претпоставува дека авторот на *Miracula II* е припадник на нижиот црковен клер во Солун, зошто тој анонимус, не знаел да се изразува, не пишува со изграден стил како архиепископот Јован. Делото е полно со податоци за словенските племиња во Македонија и Елада, кои не само што плачкосуваат туку неколку пати се обидуваат да го заземт и Солун. На пример, дознаваме како Драговитите, Сагудатите, Велегезитите, Вајунатите, Верзитите и останатите словенски племиња го нападнале овој град под водство на Хаџон во 614-615 година. Потоа се опишува аварско-словенскиот напад во 618 год. врз Солун и обидот на некои Словени да влезат во тој град за земјотресот во 630. Детално е прикажана двегодишната блокада и тридневната опсада на Солун во 674-677, па повторниот обид на Словените да го заземат во есента на 677 (кнезот Првуд), како и гусарењето на Стримонците и Ринхидите низ Дарданелите и Мраморното Море. Тие околу 680 година биле поразени. Опишани се пљалкосувањата на Аварите по Балканот и враќањето на ромејските робови од Подунавјето во Македонија под водство на канот Куберт, кој попусто се обидува да го заземе Солун меѓу 680 и 685 год.“.

Кoine не бил народен туку само службен јазик на Солунчани. Тие како Христијани биле напаѓани од Склавините=Повеќебожци. Па имало само верски народи.

Видлива е разлика на однесување помеѓу Аварите и домородните Склавини.

„Се гледа дека *Miracula I* и *II* донесува многу интересни и единствени вести, чија хронологија тешко може да се одреди, зашто секое поглавје на оваа збирка се датира различно (на пр. настанот од *Miracula III/1*: 614-6; *Mir/2* : околу 618; *III/6* : пред 685). Од тоа се гледа дека анонимниот писател ја познавал *Miracula I* и нејзиниот автор и дека описите во *Miracula II*, поглавје 4-6, се поопширни и побогати со поединости отколку оние од 1-3, каде што само се скицирани и воопштено се изложени настаните. Затоа веродостојноста на извештаите од 4-6 поглавје е поголемо од 1-3 поглавје од оваа збирка. Словените овој анонимус ги нарекува ‘варвари’ и

секако не ги симпатизира. Што се однесува до настанувањето на Miracula II, во најново време се смета дека 685 год. претставува *terminus ante quem*“.

Се говори за „варвари“.Следи варварски јазик бил кај Приск и други автори.

Стр. 99: „Словените под други имиња се јавуваат доста рано. Но, првите сигурни вести за нив постојат дури во првиот и вториот век од н.е. Тогашните римски автори ги нарекуваат Венеди, но сè уште не и Словени. Седиштата на Венетите биле источно од Висла, од Карпатите до Днестар и неговата притока Десна. Подоцна тие заземаат и пошироки простори. Имено ‘Словени’ (Σκλαυηροι) првпат се спомемува кај Псевдо-Цезариј, византиски автор од почетокот на 5 век. Според него, Словените тогаш живееле близу до Дунав. Покрај ова име, кај византиските автори за Словените се јавува името Анти, кои живееле во пределот од Днестар до Днепар. Но, византиските автори, на Словените, иако поретко, им давале и други имиња (Гети, Авари, Скити)“.

Авторот вели: „Тогашните римски автори ги нарекуваат Венеди, но сè уште не и Словени“. Тогаш Антите и Венетите сè уште не биле Склавини=тн.Словени.

А тек потоа Венетите биле наречени Склавини, кои биле само Повеќебожци.

Бидејќи за првпат се споменува името Склавини и тоа само од 5 век, дотогаш Склавини не можело да има. Ова говори дека до 5 век немало Склавини. Такви за првпат се јавуваат само близу до Дунав. Сè ова говори, до 5 век немало Склавини. Па кога до тој век немало Склавини, за да се говори за склавински народи било предско, што важи и до денес. И залудни биле пишувањата за склавински народи.

Пак, Анти=Анти, Венети=Венети, Склавини=Склавини и Словени=Словени.

Меѓутоа, Скитите биле Скити, Гетите Траки и Авари Монголи. Бидејќи Ски-тија била северно од Траките,а Гетите биле Траки,северно од Дунав биле Балканци.

Стр. 108: „Според византиските автори, Словените и Антите, коишто зборувале на ист јазик, како што пишува Прокопиј, биле слабо облечени. Но, затоа биле високи, и необично силни и по надворешноста не се разликувале едни од други. Поради таквата физичка кондиција, лесно го поднесувале недостигот на храна и облека, како и разните непогоди. Храната им се состоела од полски плодови (жито, просо, хељда) и разновидно месо, (од домашни животни, од дивеч и риба). Пиеле млеко и медовина, како и пиво варено од јачмен“.

(Пивото било тракиско..., Р.И.) Антите и Склавини „зборувале на ист јазик“, што важело и со Венетите. Меѓутоа, сите тие сè уште не биле Словени-според слово. Сите тие биле Повеќебожци.

На север, каде било постудено и повлажно, луѓето биле и се покрупни- покрупниот има релативно помала површина на кожата во однос на помалиот- според кг тежина. Затоа неговото тело помалку троши храна... Домашни животни (говедо, свиња..) немало северно од Дунав, што важело и за житарици и мешункасти растенија. Во книгава е наведе: „дунавски Склавини во Дијалозите на Псеудо- Цезариј“.

„Биле необични гостољубиви, што посебно го нагласуваат византиските автори, а се занимавале и со музика.

Но сиве овие убави особини на Словените и Антите ги засенувале понекогаш нивната меѓусобна несложност и караница, па дури и омраза, што нивните непријатели знаеле многу вешто да ги искористат“.

Гостољубиви и за музика биле Траките- види Херодот и други автори.

Како Траките и тн.Словени биле и се најброен народ. Исто така, и несложни. Ова може да се прочита кај Херодот.Пак,Херодот познава Скити, но не тн.Словени.

„Кај Словените и Антите бил особено развиен култот спрема мртвите, кои ги изгорувале. Словените и Антите како многубожци имале заеднички бог непознат по име. Тој бил единствениот господар на светот и творец на молњата, што кај Јужните Словени се викал Перун. Нему, како на врховно божество, му принесувале жртвени животни.

Но, покрај овој бог имале и разни други виши и нижи божества, на кои, исто така, им принесувале жртви и потоа според тие жртви врачале. Посебно ги обожувале нимфите (самовилите), реките, езерата, пештерите и брдата, сонцето, месечината, свездите, огнот итн.

Ни Словените ни Антите воопшто не верувале во судбината како старите Грци. Значи кај Словените постоело еден вид политеистичко боготворење на природните сили на чело со богот на громот, инаку нивни многу богат пантеон“.

Како најбројните Траки и најбројните тн. Словени биле само Повеќебожци.

На Балканот се употребувало името Зевс, а вон Балканот Перун- едно исто.

Стр. 110: „Овој неуспех Словените веднаш го заборавиле и повторно- овој пат под водството на Аварите, се упатиле ‘од Склавинија’ да го нападнаат Солун ‘најбогатиот град’ во цела Илирија“.

Се говори како Аварите навлегувале и „се упатиле ‘од Склавинија’ да го нападнаат Солун“. Ова говори дека до Солун била Склавинијата- Солун биле Римјани-Ромејци и Христијани, а Склавините=Повеќебожци. Истото се случило и со Пелопонес- и таму продреле Аварите. Таму Склавините биле само Повеќебожци. Кога тие биле христијанизирани, исчезнале Склавините- тие станале Ромејци=Христијани. Следи имало само верски народи: Повеќебожци со пелазгиски јазик и Христијани со македонскиот Птоломејов Александријски јазик. Имало Илирија, но не Македонија. Македонија како тема се појавила. Па имало Солунчани, а не Македонци.

Стр. 114: „За овие успешни напади на Словените пишува Исидор Севилски (во 636), дека тие за шестнаесетте години владеење на цар Ираклиј им ја одзеле на ‘Римјаните’ Грција, која, според него ја сочинувале Далмација, Епир, Елада, Тракија, Македонија, Ахаја, Крета и Кикладските Острови“.

Овде има Склавини и Македонци, но не Солунчани- со тематско уредување.

На стр. 121 авторот пиши за **Нашите Склавини**:

„1. Византискиот писател Теофилакт Симотака е прв извор, кој нè запознава со поимот склавинија (Σκλαβινια). Под тоа име (во сингулар) тогаш се подразбира Заддунавската Склавинија, те. денешна Влашка. *Miracula S. Demetri I* веќе го познавал плуралниот облик на ова име (‘Σκλαβινια’). Тоа ни докажува дека Византијците веќе во 7 век го употребуваат ова име како општо име за секој предел, населен со Словени. Кон крајот на 8 и почетокот на 9 век франечките анали под името ‘Sclavinia’ означувале крај на Северна Германија, а Константин Порфирогенит знаел ‘Σκλαβινια’ во Русија и во пределите на франечката држава.

2. Во почетокот на 9 век, исто така кај византискиот хроничар Теофан за прв пат наидуваме на македонски склавини (‘Σκλαβινιας’). Тој е дури единствениот којшто ги нарекува ‘Склавинии во Македонија’. Овие склавинии сигурно настанале порано од оние што ги споменува Теофан. Но, сепак, е премногу несигурно да тврдиме дека се формирани кон крајот на 6 век, бидејќи тоа изворите никаде не го потврдуваат. Секако, овие склавинии живееле свој живот сè до втората половина на 7 век, кога делумно биле покорени. Но, тие понатаму опстојуваат со своето упра-

вувно уредување, формално признавајќи ја власта на византискиот цар. Во 758 година биле речиси прегазени, а во 783 сите македонски словенски племиња биле покорени и присилени на плаќање данок на Византија. Со актот на царот Никифор I од 810 година е ослободена компактоста на овие склавини, коишто вон 814 година се подготвувале со бугарскиот хан Крум да го нападнат и самиот Цариград, бидејќи целта им била ликвидирање на центарот на византиската држава, којашто сакала сосема да се покори“.

Ромејскиот цар бил водач на Христијание- не на Склавините=Повеќебожци.

Немало склавински племиња за тие да бидат покорени, туку само покрстени.

Следи имало само верски народи и борби. А и Бугарите не биле Христијани.

„Виталноста на македонските склавини, а посебно на оние што се протистирале во близината на Солун и Тракија, била очигледна и за време владеењето на Михаил II (820-829), против кого тие се бунтувале. Овде голема улога одиграла токму склавинијата во околината на Солун, каде што нејзиниот анонимен водач кренал големо востание во 836/837 година.

Тогаш, во изворите, последен пат се споменуваат македонски склавинии...“.

Па бидејќи Склавините биле христијанизирани, тие исчезнале од историјата.

Стр. 140: „Што се однесува до верата, познато е дека Словените во македонските склавини уште во текот на 7 век биле пагани и од тогаш почнува нивното постепено покрстување“.

Следи заклучокот дека македонските Склавини биле само Повеќебожци, а во 7 век „почнува нивното постепено покрстување“. И така тие станувале Ромејци.

А не држи „Словените во македонските склавини“- Словени само со слово.

„Со тоа воинствените Прабугари, веднаш по своето доаѓање на овој полуостров, ги присиле некои словенски племиња и Византија да им плаќаат данок. Но царот Јустинијан II (685-695, 705-711) го прекинал тоа плаќање на данокот, поврзано со мировниот договор. Кога повторно си го осигурал грбот со Арапите на Исток, потпирајќи се врз својата силна коњаница, удрил со неа со сета сила на Бугарите. Потоа лично тргнал против склавиниите и продрел сè до Солун (688/9 г.). Притоа успеал да ги победи Словените и да покори многу словенски племиња од кои голем број ги населил во темата Опсикон во Мала Азија“.

Се говори за Склавини и Бугари Повеќебожци, Ромејци Христијани и Арапи Муслимани. Склавините говореле со својот народен јазик, Бугарите со својот народен јазик, Ромејците и Арапите со свои дворасни службени јазици:коине и арапски.

Стр, 148: „Тогаш му тргнало од рака на Тома со брзите, воени бродови, коишто ги презел од Византија, да навлезе и во Македонија...“.

Се истакна: „Тогаш му тргнало од рака на Тома со брзите, воени бродови...“.

Па Подунавските Склавини не биле поморци- Склавините биле домородни.

„Оттогаш па до 836/7 година изворите ништо не говорат за склавините во Македонија. Истата година се дознава дека некој непознат егзархонт од оваа склавинаја, којашто била ‘во горите на словенските краеве’, кренале востание од големи размери ‘и течеаа потоци крв, а околината изгоре од оган и беше исполнета со страотна темнина’, како што тоа живо го опишува Игнатие Ѓакон, автор на ‘Житието на Грегорија Декаполит’. Иако не може да се установи која е оваа анонимна востаничка склавинија и кое словенско племе се побунило, сепак може да се заклучи дека овде се работи за склавинија од околината на градот Солун. (Ѓак-он, Р.И.)

Исто така ниту датумот на ова востание не е сигурен и само се претпоставува дека поминало о.836/7 години“.

Следи од 836/7 повеќе немало Склавини=Повеќебожци- сите биле Ромејци.

Не случајно, до денес течат потоци крв во сите верски војни- но не народни.

Стр. 158: „Во битките со Византијците, особено при судирите за Солун, Словените од македонските склавини се истакнуваат со необична храброст и се покажале како вистински мајстори во пронаоѓањето на разни воени оружја за војување на копно и по море. Инаку, тие се одликувале како храбри морнари и морски пирати, но исто така и како вешти столари и ковачи. Освен тоа, тие со успех се занимавале со земјоделство (житни растенија),сточарство (особено одгледување на коњи), риболов, градинарство, и производство на вино. Тие живееле во колиби што ги граделе во околината на Солун и во другите соседни градови. Некои безбожни словенски водачи во овие склавинии имале свои пророци кои им ја претскажувале иднината и ги советувале како треба да постапат за да имаат успех во она што го преземаат. (Па наведеново не се работело за Словени=Дивјаци со човечки лик, Р.И.)

Некои од овие старешини, како Првуд (Пребонд), носеле грчка облека и се служеле со грчки јазик“.

За Херодот и во Мемоарите на царот Хадријан, на просторите северно од реката Дунав, немало услови за земјоделство и сточарство. Следи во Скитија Скитите биле само коњари, но никако говедари..., ниту произведувачи на жито и мешунки...

Пак,Склавините во Македонија биле домородни Повеќебожци со пелазгиски јазик. А само некои образовани Склавини, како Првуд, „се служеле со грчки јазик“.

Стр. 184: „Имено, Словените...овие општини морале по наредба на Никифор I да овозможат вооружување на стратиотите со издвојување на извесна сума пари, т.е. со поделба на финансиските оптоварувања меѓу членовите на селските општини тие ѝ гарантирале на државата дека нема да се намали бројот на ваквите видови потребни војници. 811 година била пресудна и за Византија и за Бугарија. На чело на втората стоел воинствениот хан Крум (803-814), освојувач и разурнувач на силната Сердика (809), кој нешто порано се пробил до реката Стримон, како што тоа го наведува Атанасиј Библиотекар во латинскиот превод на Теофановата Хронографија. Кај таа река убил многу луѓе со водачот и старешините, од кои некои биле и од соседните теми (*multumque populum occiderunt cum praetore atque principibus... et ceterorum thematum ibidem ...taxati principes non pauci ...*)

Откако зел 1100 ливри, а и целата воена опрема Крум се вратил со своите Бугари дома.

Во 811 година Никифор тргнал против Крум со една точно определена цел: да ја освои и покори Бугарија, како што пишува еден византиски анонимен писател од 9 век.

Никифор се потготвувал подолго време за оваа освојувачка војна. Кога тргнал на својот планиран воен поход против Бугарија, во неговата војска имало војници од сите теми кои помалку или повеќе биле оддалечени од темата Тракија (Анастасиј Библиотекар во латински превод на Теофановата ‘Хронографија трипертита’).

И додека Никофор со својата разулавена и недисциплинирана војска напредувал којн Сердика, Крум како наемници зел Авари и од околните склавинии, т.е.

Словени од околните склавинии, како што пишува оној византиски анонимен писател од 9 век“.

Многу убаво авторот ја разликувал темата Тракија, како спротивно на Склавините кои биле во вонтематското уредување. Меѓутоа, кај него немало Словени.

Авторот многу убаво разликувал Бугари=Татари и нивни сродници Авари.

„Тоа биле оние склавинии, кои номинално ја признавале власта на Византија, а меѓу нив секако бил и еден дел од македонски склавинии. Вооружувајќи се што било способно за војна (па и жените), Крум ненадејно ги нападнал Византијците рано в зори (на 26.7.811 г.) додека тие спиеле и им нанел страшен пораз. Овде загинал т.н. ‘непријател на мирот’ Никифор, чиј што череп Крум го обложил со сребро и им дал на кнезовите на Словените од него да пијат.

Од ова може да се заклучи дека на оваа необична гозба без сомнение присуствувале и некои кнезови на склавините од Македонија“.

Бидејќи Бугарите и Аварите биле Монголи, нивна традиција била тие да се канибалисти. Исти такви традиции биле прифатени и од Скитите во Скитија, која била северно од реката Дунав со Црно Море. Ова било во спротивност на Белците од југот, познати како Ромејци=Христијани и Склавини=Повеќебожци- Склавините биле Домородци на Балканот. Следи до денес Монголите се канибалисти, но не наследниците на Ромејците=Христијани, кои претходно биле и Склавини=Повеќебожци. Не случајно, денес Македонците не се канибалисти, како на споротивност на Арнаутите како монголски наследници, кои врз Македонците=Православните се изживувале-во 2001 година им ги режеле кожата, кршеле нозе и раце. Дури на Православните им ги ваделе органите- на живи Срби, дури срцето, само за продажба...

Стр. 190: „Тогаш Крум го зазел Одрин, како што пишува Georgius Monachus Continuatus во својата анонимна хроника (-948), зачувана во препис од 11 век, и оттаму преселил 10.000 луѓе со жените и ги населил од онаа страна на Дунав. Тоа биле Македонци од тамошната истоимена тема, во која таму далеку од својата татковина, присилно живееле околу 25 години“.

Одрин бил во Тракија, каде била создадена темата Македонија со Македонци. Бидејќи местата на темите се менувале, дури темите добивале и други имиња, што важело и со склавините, отпаѓала можноста да постојат тематски и склавински етнички народи. Следи тие биле само обласни (склавински и тематски) народи.

Стр. 193: „За време на неговото владеењето и македонските склавинии се придружиле на големото востание на Тома Словенот, кој од 821-823 г. го опколил Цариград. Имено, овој ‘тиранин’ добил голема воена сила и од делови на Азија и Европа, Тракија, Македонија, ‘Тесалонија’ и околните склавинии (... de Asiae et Europae partibus, Thraciae, Macedoniae, Thessalonica et circumiacentis Sclaviniis) како што тоа живо го опишува царот Михаил II во своето писмо упатено до Лудовиг Побожни (испратено на 10.4.824 г.)“.

Овде не се работело за народно востание, туку бунт за незадоволство на владеењето- големи давачки, голема сиромаштија и други државни непогоди.

Ако се прифати она што авторите пишат, би морало да се заклучи дека никогаш непостоело Источното Римско Царство- во секој држава има незадоволства.

„И не само тоа, Тома успеал со подршката на бродовите што ги одзел од Византија да дојде во пределите на Тракија и Македонија.

Сето тоа укажува дека македонските склавинии биле секогаш подготвени да се кренат против Цариград, од чија власт сакале на секој начин да се ослободат исто како што во тоа време успеале да се осамостојат и јадранските склавинии.

И навистина кога Тома морал да се повлече пред сидините на Цариград по интервенцијата на бугарскиот хан Омуртаг (814-831), тој со своите следбеници, меѓу кои имало и Словени од оние Склавинии, се повлекол во еден град на Тракија. Овде бил конечно фатен и погубен на свиреп начин. Со тоа повторно било завршено едно востание во кое учествувале македонските склавинии со свои расположливи потенцијали. Тие влегле со своите архони и масите во отворена и беспопштена борба против Византија, да му помогнат на ‘тиранинот’ Тома Словенот да го освои Цариград и таму да заседне и на тој начин да се ослободат од омразената византиска окупаторска сила. Но ова завршило како и сите дотогашни востанија против оваа империја задушено во крв од страшната одмазда од страна на Византија.

Оттогаш (823 г.) па сè до 0. 836/7 година изворите не говорат ништо за склавиниите во Македонија. Истата година се дознава дека еден непознат егзархонт на склавинјата која била ‘во горите на словенските краишта’, кренал востание со големи размери“.

Тн.Византија ја воделе македонски цареви од македонската династија,а имало и македонска ренесанса. Македонци биле Комнени. Комнени биле Османите. Па имало Македонци како Повекебожци,Еднобожци:Христијани и Муслимани=Турци.

Стр. 197: „3. Некаде околу 837 г. (или нешто порано), според анонимната хроника на Георгиус Монахус Континуатус, повторно се споменува темата Тракија и Македонија. Само овде се наведува дека за време на владеењето на царот Теофил (829-842) стрателатес (т.е. воен заповедник) во Македонија бил Кордила и заменик му бил неговиот син Варда, додека за тоа кој бил заповедник во темата Тракија, нема вести. Во оваа Македонија се наоѓала Одринската област (Одрин), каде за време на царувањето на Михаил I Рангабе бил роден подоцнежниот цар Василиј (Македонски, Р.И.) I (867-886). (За авторот и др. Василиј I и II не биле Македонци, Р.И.)

Во времето, кога се кренала склавинијаата во близината на Солун, каде што се упатил бугарскиот хан, во областа помеѓу Серет и Прут се побуниле и кренале востание оние Македонци кои ваму присилно ги преселил Крум. Кога против нив се упатил комитот од блиската област за да ги совлада, тие за свои водачи ги избрале Цанц и Кордила и почнале да заплenuваат и да убиваат Бугари.

Бидејќи Бугарите не можеле да ги совладаат Македонците, тие се обратиле за помош до Унгарците. Но и тие не успеале да ги оневозможат бунтовниците, меѓу кои се наоѓал и младиот Василиј (Македонски, Р.И.) (I) со своите родители, за да се вратат среќно во Македонија со византиските бродови, во својата татковина (...είς Μακεδονίαν, εἰς τὴν ἰδίαν χώραν). (За авторот и др. Василиј бил само Грк, Р.И.)

За време на ова свое враќање Македонците, а и нивни одделни млади старешини (исто така родени Македонци), особено се исталнале во борбите против Унгарците, и поради тоа биле наградени од страна на царот“.

Ако Василиј I и II не биле Македонци, ние не смееме да бидеме Македонци.

Како што за време на Јустинијан I пограничните единици насила се враќале дома- на југот на Балканот, истото се случило со Македонците во Македонија.

„Инаку, За Македонија (Makadunia) пишува Ибн Хордадбах, еден од највисоките цивилни чиновници на багдатскиот калифат, во своето дело, составено по-

меѓу 840 и 845 година. Овој писател ја лоцира Македонија на југ од Тракија, и пишува дека нејзините граници се на исток: Долгиот сид на југ ‘Сириско’ Море, на запад земјата на Словените (al Sclava), а на север земјата на Бугарите (Борган). На-таму кажува дека должината на оваа провинција е 15 дена одење, а ширината 5 де-на и дека има три утврдени места’.

Овој современ извор го потврдува нашето мислење дека Македонија (тема-та) се простирала многу подалеку, особено спрема југ и на запад, отколку што тоа го востановуваат нашите и странските научници работници“.

Следи македонските Склавини како Повеќебожци исчезнале- тие преминале во Ромејци=Христијани. Македонија била огромна. Ова говори, териториите и гра-ниците на Македонија се менувале. Токму затоа имало и Македонци од различни простори. Дури нејзината територија некогаш се смалувала, а некогаш се зголему-вала. Така некогаш се смалувал, а некогаш се зголемувал животниот простор на Ма-кедонија. Тоа било повод, бројноста на Македонците да се смали или зголеми. Сè ова говори, не можело да има некаков етнички македонски народ, туку само верски.

Кон ова да се додаде дека до 1808 година Македонија била до реката Дунав. Следи заклучок, Србите, Бугарите и др. биле само Македонци-залудни биле војните.

„Ваквиот опис на наведениот арапски писател за византиските краишта, па со тоа и за Македонија, се однесува, по сè изгледа, на почетокот на владеењето на царот Михаил III (842-867). Тогаш е донесена и одлуката на Михаило на солун-чанецот Методиј, син на византискиот другар Лав, да му додели едно словенско кнежество во околината на градот Солун, со задача таму да ги проучи словенските обичаи и навики, како што пишува во Vita Methodii, напишана во првата деценија на 10 век“.

(Само склавински=повеќебожни „обичаи и навики“, Р.И.)

Се говореше Склавини до Солун. Следи Солунските Браќа го познавале на-родниот склавинскиот јазик- македонскиот коине бил само службен дворасен јазик.

СКЛАВИНИТЕ=ТН.СЛОВЕНИ НА ПЕЛОПОНЕС ДОМОРОДНИ

Стјепан Антољак, на стр. 19, пиши: „Многу важен спис за прашањето на словенското населување на Пелопонес е т.н. Монембасиска хроника, т.е. хроника за основањето на Монембасија. Ова кратко дело од непознат автор изледа е созда-дена кон крајот на 10 или во почетокот на 11 в., а некои податоци што ги наоѓаме во него се земени, меѓу другите, и од Менандр, Теофилакт Симоката и други писа-тели. Оваа хроника може да ни послужи како веродостоен извор за Словените во Грција, кои ги нарекува Авари“.

Се кажа: „Словените во Грција, кои ги нарекува Авари“ - ова не било можно.

Стр. 402- фуснота 424: „Византиските писатели често го употребуваат тер-минот ‘Скити’ за разни народи, со кои Византија се судирала. Така, на пример, Ски-ти ги викаат оние Хуни, Авари, Хазари, Бугари (8-14 век)...“.

Монголи од Скитија.

Се истакна дека Аварите биле турски народ. Истото било и со Бугарите. Во прилог се наводите на Рајнхолд Ланге.²² Стр. 27: „...на Кавказ старотурскиот народ Хазари...“; стр. 51: Печенези...Хазари; стр. 82: Унгарци; стр. 104: „...Црни Булгари (турко-татарско племе меѓу Дон и Днјепар)...“; стр. 110: „...Хазари или Турци...“; стр. 169: „...Печенези и Узи на север...“ „...пропаѓањето на Аварското Царство го по-

²² Reinhold Lange, Imperium zwischen Morgen und Abend, Verlag Aurel Bongers Recklinghausen, 1972.

могна продирањето на Булгарите“.....случајот на Булгарија ја доведе Византија во загрозувачка соседност на Печенезите...“; стр. 187: „...Печенези... Ова народно бројно племе турска раса...меѓу долниот тек на Дунав и Днјепр...“; стр. 197: „...катастрофа била навлегување на турското племе Узите, 1064 го преминале Дунав...заразите и гладот им ја скрши снагата на Узите...“. Па Монголите страдале од болести.

Од изворите се чита дека Аварите многу страдале од чумата, но не Склавините=тн.Словени. Ова било поради тоа што Аварите како Монголи биле само ловци и рибари, без домашни животни (говедо, свиња...). Бидејќи вакви немало северно од реката Дунав, Склавините биле балкански Домородци- и тие биле отпорни.

Ромејците Аварите, кои биле Монголи, да ги измешале со Склавините не доаѓа во предвид. Авторите објаснуваат како личеле Белците, а како Монголите. Следи дека авторите кои заглавиле во словенштината,од неа не можат ни да се отргнат.

Со наводот се потврдува дека на Пелопонес не дошле било какви Склавини, туку само Авари. Ова за авторите морало да биде така, затошто кога на Пелопонес дошле Аварите, таму Аварите веќе ги нашле Склавините кои била Повеќебожци. Како што Склавините=Повеќебожци се христијанизирале постанале само Ромејци.

Следи и мојата книга: „Склавините=т.н. Словени домородни на Пелопонес“.

СКЛАВИНИТЕ=ТН.СЛОВЕНИ ОДВРАТНА РАСА

Стјепан Антолјак, на стр. 166, вели: „Имено, јасно е дека во ова време нема ни трага од античкото ‘Македонес’, кое се ‘удавило’ во словенското море и сосема исчезнало од светската сцена. Па сепак останало извесна трага кај франечките писатели. Така, уште т.н. Фредегерава хроника (7 век) пишува за источнототскиот крал Теодорих Велики (493-526), дека родителите му биле Македонци и дека е тој ‘natione Macedonum’ и ‘ex genere Macedonum’. Дури еден подоцнежен спис, кој се базира врз извадоците на Фредегер, изнесува дека Франците го имаат истото потекло како и Македонците од Азија (од Пријам) и дека имале заеднички крал, па потоа таму се отцепиле и така тогаш едните од нив отишле во Македонија и се нарекле Македонци, според народот што ги примил“.

Бидејќи „сепак останало извесна трага кај франечките писатели“, останала „трага од античкото ‘Македонес’ “. И затоа тоа не „се ‘удавило’ во словенското море“. Па така тоа не исчезнало. Следи Македонците биле и Повеќебожци=Склавини.

Стр. 42: „Интересен е и списот Служба и житие на св. Јован Владимир, од кого има повеќе изданија (Венеција во 1690, 1858).Во него се говори за војната што ја водел Василиј против Самуил...Иван Владимир, чиј татко бил ‘Неман крал тривалски’, а мајка Ана, родум Римјанка. Според таа легенда Владимир би бил од Охрид, оженет со ќерка на Самуил, чиј син Гаврило заедно со својата жена бил приврзаник на богомилите, кој заедно со масилијанците и другите еретици го уништиле св. Владимир“.

Бидејќи Василиј II Македонски бил Македонски, Македонците не исчезнале. А со потпаѓање на Македонија под Рим, имало само Римјани. Следи жителите биле само Ромејци, а такви биле Православниот Василиј. Тој се борел против Самуил кој имал војници... богомили и бил во сојуз со папата- вечен непријател на православието. Македоците биле пелазгиски народ, во кого учествувале Траки и Илири.Со тоа што Тривалите=Трибалите овде се наведени, кои биле Траки, а Русите биле Илири

со тн.византиски двоглав орел во кого е внесен македонскиот- поточно бригискиот св. Ѓорѓија како коњаник, Македонците како Траки и Илири не исчезнале. За доказ се Србите како Траки и Илири- види книга: Србите не биле Словени туку Трибали, Тракијци. Па и Бугарите биле Траки- до 1808 година Македонија била до Дунав.

Со тоа што на источнототски крал Теодорих Велики родителите му биле Македонци, се потврдува дека немало етнички народи туку само верски народи- тој и неговото семејство било со христијански правец како Македонците- Ариани.

Во книгава се говори за Анти и Венети, кои биле со потекло од југот. Таквите поими со преселбите, од и преку Балканот, биле пренесени низ сета Европа. Само ова било не многу одамна, туку само по пропаста на Македонија- од Рим. Тогаш Македонците биле колонизирани низ Европа. Процесот продолжил-дури денес трае.

Бидејќи во Македонија под римска окупација животот бил многу тежок, од неа во Скитија се бегало, и таму биле однесени поимите Анти и Венети- мои книги.

За да се потврди дека Европа била со векови населувана од Македонија, сум пишувал дека Келтите биле Бриги=Брижи=Бржи=Брзи- Брзјаци, а Европјаните Македонците. Бидејќи Илијада не ја познавале Бригите, а таа била почитувана од Александар Македонски, следи Европјаните да говорат за Тројанско потекло, како и дека се Македонци. Еве еден цитиран извадок во повеќе мои книги- европско дело:

Во делото 'Историја од Мала Бретања или Бретања- Арморик, од првите познати жители' од Манет Господар, најстар шеф на Институтот на Свети Мало, член на Здружението на земјоделците, Здружението на Трговците и Умениците од Свети Бриг и на Заедницата од Франција за универзална научна статистика во Парис, 1833, ставено како една од највредните ретки книги, како богатство кое му припаѓа на Светот, нејзиниот автор М.Ф.Б.Г.Бане, го објаснува потеклото на нејзините жители Бретонци, Британци, Англичани- Келти, дека се Бриги, дека се по потекло од Галија, дека во Европа се дојдени од Голема Бригија, создадена од Бригите после нивното преселување од Балканот, од Македонија, дека Александар и Помпеј се негови претци, дека бригискиот јазик е јазик матрица за латинскиот, францускиот и другите јазици". (Мане е македонско име и презиме- митолошко: мина=луѓе, Р.И.)

Бидејќи Македонците и Франките имале Тројанско потекло (Пријам), тие биле еден ист народ.Следи тие верски и јазично се одродувале со коине, латински...

Ова се потврдува со доказот што Франките говореле склавински=тн.словенски јазик на белата раса. Следи тие преведувале од латински на склавински јазик.

Стјепан Антолјак, на стр. 341, пиши и за пратеништвото на Самуил со еден свој брат, во 969 година- во Кведлинбург=к вендлин (=венд лин- линее) бург=булг.

„Секако дека овие изворни податоци потврдуваат оти комитопулите на својата територија биле толку самостојни, што во пријателски расположеното Германско царство спрема Цимискиј можеле, покрај византиското пратеништво, и самите да отидат како пратеници.

Единствено е јасно дека и тие се вратиле задоволни во својата земја, зашто Отон I му ласкаше нивната забележителна посета во рамките на вака бројна делегација. Затоа, како и другите пратеници, ги опсипал со своето внимание и со нив

исто така водел посебни разговори на словенски јазик,²³ а спроти нивното враќање им дал богати подароци. (Словенскиот јазик на Отон бил само склавински, Р.И.)

Со овој свој поход до најмоќниот владетел на Европа, комитопулите, кои во Кведлинбург дошле во контакт со разни странски делегации, а посебно руската, полската и чешката, уште посилено ја зацврстиле и својата положба и обезбедиле уште поголема самостојност на својата територија од пријателски наклонета кон нив Византија“. (Наведени говореле само склавински- германски јазик не бил познат, Р.И.)

Па Франките преведувале од латински јазик на склавински, како што бил и Цар Самуил.²⁴ Самоиловата царска област била наречена Склавина. Тоа било во времето на царот Хајнрих II (1.002-1.024 година). Тогаш се споменувале: Roma, Galia, Germania и Sklavinia. Склавини имало до река Рајна, а Самуил управувал Склавина.

Иако Рим си водел своја политика, тој православниот христијански правец го означил со Склавина. Склавините до реката Рајна биле повеќебожци. Овде постојат области Рома, Галија и Германија. Следи Галија била западно од реката Рајна, а Германија источно. Па Германија била Склавина, во која се говорело само со венетски=склавински=тн.словенски јазик со свои руни-руните биле и тн.германски.

Олга Луковиќ- Пјановиќ, во Катарина Велика..., пиши: „7. - Шафарик... Да се сетиме во овој тренуток, како пишел Сипријан Робер, дека уште во добата на Карло Велики- од страна на Рајна, сè што не било франково, било словенско, поради што и била создадена познатата тв. српска граница...“. (Само склавинско, Р.И.)

Олга Луковиќ-Пјановиќ, во Херодотови Трачани..., пиши, што во чуената француска енциклопедија „Ларус 20 век, стои: „Обичаите на Словените во почетокот се варварски и ги револтирале странците, кои со нив доаѓале во врска. Според Апостолот Бонифациј од 8 век, тие биле: ‘Најодвратна и најгадна од сите раси.’ Живееле на старински начин, обработувајќи ја земјата заеднички, жртвувајќи им на своите бројни богови животни и заробеници, спалувајќи ги мртвите и пратејќи ги погребите со гозби и војнички игри. Жените се спалувани на ломача со нивните мажи’ “.

Пак, овде не се работело за Словени туку само за Склавини=Обласници.

Во претходните страни, таа наведува, што Херодот (5 век пред Хр.) пиши:

„Погребите кај богатите (луѓе) меѓу нив се вакви: во текот на три денови се изложува умрениот и се принесува секој вид на жртва, се гостат, претходно ожалувајќи (го мртвиот); потоа вршат погреб, согорувајќи, или- на други начин- закопувајќи го во земјата; направувајќи хумка, отпочнува такмичење секаков вид, во текот на кои најголеми награди се доделуваат, со разлог, на победниците во поедини натпреварувања. Ето, погребите кај Траките се такви“.

Па Склавините имале традиции како Траките. Такво било и пивото, кое денес се знае за германско... Такви традиции имале/имаат и Македонците: при погреб се дава свечен ручек-гозба, машките седат одвоено од жените- види мои книги.

Следи просторите источно од реката Рајна биле склавински- на Склавините. Ова говори дека другите простори биле на Франките, кои како Католици со покаатоличување на Склавините=Повеќебожците се ширеле кон Исток. Ова се потврдува

²³ Во врска со Отоновото значење на словенскиот јазик еве што пишува современиот историчар Widmann: ‘...Praeterea Romana lingua (те. француски јазик: С. А.) Sclavinicaque loqui scit, Sed rarum est, quo earum uti dignetur...’ (R. Köpke- E. Dümmler, Kaiser Otto der Grosse. Jahrbücher der deutschen Geschichte, Leipzig 1876, 515, bilj. 3)”. (Следи не се работело за словенски туку склавински јазик, Р.И.)

²⁴ За Цар Самуил и Душан црковен јазик бил тн.старословенски а царски коине- двата македонски.

со доказот, покатоличувањето било со верскиот латински јазик, кој како наследник на коине бил дворасен. Како вулгарен латински јазик бил Франковиот. Бидејќи латински и Франковиот јазик Склавините не го разбирале, тие си говореле со својот пелазгиски=тн.словенски јазик. Дури со Лутер следи германски јазик. Германскиот јазик во однос на дворасниот латински содржи и готски=татарски зборови. Токму и затоа авторите говорат дека западно од Германија се романски, а источно од Франција готски јазици. Се заклучува, романските се дворасни, а готските трорасни. Токму повеќерасноста европските автори ја одбегнуваат- тие така и самите се лажат.

СЛОВЕНИ- САМО СПОРЕД СЛОВО

Во историјата се учи дека имало словенски народи. А Словените од слово:

Французинот Сипријан Робер, во „Словенски свет“ наведува: „...монах Храбри од десеттиот век, не ли рекол: ‘Првите Словени немале слова, ама читале и прорекувале со помош на црти и резии (черти и рјезии). Не можат да се означат појасно руните’ “. Се говори за немање на слова, туку само за црти и резии (черти и рјезии).

Од околу 1200. години, во ракописот на Библиотеката на карловачката митрополија стои: „писмо и слово“. Шафарик (1795-1861) објаснува дека од слово произлегол Словен; Брус истакнува во фуснотата 69: „Се чини дека во вториот век единствен глас на несогоасување доаѓал од луѓе што не ја сакале доктрината за Логосот(‘Словото’)од прологот, и затоа го негирале авторството на апостолот, припишувајќи му го на Керингус, еретик кој се појавил при крајот на првиот век“. Херман Киндер и Вернер Хилгеман пишат: „Словен од слово = реч“. Кај Густав Вајганд и други автори постои и Божјо Слово. Да се додаде и дека Логос се преведува со Слово (Реч). Значи, се разликувало само Рецкари (Рунари) и Словени од слово.

Во прилог е Оболенски: „Пред да замине од Цариград. Константин, со помош на новото писмо и за потребите на литургијата, превел еден избор на поуки од Евангелието. Во Византиската црква евангелистот почнува со првите стихови од првото поглавје на Евангелието по Јован кои се читаат за време на велигденската литургија: ‘Во почетокот беше Словото и Словото беше во Бог и Бог беше Словото’ “.

Брус истакнува во фуснотата 69: „Се чини дека во вториот век единствен глас на несогоасување доаѓал од луѓе што не ја сакале доктрината за Логосот (‘Словото’) од прологот, и затоа го негирале авторството на апостолот, припишувајќи му го на Керингус, еретик кој се појавил при крајот на првиот век“.

Да не се изуми дека Етрурците биле Рунари (Рецкари). Рецкари биле исто така и Русите. Бидејќи овие пишеле со рецки биле „роцки народ“ со „роцки јазик“. Ова го потврдиле Браќата Кирил и Методиј. Тие во Русија отишле со коински слова, оти тогаш се уште немало тн.старословенски јазик. Следи тие за Словени од коинското слово се изјасниле дури во 860 година. Тоа го пишел цариградскиот патријарх Фотиј. Па овде се работело само за Словен од слово=реч, логосот се преведува со слова, а постои и Божјо Слово. Со ова се потврдува, дека никогаш немало посебни народи Словени. Значи, произлегува дека Словен е од слово. Поимов немал никаква врска со поимот склавина за област: на латински провинција и на коине тема.

Ако би имало народи Склавини, тогаш би морало да има и народи Провинцијалци, ама и Темани. Бидејќи до денес никој не говори за народи Привинцијалци и Темани, поимот Склавини, за тн.Словени, постанал само чист политички поим.

Љубомир Кљакиќ пиши: „Занимливо е дека во The Penguin Atlas of World History²⁵ (превод на германски изворник од 1964. година), дословно кажува: ‘The Slavs (Slovene from slovo=word), a major branch of the Indo-Eur.family of peoples’ или, во превод: ‘Словени (Словен од слово = реч),²⁶ главна гранка на индоевропското семејство на народите’. Како што е познато, ‘слово’ кај нас има значење писмен, еден одреден елемент во азбучниот систем, па ова на германско-британска интерпретација може да се сфати и како прилог за фактот и теоријата за древната словенска писменост“.

Значи, Белците, кога пишеле со рецки биле Рецкари, а кога тие го превзеле словото станале Словени. Се кажа за Русите, кои од Рецакари во 860 година се изјаснале за Словени. Или со руни во Рунари, што било за Етрурците, содавачи на Рим.

Меѓутоа, писменоста била на Белците, кои стигнале до Виетнам, носејќи ја таму својата зурлата итн. Бидејќи Монголите немале своја писменост, тие ги превзеле руните. Ваков случај било и со Хазерите. Следи хазарството да се шири кај Русите.

Дејан Лучиќ го наведува „Рунското писмо на Хазарите“. Само тие биле Монголи. За овие бил битен скитскиот=готскиот=татарскиот бог Асен, кој бил бугарски.

РУСИТЕ НЕ БИЛЕ СЛОВЕНИ

Кога од Цариград во тајна мисија во Русија биле испратени Солунските Браќа, Кирил и Методиј, тие виделе дека Русите пишеле на рецки. Следи тие биле Рецкари, а не Словени според слово, Логос=Слово, а имало и Божјо Слово. Тие пишеле на „роцки јазик“. Значи, биле само „роцки народ“, но сè уште не биле Словени.

Следи овде да се говори само за Руси како Рецкари и Руси како Словени.

Р. Ланге, на стр. 51, пиши за Хазарите, северно од Црно Море, „кои тек на крајот на 9. век од Печенезите биле потиснати на Кавказ. „Константин, ученик на Леон...и Фотиос...Со помош на неговиот постар брат Методиј сакал тој да проба, да ги добие Хазарите за христијанството и таму ревносно работеле исламските и јудејските пропагатори на верата...Хазарите се преобратиле во мозаична вера...Во исто време грчките монаси во налог на Фотиос во сета мир низ руската земја почнале да патуваат и да проповедаат и првите семки да ги посеат, од кои подоцна треба да произлезе ортодоксна ‘света Русија’ “.

Михаил III се определил Солунските браќа Константин-Кирил и Методиј да ги испрати во тајна верска мисија. Таа била во јужна Русија. Браќата се запознале со „руским писмени“, со рецки=роцки на роцки (роски) јазик, пишувани преводи на некои библиски текстови. Следела Хазарска христијанска мисија (860-861 г.). Таа била во државата на Хазарите, во областите на реката Долна Волга распространета од Дњепар до Касписко море. Хазарите биле Муслимани и Евреи.

²⁵ Hermann Kinder and Werner Hilgemann: The Penguin Atlas of World History I-II, Penguin Books, (прво издание на германски 1964; прво издание на англиски 1974), London 1978, vol. I. p III.

²⁶ И. Вукчевиќ, на стр. 89, пиши за “SLOVO APUD SAROMAS”: „Од премисата дека Сароматите биле Словени, а Словените Сармати се тргнува од бројни средновековни и подоцнежни коментари на историјата и јазикот на Словените. Во историјата на Чешка од средината на 16 век, учениот бискуп на Olomouca, Johannes Dubrovius, го изведува името Словени од сарматскиот збор слово, кое, го објаснува тој, има исто значење како verbum на латински...“.
(Склавини=Склавини; Словени=Словени, РИ)

Следи Русите го прифатиле македонското Птоломејово Александријско кои-нско слово, и постанале Словени. Тогаш сè уште немало тн.старословенски јазик.

Овде е битно да се наведе, зошто тоа го одбегнуваат руските автори. Ако тоа не би се одбегнувало и одбегнува, би било јасно, Словените произлегле од поимот слово, што нема врска со Анти=Анти, Венети=Венети и Склавини=Склавини.

За пример е Г.Острогорски (1992), „Историја на Византија“, Скопје, кој пиши:

Јакнењето на моќта на Византија „го потпомогнало извршувањето на историски задачи кои и се наметнувале на словенските земји. Овие задачи пристигнувале од сите страни, од Киевска Русија, од Молдавија, од јужните словенски земји. Во 860 г. Русија со флотата се појавиле пред Цариград“...“Силниот напад на Русите им останал во сеќавање на Византијците. Од тоа време Византија стапува во допир со младата руска држава и меѓу народот, кој дотогаш и бил речиси непознат, започнала да развива мисионерска дејност, на која и престоела голема иднина. Покрстувањето на младиот словенски народ и неговото воведување во византиската сфера на влијанието очигледно било најдобро и најсигурно средство за да се острани опасноста што на Византија и се заканила од таа страна. Само неколку години подоцна Фотиј, со оправдана гордост, можел да ги покаже првите успеси на оваа мисионерска дејност“. Византиската власт ги зацврсти односите со Хазерите и испрати пратеништво на хазерскиот двор. Ова имало мисионерска задача со на чело младиот Константин од Солун. Тој „спротивно на евејските и арапските влијанија во хазерското царство, ја пропагира христијанската вера и византиската култура“.

Авторот кажа: „...Во 860 г. Русија со флотата се појавиле пред Цариград“...“Силниот напад на Русите им останал во сеќавање на Византијците. Од тоа време Византија стапува во допир со младата руска држава и меѓу народот, кој дотогаш и бил речиси непознат, започнала да развива мисионерска дејност, на која и престоела голема иднина...“.

Се кажа: „кој дотогаш и бил речиси непознат“. Меѓутоа, авторот не кажа сè.

Ланге, на стр. 50, наведува што пишел Нестор: „Askold und Dir zogen gegen die Griechen und kamen im 14. Jahre der Herrschaft des Kaisers Michael an (in Wirklichkeit 860)...“, како и на Фотиос: „Ein obscures Volk, ein Volk ohne Geltung, **ein Volk, das man zu den Slawen rechnet**, unbekant, das aber nun durch seinen Kriegszug gegen uns sich einen Namen gemacht hat, unbedeutend, aber jetzt berühmt geworden...“.

Русите нападнале во 860 година, а тогаш Русите биле непознат народ. Меѓутоа, никаде Острогорски не кажува дека Русите „народ, кој се сметал за Словени“, а пред таа година ниеден друг извор не говори, Русите се изјаснувале за Словени.

Тоа што стои друго „темен народ, народ без важност“...(народ) „непознат, кој ама сега со неговиот воен поход против нас си направил име, безначајност, ама сега славен постанат“, не е толку и битно. Ова се потврдува со наводот, што Солунските Браќа веќе еднаш биле кај нив на мисија. Тие тогаш го познавале коине, а се уште тој не бил реформиран во тн.старословенски јазик.

МАКЕДОНЦИТЕ САКААТ ДА БИДАТ СЛОВЕНИ- НО НЕ МАКЕДОНЦИ

Бидејќи сите сакаат да бидат Македонци, а Македонците Словени- додаток:

Лидија Славеска, на стр. 17, пиши: „Развојот на духот- мислата- думата е длабоко и комплексно филозофско прашање, поврзано со спознанијата за нас сами-

те и со светот што нè опкружува во развитокот на цивилизацијата. Зборот=Словото =Думата се јавува како посредник меѓу материјалното и духовното. Словото е Бог, а ние материјата од Бога создадена и со словото осмислена“.

Стр. 23: „Вековната евангелска беседа со која Константин (Кирил) ја започнал својата епохална работа во името на Словените и за нивната натамошна афирмација, гласи: ‘Во почетокот беше Словото, и Словото беше во Бога, и Словото беше Бог. Тоа во почетокот беше во Бога, сè низ него настана и без него ништо не стана, што стана. Во него беше живот, и животот беше светлост на луѓето. И светлината во темнината свети, и мракот не ја опфаќа’. (Јован 1,1). Парафразирано, тоа ќе значи дека Господ со зборот го создал светот, а потоа самиот станал збор. Зборот го движи воздухот и разумот, истовремено влијае и на сетилата и на душата, отука зборот се јавува како неопходен посредник меѓу материјата и духот.

Цитираната почетна секвенца од Евангелието дозволува да констатираме дека прашањето за писменото наследство на секој народ, како плод на неговата духовност, не е важно само од културно-цивилизациски аспект, туку, пред сè, поради тоа што претставува битна компонента во истражувањето на процесот на етногенезата на секој народ. Етногенетските процеси кај јужнословенските народи, а во тие рамки и на македонскиот народ, треба да се просладат во нивниот континуитет...“.

Стр. 31: „Мерено со временските мерила хронолошките дистанци меѓу овие шеесетина наши, македонски слободни години и оние илјадници зад нас, кога била запишана првата вест за Македонците и Словените во Македонија, е многу голема и, се чини, несовладлива. Но, мислата е како веда, ќе блесне и во светлината на сознанието- Словото, како старите санскритски книги на мудроста и знаењето, Ведите, ќе го разбие и ќе го осветли мракот на наталожените векови распони“.

Бидејќи Македонците биле Домородци, тие си ги задржале своите традиции.

Стр. 115: „Во македонскиот фолклор се зачувани повеќе интересни кажувања за Фили и Александар Македонски. Меѓу прилозите на Х. Поленаковиќ се наоѓа известување за постоењето на четири варијанти од текстот на македонската народна песна, односно приказната ‘Цар Филип сос Сонце облок чинили’. И. Доровски во својата студија за чешко-македонските врски прилага факсимил од еден запис на рускиот славист В.И. Григорович за ‘една македонска песна’, односно една од варијантите на песната за Филип Македонски.

За идентификацијата на Македонците со своите славни претходници, кои за македонскиот народ биле единствено прифатлива историска вистина, во своите белешки од патувањата низ Македонија во 1844-1845 год. В. Григорович ќе запише: ‘Во всех виденных странах я не слышал других имен, кроме Александра В. и Марко-кравевича. Тот и другая живут в памяти у народа в весьма общих образах. Памят об Александре В., кажется внушена более народу, ибо часто те, которые произносят его имя, не могли иначе объяснить лице его, как ссылаясь на даскалов (учителя), имеающих о том книги’. (Во сите посетени краеве јас не сретнав други имиња освен Александар Велики и Крали Марко итн.)“.

Авторката истакнува дека Македонците биле Македонци и Словени-мелези.

„Кон средината на 19 век и францускиот славист Сипријан Робер запишал една песна што се пеела во народот за цар Александар кој ги молел боговите да бдеат над ‘неговиот народ славен со херојски срца, поради што заслужуваме да го носиме убавото име Словен: Ова име го добивме од устата на самиот Александар,

восхитувајќи се на јунаштвото наше, јунакот од Македонија изрече пред смртта дека го проколнува секого кој во иднина ќе говори лошо за народот славен. На тој народ, како награда за јуначките дела тој му ги завешта областите што се простираат од Јадранско Море па сè до океанот на вечните ледови. Александар сакаше, целата таа земја никогаш да не живее по други закони освен по законите на славните...'. Што претставува или поточно која е поентата во оваа песна: целосно историско потврдување на територијалните рамки одредени во зачувуваната песна за славата и величината на Македонците. Оттука во песната лапидарното и точното идентифицирање на името Славјани, како Славни, но и како Словени според Слово. Само во словенскиот јазик се разбира дека Бог е слово- буква- збор или со речникот на модерната сметачка парадигма- информација, односно човечка самосвесна мисла“.

Поимот Словени не бил користен во старата и новата ера. А од 5 век н.е. е во употреба Склавини=тн.Словени.Збрките за Словени настанале само во 2 милениум.

Секако, авторката не се изјасна за едно:Словени од слово, Славни Славени...

„Во зборникот на браќата Миладиновци е забележано едно предание, а подоцна и К. Шапкарев објавува уште едно предание, со тематика за Александар Македонски“.

Авторката и слични како неа, сакаат да бидат Македонци и Словени. Бидејќи тоа не е можно, тие конечно треба да се одлучат само за едно-дури и со ждрепка.

ВАРВАРСКИ=ПЕЛАЗГИСКИ=ТН.СЛОВЕНСКИ- ТН.ПЛАТОНОВ ЈАЗИК

Варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик им припаѓал на белата раса.

Македонците говореле на варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик, на кого говорел и Платон. Ова продолжило и во Возобновеното Македонско Царство, познато како Источно Римско Царство. Ова подоцна било наречено и Византија.

Приск (5 век) пиши за „варварски јазик“.А Фока (7 век) бил „полуварварин“.

Вилкелман- Гомолка, на стр. 37, пишат: „Од 7. до 9. век античкото образување имало малку значење. Царот Константин Порфирогенетос (913 до 959) пиши, дека тој во еден манастир нашол ракопис на највисок воен службеник на Царството на крајот на 9. век, на магистерот Леон Катакилас, веројатно на роднина на високообразованиот Фотиос (858 до 867 и 877 до 886 патријарх од Константинопол). Книгата покажува, дека Магистерот никакво грчко образување немал. Неговиот стил бил варварски, полно јазични грешки и несредено. Додуше авторот бил побожен човек, кој својот живот му го усмерил на христијанските морални идеали“.

Следи коине во 9 и 10 век бил само службен, но никако народен јазик. Па неговиот стил бил варварски- народен, со варварски пелазгиски=тн.словенски јазик.

За ова да се потврди се наведува и следниот доказ- тн.византиски автори пишеле на службениот христијански коине и пелазгискиот тн.старословенски јазик. Ова не било само за Солунските Браќа, Константин (Кирил) и Методиј, туку и други автори, што било и во подоснежните векови после Солунските Браќа.

Тамара Талбот Рице,²⁷ на стр. 142 и 142 наведува слики кои се пишани на тн. старословенски јазик. Слика на Солунските Браќа Кирил и Методиј од фреската од 11 век од криптата на Сан Клементе... Па од „византискиот историчар Манасес“ во

²⁷ Tamara Talbot Rice, Morgen des Abendlandes, Deutsche Buch- Gemeinschaft, Berlin • Darmstadt • Wien, der deutschen Ausgabe Droemersch Verlaganstalt Th. Knaur Nachf., München-Zürich 1965.

12 век. Овде се 6 слики: за крстење на Бугарите, каде стои името Македонин...; во 811 година борбата на царот Никифор против бугарскиот владетел Крум (802-814); па како Крум е врзан; измеѓу 946 и 971 Русите навлегле во Бугарија- на сликата е Свјатослав; три слики со Василиј II и Цар Самуил. Бидејќи Бугарија била Дунавска, а се наведува името Македонин..., и Василиј II Македонски, народот бил еден.

Следи руски кнезови со цариградски цареви разговарале без преведувач- директно- тие разговарале на својот варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик. Па договорите меѓу нив не биле потпишани на коине. Токму и затоа ни еден нивни меѓу-себен договор не бил склучен на коине, како што инаку се правело со другите.

Исто така, царскиот Цариград самиот го исклучил коине од Русија, а останал само тн.словенски- тој бил со солунски говор за сите тн.Словени разбирлив.

Олга Луковиќ- Пјановиќ, во Грчки и латински..., го наведува Данковски:

„Платон, кого поради неговата мудрост го нарекле боженски, кажува, дека во грчкиот јазик има многу зборови, кои истовремено им припаѓаат на говорната вештина на Варварите; тој го наведува нпр. зборот $\upsilon\delta\omega\rho$ ‘вода’, со која се служат исто така Фрижаните. (в + Одеса = водеса: в + оде = воде=вода- Воден, Р.И.)

Во белешката испод текстот Данковски го дава дорскиот облик $\Phi\upsilon\delta\alpha\xi$ во кое уште јасно се гледа, заблагодарувајќи на словото ‘дигами’ (F), изгубен во доцниот грчки, српски, па тогаш општословенски ‘вода’ “. (Вода оди=иди: в+оди=води, Р.И.)

Еладски јазик бил само пелазгиски на Елада=Пелазгија, и сè во неа пелазгиско. Кај Херодот... варварски=пелазгиски. Па и Филип Македонски бил Варварин.

Според Јустин, „Македонците биле со потекло еден пелазгиски народ“. Бидејќи „Македонците биле со потекло еден пелазгиски народ“, тие говореле варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик, на кого говорел и творел Платон за Атина...

Пак, овој варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик бил наречен Хомеров.

За Хомеровиот јазик пишеле повеќе македонски автори. Се наведува што истакнал П. Кречмер: „Ни едно културно богатство не е толку трајно и долговечно како што е јазикот. Особено се непроменливи и постојани имињата на местата, дури и тогаш кога населението се променило“. Во тој смисол е значајно научното сознание за постоење на блискост на македонскиот современ јазик со Хомеровиот јазик, односно на словенските јазици со јазикот од постарите лексички наслојки во Хомеровиот еп „Илијада“. Тоа, своевременно, уште во далената 1815 година го утврдил германскиот лингвист Л. Ф. Пасоф, а веќе во 1845 година неговиот труд за Хомеровата лексика е преведен на англиски од Х. Џорџ и објавен во Њујорк.²⁸ Во својот труд Пасоф утврдил дека голем слој од Хомеровата лексика во „Илијада“ и припаѓа на лексиката од словенскиот јазичен сојуз. Бидејќи македонскиот јазик припаѓа на овој сојуз, а според повеќе истражувања античкиот македонски јазик бил истороден со пелазгискиот како најстар балкански јазик, сосема е оправдан заклучокот дека Хомеровиот јазик е навистина близок до современиот македонски јазик во одредени лексички елементи кои се зачувани во постарите изданија на „Илијада“.

Наведеното го потврдил и грчкиот лингвист Тсиоулкас (Чулкас). Тој, во 1907 година, напишал дека Славо-Македонците во Лерин говореле ран Хомеров јазик. Па и затоа тој се „самоубил“- поради вистината многу биле истребени. Бидејќи Еладците биле заведени од Европјаните, тие до денес си го истребуваат својот тн.

²⁸ L. F. Pasow, Lexicon of the Greek Language, 1845.

Хомеров јазик, кој бил варварски=пелазгиски=тн.словенски- венетски=илирски. А ова било само повторување на она што се случило со сите тн.не-словенски народи.

Критјаните во 1913 година го разбирале бугарскиот, но не грчкиот јазик. А ова може да се види и во Букурештанскиот договор, во член V: „...Формално е договорено Бугарија отсега да се воздржи од каква и да е претензија врз островот Крит“. Токму овој Критски јазик бил тн.Хомеров.Следи тн.грчки, а без тн. само грчки.

Со тоа што Критјани го разбирале бугарскиот, а не грчкиот од 19 век, е јасно.

Во Елада се говорел само еден: варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик.

Оболенски пиши: „а Константин Порфирогенет, опишувајќи го Пелопонез непосредно после 934 година, вели дека поголемата чума од 746-747, ‘целата земја била словенизирана и станала варварска’ “. Овде кај него е склавинска=варварска. Исто така Оболенски наведува: „Кон крајот на дванаесеттиот век Михаил Хонијат учениот атински митрополит, понижен од откритието дека неговата паства од бедните селани кои зборуваат на народен јазик, не ја разбираат неговата блескава престава за старите Грци, ги запишал следните значајни зборови: ‘После долгиот престој во Атина и самиот станувам варварин’ “. Свети Јован наведува: „Учењето на рибарот што прави шатори блеска на нивниот варварски јазик повеќе од сонцето“. Во прилог се наведува и Меморандумот за античките граници на Грција од мајорот Ј.С.Ардаф, С.Б., Р.Е. 24 февруари 1881 година. Тој пиши: „Оваа заедничка одбрана довела до сегашна употреба на еден општ јазик, грчки, но останатите од Амфилокијанците сè уште се Варвари“.Следи Кораис во 1850 година создава еладски јазик, службен само од 1868 година. Катаревуса бил со датив и генетив, но не димотики.

Овде народен јазик бил само варварски=пелазгиски. Оболенски наведува дека во Грција „денес се сведува на прилично големиот број на топоними со словенско потекло“. Ова го потврдил и Макс Фасмер итн. Истото го потврдиле и други.

Фалмерајер (1830) потврдил дека во Елада се говори со тн.словенски акцент, како и дека Еладците биле словенизирани Хелени. Па таа е со тн.словенски имиња.

Следи има разлика меѓу дворасниот јазик коине и еднорасниот пелазгиски.

Бидејќи во Елада се говорело само на варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик на Платон, не можело да има посебен еладски народ со свој посебен јазик.

Лидија Славеска, на стр. 31, има фуснота: „М. Вајтнам, спротиставувајќи се на грчката теза дека жителите на Македонија ‘делумно се словенизирани Грци’ го посочува мислењето на М. Вајзмер дека поголемиот дел од жителите на Грција се всушност грцизирани Словени. Види: М. Weithmann, Macedonien-Land zwischen vier Feuren, Aussenpolitik III/93, 268“.

Бидејќи тн.грчки бил само македонски коине, никогаш немало грчки народ.

Кога не можело да има посебен еладски народ, не можело да има ни Франки.

Х.Ц. Велс, стр. 363, вели: „Населението, над кое владеел Карло Мартел и кралот Пипин, било- како во кој крај на државата- на мошне нееднаков степен на просветеност...во средишните краишта на државата владетелите имале за поданици германски племиња кои само што поминале во христијанство- Фрузи, Бургунди и Алемани; на север било уште незнајбожци- Фризи и Саксонци, додека во источниот дел на државата живееле Баварци, кои кратко време пред тоа св. Бонифациј ги превел во христијанство. Многубожната вера на старите Германи и Словени била многуслична на првобитната вера на старите Грци. Тоа била машка и усправна вера, во која храмовите, свештениците и жртвите играле мошне незнатна улога. Своите

богови ги замислувале мошне слични на луѓето, како некој вид старешина-учител, кои неочекувано и по свој ќут се мешале во човечките работи и односи. Кај Германците Јупитер одговорал на Один, Марс отприлика на Тор, Венера поново на божицата Фраја итн. Во текот на седмото и осмото столетие постапно е извршено покрстување на незнајбожците на германските и словенските племиња...“(В-один, Р.И.)

Се кажа: „Многубожната вера на старите Германи и Словени била многуслична на првобитната вера на старите Грци“. Па тие биле еден ист народ со јазик.

Стр. 368: „Иако нам Егинхарт (Ајнхард)...Она што Егинхард раскажува за духовното настојување на Карло Велики...Веројатно Карло знаел да чита. ‘За време на обедот слушал музика или некој нешто му читал’, вели Егихард, на друго место нам да ни каже дека Карло никогаш не успеал конечно да научи да пиши: ‘...Имал обичај да ја држи под узглавје книгата и таблицата, да би можел, кога год да уграби малку слобода време, да се вежба во препишување на словата. Но во вештина на пишување, кое тек доцна го почнал да го учи, до крајот на животот далеку не одмакнал“.

Кога царот на Франките не бил писмен, тој говорел на народен јазик. Неговиот народен јазик бил пелазгиски=тн.словенски како и на сродните Македонци.

С.Антолјак, на стр. 166, вели: „...Дури еден подоцнежен спис, кој се базира врз извадоците на Фредегар [7 век], изнесува дека Франците го имаат истото потекло како и Македонците од Азија (од Пријам) и дека имале заеднички крал, па потоа таму се отцепиле и така тогаш едните од нив отишле во Македонија и се нарекле Македонци, според народот што ги примил“.

Следи Пријам бил едногласно на варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик.

Франките како Македонците говореле само пелазгиски=тн.словенски јазик.

Д.Оболенски пиши: “во првата половина од деветтиот век Франките превеле неколку христијански текстови од латински на словенски јазик и ги испишале со латинско писмо“. Бидејќи друг јазик на Белци немале, не можело да биде инаку.

Ова се потврдува со наводот на Стјепан Антолјак, дека двата синови на македонскиот гувернер Никола, биле кај Франките со Отон I во Кведлингбург.

За ова тој истакнува дека во 973 година стигнале двајца пратеници, а на стр. 341 пиши: „...дека тоа биле или двајцата браќа на Самуил или пак самиот Самуил со едниот од своите браќа...“

Единствена е јасно дека и тие се вратиле задоволни во својата земја, зашто на Отон I му се ласкаше нивната забележителна посета во рамките на вака бројна делегација. Затоа, како и со нив исто така водел посебни разговори на словенски јазик, а спроти нивното враќање им дал богати подароци“.

Во фуснотата стои: „Во врска со Отоновото значење на словенскиот јазик еве што пишува современиот историчар Widmann: ‘...Praeterea Romana lingua... Sclavinicaque loqui...’ “. Значи, не се работи за словенски туку склавински јазик.

Иво Вукчевиќ, на стр. 518, има наслов „Против Унгарците“, и во него пиши:

„Годината 955. словенските единици под заповедништво на војводата Болислав Бохемски (milites, Burislao Sarmaturum principe), учествувале во уништувањето на унгарските хорди на Лехфелдското поле од страна на царската војска, која ја предводел кралот на Словените, царот Отон I (936-973.), на тој начин еднаш засекогаш да заврши со такавиканата унгарска закана на европската цивилизација“.

Следи заклучок, царот на Франките Отон I бил Склавин со склавински јазик.

Ова говори дека коине и неговата „копија“ латински биле само службени.

За да се потврди дека во Европа се говорел само на единствениот варварски =пелазгиски=тн.словенски јазик, доказ се Римјаните, кои владееле низ цела Европа.

Дионисиј наведува: „Јазикот со кој се користат Римјаните, не е напoлно варварски, ниту пак апсолутно грчки (хеленски, Р.И.), но претставува мешавина од двата, поголемиот дел е истоветен со еолското наречје“. Од ова произлегува дека Римјаните говореле со јазик кој „поголемиот дел е истоветен со еолското наречје“. Се гледа дека јазикот бил еолско наречје кој бил хеленски, а Хелада била Пелазгија. Кон ова да се надоврзе и она што рекол Херодот: „Еолците биле и се нарекувале Пелазги“. Бидејќи пелазгискиот јазик бил варварски, овде во игра се вклучени само три говори на пелазгискиот (варварскиот) јазик кои како говори меѓусебно биле разбирливи. Овде е чудно, зошто поимот варварски се употребува за говор. Истото се случило и за поимот пелазгиски. Ова говори дека постепено старите поими се потискале, а нивното место го заменуваа со други. Токму во ова време немало латински јазик. Па латинскиот јазик следел само после коине- во 3 век п.н.е.

Х.Ц. Велс, стр. 273, пиши: „Со смртта на Марко Аурелиј...Доволно е ако од тоа доба споменеме само неколку цареви, кои, изгледа, биле поспособни од останатите владетели на тоа доба, а такви цареви на пр. биле Септимиј Север, Аурелиан и Проб. Септимиј Север бил Картагинец. Неговата сестра целиот свој век не научила латински. Усред Рим управувала со својата домашна послуга на пунски јазик; Катон постариот секако во гробот се свртел...“.

Бидејќи царските римски семејства не го познавале латински, тој не бил народен. Токму и затоа било повод да се создадат вулгарно(народно)-латински јазици.

Таков бил Франковиот. Тој како таков бил само службен, а никако народен.

За доказ е она што Р. Ланге го пиши на стр. 336 за Франковиот (романски=француски) јазик: „... (грчкиот свештеник значи говори подобро француски отколку елзашкиот опат !)...“. Следи Ромејците биле многу повешти за службените јазици.

Меѓутоа, во Ремс се избирале кралевите со Библијата на тн.старословенски јазик. Тоа било сè додека во 1539 година Франковиот не постанал службен јазик во Франција. Ф.В.Мареш вели, преводот на Библијата од Методиј бил единствен во тогашна Европа, претставува најдобар превод и досега не бил направен таков превод во оригинална преносна смисла. Ова говори, Франките говореле тн.словенски.

Наведеното говори дека Македонија имала најголемо значење во Европа.

ДОДУНАВСКА МАКЕДОНИЈА

Македонија од време на Филип Македонски била до реката Дунав.

Според Theompus,²⁹ „Големата држава на Македонците беше креација на Филип, син на Аминтас. Без нарушување на нејзините институции или организација на човечка сила, пред се со зајакнување и проширување на истите, тој воспостави врховен авторитет од Јадран до Црно Море и од Дунав до границите на Лаконија. И покрај брзината со која растеше нацијата, државата имаше моќ да се носи со тешкотиите при освојувањата“. Ларус (1967) говори за „Грчкиот (односно Балканскиот)“.

²⁹ “The Historia I”, Theompus. Soc. Ep. 3.5; Fgrh, 115F.27,256; Polyaeon 4.2.18.PLB.8.9.10 and FGR.11F 224-5 (Companions).

Кај Винко Прибојевиќ, стр. 31. стои: „Македонците ја совладале Европа од краиштата уз Јадранско Море до реката Истра (Дунав), што би можело да се учини како посé незнатен дел на споменатиот простор“.

Стр. 168: „...мораме да изјавиме, дека Македонците секогаш како и денес (како што сведочи Филип од Бергам) се служиле со словенски говор. А што да кажеме за тоа, што Тукидид тврди, дека пространите краеве измеѓу Визант и Пула, обфаќајќи ги со тоа голем дел на Тракија и Мизија и цела Илирија, се називаат Македонија ? Како отворено да говори: ‘Сметам, дека Тракија, Мизија и Илирија никако не смејат да се одделат од Македонија, оти не сумњам, дека Траките, Мизите и Илирите се поврзани со Македонците со врска со ист род’. Со тоа се сложува и насловот Македонци на Александар Македонски...“.

Во моите книги истакнував, дека Македонија била до реката Дунав, за што дури имало и народно творештво, Смедерево и Белград биле во Македонија.³⁰ Следи мојата книга „Додунавска Македонија“...Во мојата книга „Европските злостори врз Македонија“, под насловот Македонија, велев: „Македонија била Балканскиот Полуостров...“. Со мозаикот дека Македонија била до реката Дунав продолжив. Следи и мојата книга „Русите не биле Словени“, а го наведив следново:

Се истакна: „Никола I добива и повеќе други мислења (и од архимандритот Зографски), од кои едно дури гласи- од целиот Балкан да биде создадена македонска држава“. Токму затоа Македонците учествувале во создавање на сите македонски=балкански држави и тоа со цел православна=македонска Македонија (Балканот) да започне да се ослободува, а тој потоа и целосно да се ослободи како македонски. Нивни непријатели биле муслиманите, тн.Албанци (Арнаути и Скиптари).

Во книгата „Бугарите биле Македонци“, истакнав, кога сета Бугарија била во Македонија,Македонците не можеле да бидат Бугари, туку Бугарите Македонци.

Меѓутоа, поимот Балкански Полуостров бил нов, што се гледа кај Степан Антолјак, стр. 66, во „Средновековна Македонија“: „Имено,изразот Балкан (турски: шумовити планини) е геополитички назив којшто од почетокот на 19 век се употребува за Балканскиот Полуостров. Овој назив во стручната литература прв го употребил во 1809 г. германскиот географичар А. Zeune, кој сакал и југоисточниот дел на европското копно, слично на Пиринејскиот и Апенинскиот Полуостров, да го добие името по главната гора која таму се простира. Називот Балкан, пак, Zeune го презел од францускиот писател А. Воуе, кој така ја нарекол Стара Планина во Бугарија, иако називот Балкан не се протега низ цела Стара Планина. Овој назив значи, првобитно се употребувал за подрачјето кое по 1699 г. било директно или индиректно под контрола на турската држава, а не го опфаќало подрачјето што се наоѓало под власта на австриската монархија пред 1918 г. Денес овој назив многу често се зазема за означување на подрачјето на Грција, Албанија, Југославија, Бугарија и Романија, додека пак европскиот дел на Турција, иако географски е дел на Балканскиот Полуостров, не се смета за дел на Балканот, бидејќи е дел на небал-

³⁰ „Антологија на народне поезије“. Приредил Др. Винко Витезица. III Јуначке песни. Београд. Издавачко и књижарско предузеће Геца Кон А. Д. 12. Књез Михајлова 12. 1937: стр. 128, 36: „Смрт војводе Каице“: „Подиге се господине краљу. Од прекрасне од Маћедоније. Из питома места Смедерева, Од својега двора честитога, Собом води дванаесет војвода; стр. 129...Краљ му божји помоћ називао: „Божја помоћ, Војвода сибинска !“ Војвода му боље одазива: „Здраво, краљу на Маћедоније !...“; стр. 132: Па се краљу под шатором шеће: „Краљу Ђурђу од Маћедоније ! Оди, краљу...“. Пак, во Шумадија=Србија бил новоштокавски, а овде е српски јазик кој бил тн.старословенски јазик.

канска држава. Во литературата називот Балкан се употребува за опишување на историскиот и политичкиот развиток на овој простор и покрај сите негови етнички, верски, државни и политичко-општествени разлики (Орса enciklopedija Jugoslovenskog leksikografskog zavoda, I, Zagreb 1977, 396-398). Бидејќи Пиринејскиот Полуостров понекогаш се нарекува според Иберите, пред индоевропските жители на јужниот или источниот дел на овој полуостров, и Ибериски (или во Азија по Арапите Арапски Полуостров или Арабија), наше мислење е досегашниот Балкански Полуостров според Илирите, кои го населувале своевременно неговото подрачје од северните граници на Италија и Словенија до Албанија, Македонија и Србија, односно поголемиот дел од овој полуостров (уште во антиката за овој предел населен од Илирите добива назив Илирик, а во средниот и новиот век се формираат изразите: Илирија) (Стефан Византиски- I половина во VI век),³¹ Илирство, илиризам, илирски провинции или Илирија, кралство Илирија, Илири и Илирци, илирска преродба или движење), дека може да се изедначи и дури се замени со називот: Илирски Полуостров !“. (Како што било името Балкански, можело и Илирски, Р.И.)

Се истакна: „Никола I добива и повеќе други мислења (и од архимандритот Зографски), од кои едно дури гласи- од целиот Балкан да биде создадена македонска држава“. Па Македонија била целиот Балкански Полуостров, кој е мал за народ.

Бидејќи Македонија само таа постоела, европските државнотворни народи само од крајот на 18 век, никако порано, решиле да исчезни само Македонија.

Следи во име на Македонија да биде создадена Елада, чии жители биле само Ромеи, што важело и за сите други балкански=македонски простори.

Била создадена Елада, а нејзиниот јазик постанал службен дури во 1868 година. Истото се случило за српскиот јазик на Вук Караџиќ- службен од 1868 година.

Имало еладска држава, но немало српска држава за да има српски народ. Ова се потврдува со доказот, што до 1878 година Србија била автономна област во Отоманското Царство. Пак, Бугарија била кнежевство дури и во во 20 век.

А па без држава Србија и Бугарија немало никако српски и бугарски народ.

За секој народ е потребен еден јазик, а во Бугарија имало два говори како службен јазик: првиот од Варна потполно не го разбирале Бригите=Брзјавите и други. Во 20 век Бугарите си го менале јазикот- тој бил западен како македонски говор.

Бидејќи не се говори за македонски исти народи туку различни балкански народи, тн.словенски и тн.не-словенски, најдобар пример биле и се Скиптарите.

Скиптарските автори пишат дека тие биле најстар народ на Балканот. Меѓутоа, ваков најстар скиптарски народ не е познат во историјата туку само во 20 век.

Скиптарските автори говорат дека тие биле и Илири, а не Словени Дојденци.

На Балканот, во историјата, никогаш не биле познати било какви Скиптари, никако Албанци. Ова говори дека Албанија била на Кавказ и тоа во старата и новата ера, а поимот Скиптари е од вториот милениум- тие како Илири не се познати.

За потврда дека Скиптарите не се Илири доказ е наводот на Нестор Киевски (11-12 век), кој пиши дека Русите потекнале од Илирија. Следи Русите биле Илири.

Во Русија службен јазик бил тн.старословенски, кој бил илирски јазик. Ова се чита и кај Марин Барлети (16 век)- тн.словенски војници и тн.словенски јазик треба да се разберат како илирски. Па тн.Словени за Виена до 20 век биле Словени.

³¹ С. Антолјак, на стр. 810, пиши за градот Скопје: „Стефан Византиски во својата книга ‘Пері πόλεων’, за која се смета дека настанала меѓу 528 и 534 година, го вика овој град ‘Σκόβλοι’...“.

Скиптарија е држава од 1913 со романско писмо во 1908 во Битола. Скиптарите биле неписмени, кои не сакале школи на скиптарски јазик до 1924 година. Први школи на скиптарски јазик отвориле Италија и Австрија. Скиптарскиот јазик не бил на еден народ туку на четири: грчки, романски, словенски и татаро-турски. Ова го пиши Г.Мајер.Па Македонците во Скиптарија и Р.Македонија се монголизираат.

Албанци се 90% Азијати(Геги=Арнаути) и 10% Европјани (Скитари=Тоски).

Скиптарите се народ без достоинство кои се обединуваат како турски=исламски народ со Муслимани=Турци Азијати (Арнаути, Цигани...), а и со Европјани.

Албанците се повеќерасен и двоконтинтален муслимански=турски народ.

Следи тие рушат и палат само цркви, а градат само џамии. Тие досега не рушиле и не запалиле ни една џамија. Исто така, тие не изградиле ни една црква.

Албанците како Турци=Муслимани протеруваат и масакрираат само Православни, дури продаваа православни органи. Поради нив до денес дома не се вратени Православните. Па Православните биле и се само под албанско=турско ропство.

Православните од Албанците како Турци со векови страдаат и тоа без прекин. Ова не било сè. Тие биле со Фашистите, Комунистите дури и со НАТО-висти.

Албанците како 100% колонисти во Р.Македонија и друго не можеле да се.

L I T E R A T U R A

Naslovov "Slovenite- najgolema istoriska laga" e napi{an spored pove}e avtori. Za knjigava, isto taka, se koristeni i delovi od avtorovive knigi:

1. "Sredozemjeto pradomovina na Evropjanite", format A5.
 - a. prvo izdanie avgust vo 1998 godina, strani 354 (10)
 - b. vtoro izdanie mart vo 1999 godina, strani 519 (10)
 - v. tretio izdanie maj vo 2007 godina, strani 621 (9)
2. "Nov Aleksandar Makedonski" (tn.Skenderbeg=Georg Kastriot)
 - a. prvo izdanie vo mart 2001 godina, strani 159 (9)
 - b. vtoro izdanie vo juni 2003 godina, strani 334 (9)
3. "Odroduvawe na Makedoncite", avgust 2001 godina.
4. "Vozobnuvawe na anti~ka Makedonija", april 2002 godina.
5. "Kavkazko- crnomorski Albanci- Arnauti", juni 2002 godina.
6. "Vlasite- t.n.Sloveni", septemvri 2002 godina.
7. "Zavera protiv anti~kite Makedonci", oktombri 2002 godina.
8. "Grcite- ve{ta~ki narod", april 2003 godina.
9. "Ishrana na govedata", maj 2003 godina.
10. "Slovenite- germanski falsifikat", juni 2003 godina.
11. "Germancite i Makedoncite- edno isto", juli 2003 godina.
12. "Evropjanite poteknale od Balkanot i Mala Azija", mart 2004 g.
13. "Grcite- odrodni Sklavini i Sloveni", juni 2004 godina.
14. "Makedonskata Komnenova Albanija", avgust 2004 godina.
15. "Homerova Troja na domorodci- t.n.Sloveni", januari 2005 godina.
16. "Evreite- t.n.Sloveni", april 2005 godina.
17. "Homerova=tn.slovenska Makedonija", oktombri 2005 godina.
18. "Albancite kolonisti vo Makedonija", januari 2006 godina.
19. "Atlantida-falsifikat na Solon i Platon", dekembri 2006 godina.
20. "Brigite=Brzjacite bile postari od Egiptjanite", mart 2007 godina.
21. "Albancite odrodni Brzjaci i Mijaci", maj 2007 godina.
22. "Bugari=narod bile Tatarite=Arnautite", maj 2007 godina.
23. "Homerovi=tn.slovenski Morejci=Grci", avgust 2007 godina.
24. "Od Makedonci=Pravoslavni do Turci=Muslimani", noembri 2007 god.

25. "Belcite narod so eden jazik", na germanski jazik, 319 strani, 07.03.2008
26. "Makedonecot Georg Kastriotis, t.n.Skenderbeg", 15.04.2008.
27. "Helas", na germanski jazik, 148 strani, 14.06.2008.
28. "Slovenite falsifikat", 250 strani, 18.09.2008.
29. "Helenite i Grcite falsifikat", 199 strani, format A5, 13.11.2008.
30. "Dodunavska Makedonija", 296 strani, format A5, 21.01.2009.
31. "Etnografija na Makedonija", na germanski jazik, strani 81 format A4, 24.02.2009.
32. "Od kogo postanavme", strani 256 format A4, 18.05.2009.
33. "Evropskite zlostori vrz Makedonija", strani 104, 17.06.2009.
34. "Grcite, Albancite i Vlasite ve{ta~ki narodnosti", strani 175, 05.08.2009.
35. "Grcite so dvorasen jazik na Belci (Pelazgi) i Crnci (Semiti)", str. 318, 09.10.2009.
36. "Makedoncite so ednorasen jazik na Belci (Pelazgi)", evrejski..., strani 73, 18.11.2009.
37. "Za Prokopij Kesarski (6 vek n.e.) nema Sloveni", strani 100, 15.12.2009.
38. "Evropa samo makedonska, venetska=sklavinska=tn.slovenska", strani 121, 12.01.2010.
39. "Rusite ne bile Sloveni", strani 74, 29.01.2010.
40. "Srbite ne bile Sloveni tuku Tribali, Trakijci", strani 142, 08.03.2010.
41. "Ednobo`estvoto- zlostor vrz ~ove{tvoto", str. 241, 27.04.2010.
42. "Belcite eden narod so edna ista simbolika", strani 118, 28.05.2010.
43. "Anti~ka=etni~ka Makedonija", strani 226, 09.08.2010.
44. "Aleksandar Makedonski na Rufus- falsifikat", strani 311, 04.10.2010.
45. "Bugarite bile Makedonci", strani 288, 23.11.2010.
46. "Brigiska [ambala]", strani 178, 03.01.2011.
47. "Brigiskata mitologija pomestena na jug", strani 115, 25.01.2011.
48. "Evrejski etni~ki narod nikoga{ nemalo", strani 99, 17.02.2011.
49. "Evropejcite i tradiciite od i preku Balkanot", strani 117, 10.03.2011.
50. "Masonskata istorija- falsifikat", strani 117, 07.04.2011.
51. "Evropejcite rasnesvesni- so pove}erasni jazici", strani 122, 10.05.2011.
52. "Makedonomrscite protiv Makedoncite", strani 85, 31.05.2011.
53. "Egipctjanite so slovenska mitologija", strani 139, 14.07.2011.
54. "Evropskata istorija- falsifikat", str. 119, 10.08.2011.
55. "Albancite dvokontinentalen i dvorasen t.n.narod", str. 122, 05.09.2011.
56. "Bez etni~ki narodi", str. 84, 28.09.2011.
57. "Germancite Brigi i Makedonci- dvojno Makedonci", str. 100, 25.10.2011.
58. "Herodotovata istorija sami na tn.slovenski jazik", str. 142, 28.11.2011.
59. "Turcija Frigija=Brigija", str. 98, 21.12.2011.
60. "Makedoncite- domorodci", str. 102, 10.01.2012.
61. "Grcite samo slovenski govor i akcent", str. 54, 08.02.2012.
62. "Makedoncite samo so domorodni tradicii", str. 62, 29.02.2012.
63. "Podunavjeto- bez naselenie", str. 62, 22.03.2012.
64. "Albancite- muslimanski kolonisti", str. 124, 25.04.2012.
65. "Albancite- fa{isti", str. 98, 16.05.2012.
66. "Sklavinite=tn.Sloveni domorodni na Pelopones", str. 62, 26.05.2012.
67. "Makedonci i Ne-makedonci", str. 137, 14.07.2012.
68. "Bibliskite Evrei nepoznati vo istorijata", str. 212, 11.09.2012.

NAPOMENA: Knigite pod 25, 27 i 31, koi se na germanski jazik, mo`at da se najdat na internet: www.Brigien.com. Ova va`i i za Zmejova Dupka, koja e navedena vo "Ilijada" po-kraj Crna Reka, vo Demir Hisar, melu selata Dolenci i Babino. Istoto va`i i za kniga pod 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38... i 68 na makedonski jazik. A i ovaa 69- ta kniga e vnesena vo internet.

Isto taka, na nea se najduvaat dokumenti od 1 do so 9, koi se odnesuvaat za moeto li-kvidirawe, so montiraniot maratonski sudski proces so vkupno trinaeset presudi, gubejji go sporot tesno 6 : 7 zaradi korumpiranoto pravosudstvo i obvinitelstvo. Duri i Narodni-ot pravobranitel, za kogo rabotniot odnos ne bil ~ovekovo pravo. Vme{anite sudii, obvi-niteli i pravobraniteli bea nagradeni i denes se na najvisoki polo`bi. Sledi izgubiv pra-vo na vrabotuvawe od 20.05.1991. Ottoga{ samiot opstojavam bez ni~ija pomo{. Duri sum so niska penzija i so 42% minal trud. Site navodi vo tie devet dokumenti se objaveni vo moite

knigi na krajot na knigite kako dodatok. Bidejji jas ne bev mo}en da se spravam so samovol-nicite i silexiite vo dr`avava, mene mi preostana svojot gnev za moeto uni{tuvawe da go vnesam vo knigite. Otsekoga{ sum gi registriral neprijatelite na makedonskoto zemjodel-stvo, sto~arstvo so veterinarstvo i dr`avnite arami{ta, zlo~inci, samovolnici, silexii...

Samo za pe~atewe do so 21-va kniga sum platil preku 20.000 evra...Slednite knigi se pe~atени компјутерски, во мал tira`, со тро{ок околу 100 evra. Probav da dobijam sredstva od Ministerstvoto za kultura,za knigite do br. 4. Melutoa, jas za vlasta koja be{e vo slu`ba na neprijатели на makedonska Makedonija i makedonskite Makedonci bev nepodoben...

Koga po~nav da se bavam i so istorija a i so biolo{ki metodi, mojata nepodobnost i vo istorijata se odrazi. Iako samo jas imav pi{eno za `ivotot na Makedonecot Georg Ka-striotis, a Albancite kako falsifiktori neuspe{no go bri{at zavr{etokot -is, Insti-tutot za nacionalna istorija i MANU, za proslavata vo ~est na tn.Skenderbeg, mene ne me povikuvaat, niti dozvoluvaat da u~estvuvam. Sledi od niv da bidam proglasen i za "laik".

Od Institutot za nacionalna istorija moite knigi od pod broj 36 bea vrateni nazad, od pod broj 39 pove}e ne gi ispra}am.So niv ne se slo`uvam, nikoga{ nemalo narod Sloveni.

Od DNU-Bitola me isklui vet.lek.od VZ[.Toj so falsifikat doktorat do tn.prof.

Ovoj veterinarен лекар so svoje kolegi veterinari od Veterinarniot institut se nositeli na zloto, koga tie si dozvoluvale vo dr`avava da se uvezuvaat bolni od leukemija (leukoza) kravi i junici, na zemjite im gi ~istele bolnite stada. Pa takvite bolni grla nie gi likvidirame.Samo od takvite yverovi nie ostanavme bez kravi-do denes sé u{te kupuvame. Se vinovni i za {irewe na bruceloza kaj ovcite, ~uma, auecki... kaj sviwite i drugi bolesti. Tie likvidirale farma so 200 ovci frizijki i 2.000 izraelski ovci avasi. A i drugi farmi. Tie samo za da zarobotat, iako nemale kuni}i videno, farma so 2.500 majki-rodilki vo s.Qu-bojno- Prespa podignale. Bidejji ni{to neznaele, 100% porodenite im skapale, pa umrele.

Za da se potvrди deka R.Makedonija ima zemjodelstvo kako vo 19 vek, vo nea nema re-onizacija-reon najdobar za govedarstvo bil/e bitolsko-da bide centar, {to va`i i za drugo. Pod HMS "Stre`evo" ne se proizveduvaat visoko dohodovni kulturi so navodnuvawe ({e}e-rna repka, dobito~na hrana...) tuku ekstezivni mnogu nisko dohodovni kulturi bez navodnu-vawe (p~enica, ja~men, maslena repka, son~ogled...), so {to sistemot se pravi neopravdana investicijata.I na smetka na bitolsko se razvivaat drugi delovi-vkupna {teta za dr`avata.

Skoro sekoja godina, od 1990 godina, redovno se javuvav na konkursi na Zemjodelski i Veterinarен fakultet, so Institutot za sto~arstvo,site Skopje,i Vi{ata zemjodelska {kola, Biotehni~ki fakultet- Bitola. Iako tie do denes nemaat kadar, samo poradi mene gi ra-sturale konkursite ili si izbiraa interni lica,so neobjaveni doktorati, so temi za matura, duri bez nieden objaven samostoен trud, nitu kniga. Tie se samoupravni interesni zaednici. Sledi Pravosudstvoto, Obvinitelstvoto i Narodniot pravobranitel so mene se ismejuvale.

Pak, izborot se vr{i na mangupski na~in- mesto da ima eden stav za izbor na docent, von- i redovenprofesor, ima tri stava.Za podobro prestava na izborot, e slednava postapka: vo prviot stav se bara obrazovan, vtoriot poluobrazovan i tretiot neobrazovan. Bidejji vo site tri stava se soдр`i obrazovan, site si gi ispolnuvaat uslovite: nie sme kako vo 19 vek.

С О Д Р Ж И Н А

Вовед	3
Потекло на белата раса	4
Ведско=тн.словенска митологија	6
Тн.словенска митологија	11
Тн.Словени	21
Тн.преселување на тн.Словени	29
Словените непознати во историјата	37
Македонски домородни Склавини со пелазгиски јазик	41
Склавините=тн.Словени на Пелопонес домородни	49
Склавините-тн.Словени одвратна раса	50
Словени- само според слово	53

Русите не биле Словени	54
Македонците сакаат да бидат Словени- но не Македонци	55
Варварски=пелазгиски=тн.словенски- тн.Платонов јазик	57
Додунавска Македонија	61